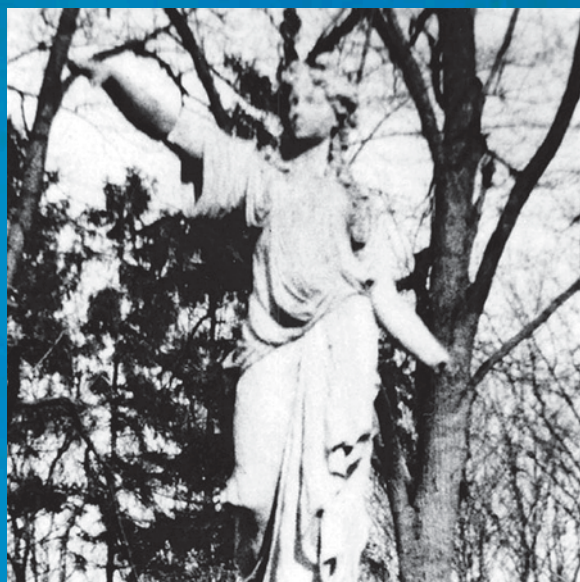

Marek Łuczak

Policja w walce o zabytki

Zbiór zagadnień z przeciwdziałania
przestępczości przeciwko zabytkom.
Katalog zabytków i dzieł sztuki utraconych
z województwa zachodniopomorskiego.

Marek Łuczak

Policja w walce o zabytki

Zbiór zagadnień z przeciwdziałania
przestępczości przeciwko zabytkom.
Katalog zabytków i dzieł sztuki utraconych
z województwa zachodniopomorskiego.

Redakcja

Marek Łuczak

Opracowanie graficzne

Tomasz Gargula, Marek Łuczak

Korekta

Dariusz Piwko

Fotografie

Marek Łuczak

Grafiki

Adolf Schill

Ikonografia pochodzi ze zbiorów Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Szczecinie, delegatury urzędu w Koszalinie oraz Marka Łuczaka.

Copyright © 2011 M. Łuczak

Copyright © 2011 Pomorskie Towarzystwo Historyczne

Copyright © 2011 Komenda Wojewódzka Policji w Szczecinie

Wszelkie prawa zastrzeżone. Żadna część niniejszej publikacji nie może być powielana i rozpowszechniana w jakiegokolwiek formie, w jakikolwiek sposób, bez pisemnej zgody wydawcy.

Wydawca

Zapol Spółka jawna/KWP Szczecin

Skład i łamanie

Tomasz Gargula

Druk

Zapol Spółka jawna

Wydanie I.

Szczecin 2011 r.

ISBN 978-83-7518-349-8

Szanowni Państwo,

z przyjemnością oddajemy w Państwa ręce niniejszą publikację. Jest ona efektem pracy policjantów zajmujących się problematyką przestępczości przeciwko zabytkom. Wierzymy, że z czasem uda nam się wykreślić z katalogu utraconych zabytków kolejne pozycje.

Publikacja powstała z inicjatywy Wydziału Kryminalnego Komendy Wojewódzkiej Policji w Szczecinie. Mamy nadzieję, że zebrana tu wiedza na tematy związane ze zwalczaniem przestępczości przeciwko zabytkom, wpłynie na szersze zrozumienie tej problematyki i wprowadzi nową jakość pracy policji w odzyskiwaniu skradzionych, zaginionych zabytków i dzieł sztuki. Musimy zrozumieć, że przedmioty te są dziedzictwem narodowym nas wszystkich... A przecież jesteśmy tym, co chronimy.

A handwritten signature in black ink, appearing to be "W. Olbryś".

*Komendant Wojewódzki Policji w Szczecinie
nadinsp. Wojciech Olbryś*

Spis treści

Wstęp	9
Wprowadzenie do problematyki przeciwdziałania przestępczości przeciwko zabytkom	11
Przepisy karne – Ustawa o ochronie zabytków i opiece na zabytkami	19
Wykroczenia – Ustawa o ochronie zabytków i opiece na zabytkami	25
Przestępstwa z Ustawy Kodeks Karny	33
Zagadnienia związane z posiadaniem zabytkowej broni	43
Prawo a poszukiwania	47
Dezinformacja prawna	57
Przepisy kościoła katolickiego w sprawie obrotu dziełami sztuki sakralnej w Polsce	61
Prawo własności znalezionych zabytków	65
Dewastacja cmentarzy i grobów masowych	77
Znaczenie rejestracji zabytków sakralnych	83
Katalog zabytków utraconych i zaginionych z województwa zachodniopomorskiego	93
Rzeźby kościelne	93
Wyposażenie kościołów	181
Pomniki	253
Malarstwo	263
Inne	281
Biżuteria i odznaczenia	307
Broń i umundurowanie	315
Zbiory biblioteczne	341
Bibliografia	365

Wykaz miejscowości

Bobrowniki 94-101
Boleszewo 102-103, 182-187
Bukowo Morskie 104-107
Cisowo 108-115
Darłowo 188-215, 264-265, 342-343
Dębica 116-117
Golenice 118-125
Gryfice 266-269
Gudowo 216-217
Iwęcino 270-271
Jarszewo 126-129
Kamień Pomorski 282-283
Karwin 130-133
Kłanino 134-141
Kołobrzeg 284-287, 316-317
Koszalin 272-275
Krosino 142-145
Letnin 146-151
Lipie 218-219
Lubiechów Górny 254-255
Łęczno 220-223
Margowo 256-257, 288-289
Mosty 152-157
Niemica 276-277
Parnowo 224-225
Rarwino 226-227
Sarbia 158-159, 228-229
Sianów 230-231
Sława 232-235
Sławno 290-297
Stanomino 236-245
Stargard Szczeciński 246-249, 278-279, 298-299, 318-337
Sucha Koszalińska 160-163
Szczecin 258-259, 300-301, 338-339
Szczecinek 302-305, 308-313
Wysiedle 164-179
Zatoń Dolna 260-261
Żółte 250-251

Publikacja powstała powstała dzięki wsparciu finansowemu:

Miasto Szczecin

Powiat Stargardzki

Muzeum Historii Ziemi Kamieńskiej

Serdecznie dziękuję Miastu Szczecin, Powiatowi Stargardzkiemu oraz Muzeum Historii Ziemi Kamieńskiej za wsparcie finansowe publikacji oraz osobom, które pomagały mi podczas różnych etapów powstawania tej publikacji. Są to: Przemysław Mazek, Dariusz Piwko, Piotr Mazur, Marek Gzel, Tomasz Gargula, Paulina Kubacka, Dorota Bartosz, Dorota Raczowska, Monika Barwik, Marcin Sabaciński, Marcin Goch, Maria Kompowska, Mirosław Opęchowski, Grzegorz Kurka, Andrzej Ossowski, Arleta Majewska, Sylwia Groblica, Ryszard Matecki, Łukasz Czwojda, Alicja Łojko, Andrzej Mordal, Sławomir Forczmański, Jarosław Smyka oraz kierownictwo KWP w Szczecinie.

Marek Łuczak

Wstęp

Publikacja ta stworzona jest po to, by dać kompendium wiedzy na temat przepisów prawa dotyczącego przestępczości przeciwko zabytkom. Całość podzielona jest na dwa działy główne. Pierwszy obejmuje przepisy prawne dotyczące spraw najczęściej realizowanych przez policję, podzielony na rozdziały o poszczególnych zagadnieniach i aktach prawnych. W opracowaniu nie tworzono nowych interpretacji przepisów prawnych, wykorzystane komentarze opracowano na podstawie publikacji uznanych prawników zajmujących się problematyką zwalczania przestępczości przeciwko zabytkom. Drugi dział obejmuje katalog zabytków i dzieł sztuki skradzionych bądź zaginionych z województwa zachodniopomorskiego po II wojnie światowej.

Przepisy prawne i dotyczące ich komentarze zostały sprawdzone pod kątem merytorycznym przez prawników z Zespołu Prawnego Komendy Wojewódzkiej Policji w Szczecinie, oraz konsultowane z prawnikami zajmującymi się przestępczością przeciwko zabytkom.

Katalog utraconych zabytków z województwa zachodniopomorskiego jest pierwszym katalogiem opracowanym przez policję, czyli instytucję, która bezpośrednio zajmuje się zwalczaniem tego typu przestępczości. Jest to pierwsza próba całościowego zebrania i opracowania utraconych zabytków, wierzę, że z czasem uda się bazę rozbudować o brakujące obiekty oraz, że dzięki działaniom wszystkich instytucji uda się zmniejszyć listę obiektów w katalogu.

Wprowadzenie do problematyki przeciwdziałania przestępczości przeciwko zabytkom

Ochrona zabytków i przeciwdziałanie przestępstwom skierowanym na dobra kultury jest jednym z priorytetów policji oraz służb odpowiedzialnych za ochronę zabytków w Polsce i na świecie.

Zainteresowanie dziełami sztuki istniało od czasów wykształcenia się światowych cywilizacji. Inwestowanie w dzieła sztuki może przybierać formy mecenatu, ale również może przebierać formy kolekcjonerstwa, gdzie chęć posiadania danego dzieła wyznacza prawo i akty własności. Kradzieże dzieł sztuki znane były już w starożytności i średniowieczu. Dokonywano ich w ramach prowadzonych wojen plemiennych czy religijnych. Często dzieła sztuki stanowiły zabezpieczenie reparaacji wojennych. W trakcie podbojów Ameryki Środkowej i Południowej materialne traktowanie skarbów kultur Indian doprowadziło do prawie całkowitego zniszczenia dorobku Azteków, Majów i Inków przez hiszpańskich konkwistadorów, którzy postrzegali ich sztukę wyłącznie przez pryzmat materiału – złota. Liczne wyprawy naukowe finansowane przez rządy kolonialne i towarzystwa naukowe doprowadziły do znacznego uszczuplenia dziedzictwa Egiptu, Mezopotamii oraz Grecji. Biedni mieszkańcy tych państw często traktowali nielegalne poszukiwania i odsprzedaż zabytków archeologom jako główne źródło swoich dochodów, a wartość zabytków wywożonych w trakcie badań archeologicznych często przesłaniała charakter naukowo-poznawczy tych ekspedycji. Departament Starożytności Cypru szacuje, że od 1974 roku z Cypru wywieziono około 60 tys. starożytnych artefaktów, Włochy wykazują zniszczenia ok. 100 tys. grobów w rejonie Apulii. Większość najcenniejszych zabytków egipskich oprócz Kairu odnajdujemy w British Museum w Londynie, Neues Museum w Berlinie, muzeum Louvre w Paryżu, Roemer-Pelizaeu Muzeum w Hildesheim oraz Museum of Fine Arts w Bostonie. Nie w każdym przypadku trafiły tam za zgodą i wiedzą władz Egiptu. Rabunek zbiorów w europejskich muzeach w okresach związanych z I i II wojną światową osiągnął niewyobrażalny wymiar. Państwa okupujące poszczególne kraje prowadziły zorganizowane akcje wywozu zabytków z zajmowanych terenów, traktując zabytki jako nie

dewaluującą się lokatę kapitału i swoiste zabezpieczenie na poczet odszkodowań wojennych. Część najcenniejszych zbiorów nigdy nie odnaleziono¹.

Straty w zabytkach i zbiorach muzealnych spowodowane przez obydwie wojny światowej doprowadziły do zwiększenia zainteresowania ochroną zabytków na świecie. Konsekwencją strat poniesionych w wojnach światowych była podpisana 14 maja 1954 roku tzw. konwencja haska – czyli międzynarodowa konwencja o ochronie dóbr kultury na okres wojny. W 1964 roku powstała tzw. karta wenecka, zawierająca wytyczne prac konserwatorskich. Rok później w Warszawie powstała Międzynarodowa Rada Zabytków i Zespołów Naukowych (ICOMOS). W 1975 roku UNESCO utworzyło Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Przyrodniczego Ludzkości². Niestety pomimo prawnych uregulowań podobnie przedstawia się sytuacja w trakcie współcześnie prowadzonych wojen i rozruchów. Pomimo stworzenia zasad ochrony zabytków w trakcie działań wojennych w Iraku żołnierze amerykańscy na „pamiątkę” zabierali sobie bezcenne skarby z muzeów irackich. W trakcie ostatnich zamieszek wiosną 2011 roku w Egipcie splądrowano muzea w Kairze i Aleksandrii.

Konieczność unormowania zasad handlu dziełami uznawanymi za dobra narodowe spowodowała, że pierwsze próby unormowania nielegalnego handlu dziełami sztuki podjęto w już w XVII w. w Szwecji, kiedy to powstał pierwszy urząd konserwatora zabytków. W 1830 roku we Francji, utworzono Urząd Generalnego Inspektora Pomników Historii. Cztery lata później Grecja wprowadziła zakaz wywozu zabytków za granicę.

Również na ziemiach polskich, w poszczególnych zaborach prowadzono działania mające na celu uporządkowanie tych spraw. Bardzo wcześnie gdyż już w 1827 roku przeprowadzono pierwszą inwentaryzację zabytków w Królestwie Polskim według zarządzenia generała Maurycego Hauke’go, w 1844 kolejną zorganizowaną przez Kazimierza Stronczyńskiego. W 1843 roku ustanowiono urząd generalnego konserwatora w Prusach, w zaborze austriackim właściwy urząd konserwatora powstał w 1888 roku. Było to Grono Konserwatorów Galicji Zachodniej z siedzibą w Krakowie oraz Galicji Wschodniej z siedzibą

¹ Ochrona dziedzictwa archeologicznego w Europie, red. Z. Kobyliński, Warszawa 1998; Międzynarodowe zasady ochrony i konserwacji dziedzictwa archeologicznego (red. Z. Kobyliński), Warszawa 1998; M. Gottlieb, B. Meier, Of 2,000 Treasures Stolen in Gulf War of 1991, Only 12 Have Been Recovered [w:] New York Times, z dn. 1 V 2003 r.; M. Gottlieb, B. Meier, Along the Antiquities Trail; An Illicit Journey Out of Egypt, Only a Few Questions Asked [w:] New York Times, z dn. 23 II 2004 r.

² (Dz. U. z 1976 r. Nr 32, poz. 190) Konwencja w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturalnego i naturalnego, przyjęta w Paryżu dnia 16 listopada 1972 r. przez Konferencję Generalną Organizacji Narodów Zjednoczonych dla Wychowania, Nauki i Kultury na jej siedemnastej sesji. J. Janczykowski, Zarys historii badań i konserwacji zabytków architektury obronnej w Polsce [w:] Ochrona Zabytków, nr 3-4, Warszawa 2002, s. 51-54; J. Frycz, Restauracja i konserwacja zabytków architektury w Polsce w latach 1795-1918, Warszawa 1975, s. 24; J. Flik, Wydział Sztuk Pięknych [w:] Fides Quaerens Intellectum, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w hołdzie Ojcu św. Janowi Pawłowi II, Toruń 2004, s. 459-469.

we Lwowie, podległe formalnie Centralnej Komisji ds. zabytków w Wiedniu. 27 czerwca 1906 roku powstało Towarzystwo Opieki nad Zabytkami Przeszłości w Królestwie Polskim. Towarzystwo rozwinęło szeroką akcję inwentaryzatorską i do wybuchu I wojny światowej zgromadziło 3000 klisz i 6000 fotografii zabytków³.

Po 1945 roku w Polsce ustanowiono Naczelną Dyрекcję Muzeów i Ochrony Zabytków, urząd Generalnego Konserwatora Zabytków oraz sieć urzędów wojewódzkich, jednakże ich działalność skupiona była na odbudowie zabytków miast wojewódzkich, marginalizując prowincję, ze względu na swoje możliwości kadrowe i techniczne. Kilka lat powojennych wystarczyło w zupełności, by pozostawione i opuszczone majątki i dwory zostały doszczętnie splądrowane. W 1947 roku z inicjatywy prof. Jerzego Remera na Uniwersytecie im. Mikołaja Kopernika w Toruniu powstała pierwsza w Europie katedra konserwatorstwa i zabytkoznawstwa, obecnie funkcjonująca od 1969 roku jako Instytut Konserwatorstwa i Zabytkoznawstwa na Wydziale Sztuk Pięknych. Jej pierwsi absolwenci zasilili powstałe w 1951 roku państwowe przedsiębiorstwo zajmujące się profesjonalną konserwacją dzieł sztuki – Pracownię Konserwacji Zabytków⁴.

W kolejnych latach wydawano przepisy dotyczące ochrony zabytków. Aktualnie obowiązująca ustawa z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami określa przedmiot, zakres i formy ochrony zabytków oraz opieki nad nimi, zasady tworzenia krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami oraz finansowania prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach, a także organizację organów ochrony zabytków. Jednak nie rozwiązuje ona wszystkich problemów z jakimi spotyka się w swojej pracy policja.

Policji brakuje między innymi powszechnej profesjonalnej bazy danych o zabytkach i dziełach sztuki. Dotychczas udostępniono jedynie koordynatorom wojewódzkim ds. zwalczania przestępczości przeciwko zabytkom bazę danych o utraconych zabytkach prowadzoną przez Narodowy Instytut Muzealnictwa i Ochrony Zabytków. Dodatkowo koordynatorzy poprzez Krajowy Zespół do walki z przestępczością przeciwko Dziedzictwu Narodowemu Wy-

³ J. Janczykowski, Zarys historii badań i konserwacji zabytków architektury obronnej w Polsce [w:] Ochrona Zabytków, nr 3-4, Warszawa 2002, s. 51-54; E. Siurawska, B. Wierzbicka, Stulecie Towarzystwa Opieki nad Zabytkami Przeszłości 1906-2006, Warszawa 2006, s. 3-10; L. Sobol, Zarys głównych kierunków działań Grona Konserwatorów Galicji Zachodniej z lat 1888-1905, Wiadomości Konserwatorskie, nr 24/2008, s. 95-96.

⁴ J. Janczykowski, Zarys historii badań i konserwacji zabytków architektury obronnej w Polsce [w:] Ochrona Zabytków, nr 3-4, Warszawa 2002, s. 51-54; E. Siurawska, B. Wierzbicka, Stulecie Towarzystwa Opieki nad Zabytkami Przeszłości 1906-2006, Warszawa 2006, s. 3-10; L. Sobol, Zarys głównych kierunków działań Grona Konserwatorów Galicji Zachodniej z lat 1888-1905, Wiadomości Konserwatorskie, nr 24/2008, s. 95-96.

*Wkopy rabunkowe na cmentarzysku kurhanowym kultury lużyckiej
w Różanówce, woj. lubuskie (fot. S. Grobica), 2008*

Widok na dwór w Dobropolu, pow. kamiński, 1985

*Zniszczony dwór w Dobropolu, pow. kamiński
(fot. M. Łuczak), 2010*

działu ds. Przestępczości Kryminalnej Biura Kryminalnego Komendy Głównej Policji zmożą dokonywać sprawdzeń w bazie Interpolu – Stolen Works of Art. Podłączenie baz danych o skradzionych zabytkach do Policijnej Sieci Transmisji Danych znacznie usprawniło sprawdzenia kontrolowanych zabytków w jednostkach terenowych.

Dużym problem w przypadku kradzieży zabytków jest „brak numerów seryjnych”. W praktyce wiemy, że świat motoryzacji, mechaniki i elektroniki jest nimi nasycony, a w bazach danych po numerze małej części jesteśmy w stanie dojść do całości urządzenia, ustalić jej czas i miejsce powstania oraz prześledzić kolejne etapy sprzedaży. W przypadku zabytków niestety tak nie jest. Samo ustalenie pochodzenia przedmiotu wymaga od policjantów i urzędów konserwatorskich olbrzymiej wiedzy, rozeznania i zaangażowania w sprawdzeniach głównie źródeł ikonograficznych, o ile istnieją takowe. Stąd tak ważnym krokiem podejmowanym przez policję i administrację państwową jest znakowanie zabytków i tworzenie baz danych zabytków. Jest to niezbędne, żebyśmy wiedzieli czego mamy szukać w przypadku kradzieży. Zarzut, że programy te powinny być realizowane wyłącznie przez służby konserwatorskie jest nie do końca trafny. Policja biorąc pod uwagę liczebność garnizonu i środki techniczne jest w stanie pomagać w przeprowadzeniu takiego programu. Urząd wojewódzkiego konserwatora zabytków z pakietem kilkunastu etatów na całe województwo po prostu nie jest w stanie go samodzielnie zrealizować.

Ważnym epizodem z dziedziny kradzieży dzieł sztuki była kradzież napisu „Arbeit macht frei” z obozu koncentracyjnego Auschwitz w Oświęcimiu w 2009 roku. Dla większości ludzi jest faktem oczywistym, że jest to symbol historii, śmierci oraz cierpienia wieszonych tam ludzi. Ale powstało też wówczas pragmatyczne pytanie jak formalnie zdefiniować ten zabytek, jak wycenić ten symbol, nie jest to przecież rzecz która jest dostępna w obrocie handlowym. Ten sam problem powstaje przy wycenie skradzionych i odzyskanych zabytków archeologicznych.

Przestępstwa przeciwko zabytkom wg kanonów wymiaru sprawiedliwości należą do tak zwanego działu przestępstw przeciwko mieniu. Ich podstawowym kryterium jest właśnie wartość, na podstawie której różnicowany jest podział na przestępstwa i wykroczenia, a w konsekwencji również wielkość wyroku i orzeczonej kary. Ujęta w Kodeksie Postępowania Karnego jako rodzaj wyceny „wartość historyczna” jest marginalizowana przez wymiar sprawiedliwości ze względu na sklasyfikowanie zabytku jako mienie, gdzie głównym wyznacznikiem jest niemożliwa często do ustalenia „wartość materialna”.

Liczyliśmy, że kradzież omawianego napisu zmieni spojrzenie ludzi na materialny aspekt zabytków, co poskutkuje zmianami prawnymi i doprecyzowaniem przepisów, ale jak dotychczas nie wyciągnięto żadnych wniosków. Realnym rozwiązaniem byłoby stworzenie nowej kategorii przestępstw w Kodeksie Karnym: Przestępstw przeciwko zabytkom gdzie doprecyzowano by kwestię pojęć zabytku, przedmiotu zamachu na zabytek lub dobro narodowe oraz zastrzeżono sankcje karne⁵.

Wiele osób uważa, że definicje pojęć z Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z 2003 roku są niejasne i nie określają precyzyjnie przedmiotu ochrony i zamachu. Jesteśmy zwolennikiem wprowadzenia prostego i klarownego prawa dotyczącego prowadzenia poszukiwań zabytków za pomocą sprzętu elektronicznego. Samo prowadzenie każdego rodzaju poszukiwań za sprzętem elektronicznym bez pozwolenia powinno być zakazane, lecz system wydawania pozwoleń na nie powinien być prosty i szybki. Oszczędziło by to czasu i nieudolnego tłumaczenia poszukiwaczy zabytków, że zatrzymano ich w trakcie poszukiwań z wykrywaczem szóstego kompletu kluczy do samochodu, który zagubił spacerując po lesie z psem sąsiadki. Jednoczesne wprowadzenie reglamentacji własności znalezionych zabytków na określoną datę lub wiek w latach i określenie wysokich kar za naruszenie tych zasad, zdefiniowałyby proste zasady funkcjonowania prawa i odpowiedzialności. Tak by prawo był „ostre” lecz klarowne, gdyż w przypadku przestępstw przeciwko zabytkom obiektem zamachu jest dziedzictwo i dobro narodowe, a więc jest to czyn o wysokim stopniu szkodliwości społecznej⁶.

Kolejnym niezrozumiałym novum, jest wprowadzenie nowelizacji i zliberalizowanie procedur wywozu zabytku z 2010 roku. Wprowadzenie jako kryterium wartości zabytku, jest zaskakujące gdyż w handlu dziełami sztuki nie ma ustalonych granic cenowych i rachunek może opiewać na znacznie niższą cenę niż jest faktyczna wartość zabytku. Prościej byłoby ustalić, że pozwolenia na wywóz zabytku wymagają przedmioty powstałe przed np. rokiem 1800. Poprzez praktykę i znajomość aspektów handlu antykami można stwierdzić, że jest to najprostsze do weryfikacji i nie zostawia tak wiele możliwości obejścia przepisów⁷.

Tak samo przedstawia się sytuacja z zabytkami archeologicznymi, które wg

⁵ (Dz.U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555) Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego.

⁶ (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.) Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

⁷ (Dz. U. z dnia 5 maja 2010 r.) Ustawa z dnia 18 marca 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz o zmianie niektórych innych ustaw; (Dz. U. z dnia 29 kwietnia 2011 r.) Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie wywozu zabytków za granicę.

art. 35 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami są „teoretycznie” wyłączone z obrotu handlowego, gdyż stanowią własność Skarbu Państwa. Ale przy zabytkach archeologicznych liczy się pochodzenie zabytku – czyli wydobycie go z ziemi na terenie Polski a nie wiek przedmiotu, teoretycznie osoba może zalegalizować np. miecz z brązu, albo miecz krzyżacki przedstawiając rachunek z obcego państwa lub ujmując go w zrealizowanym testamencie po zmarłej osobie, która według oświadczenia rodziny miała go „od zawsze w swojej kolekcji”. Brakuje tu klarownego zapisu że wszystkie zabytki archeologiczne zarejestrowane jako część prywatnych kolekcji u konserwatora zabytków z udokumentowanym pochodzeniem i starsze niż np. 1600 rok – są własnością Skarbu Państwa i są wyłączone z obrotu handlowego.

Podobnie wygląda sprawa z wyłączeniem z obrotu handlowego zabytków kościelnych i przedmiotów liturgicznych. Każdy ksiądz na postawione pytanie: „czy zabytki kościelne są dopuszczone do obrotu handlowego?”, odpowie że nie, gdyż prawo kanoniczne wyklucza możliwość sprzedaży przedmiotów pochodzących z kościołów. Ale przepisy prawa kanonicznego nie precyzują tego w sposób jednoznaczny i tak naprawdę przyjmujemy w domyśle, że skoro ksiądz nie miał prawa sprzedać ani darować elementu wyposażenia ruchomego kościoła to dany przedmiot musi pochodzić z przestępstwa. Jednak prawo kanoniczne dotyczy wyłącznie księży i brakuje jasnego zapisu w prawie powszechnym np. w ustawie o zabytkach, że zabytkowe przedmioty liturgiczne starsze niż 1900 rok, są własnością Skarbu Państwa i są wyłączone z obrotu handlowego.

Gdyby w ustawach i rozporządzeniach wykonawczych jasno określić, które przedmioty są wyłączone z obrotu handlowego, gdyż stanowią własność Skarbu Państwa a ich posiadanie przez osoby nieuprawnione jest zabronione, to wymiar sprawiedliwości miałby znacznie uproszczone zadanie⁸.

⁸ (Dz.U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555) Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego, art. 230 § 3 stwierdza, że rzeczy których posiadanie jest zabronione, przekazuje się właściwemu urzędowi lub instytucji.

Przepisy karne – Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami

W Ustawie o zabytkach i opiece nad zabytkami z 23 lipca 2003 roku wyszczególnione są jedynie dwa artykuły karne: 108 i 109⁹, dodane artykuły 109a i 109b weszły w życie w dniu 28 kwietnia 2006 roku¹⁰. W przypadku wszystkich artykułów zebranych w ustawie przedmiotem ochrony jest dziedzictwo narodowe, a w przypadku art. 109a i 109b dodatkowo autentyczność zabytków będących w obrocie¹¹.

Art. 108.

1. Kto niszczy lub uszkadza zabytek, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
3. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 sąd orzeka, a w razie skazania za przestępstwo określone w ust. 2 sąd może orzec, nawiązkę na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami w wysokości od trzykrotnego do trzydziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia.

Przestępstwo to polega na zniszczeniu lub uszkodzeniu zabytku ruchomego (np. obraz, ambona) lub nieruchomego (np. kościół, stanowisko archeologiczne). Przepis rozróżnia różne sankcje dla przestępstwa popełnionego umyślnie i nieumyślnie. Przepis nie rozróżnia czy jest to zabytek wpisany w rejestr zabytków lub nie, definicja zabytku pochodzi z art. 3 ust 1 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami:

⁹ (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 238, poz. 2390) Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

¹⁰ Dz.U. z 2006 r. Nr 50, poz. 362. Ustawa z dn. 24 lutego 2006 r. o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 1 ust. 10.

¹¹ J. Karczmarek, K. Zeidler, Karnopravna ochrona zabytków, „Prokuratura i Prawo” 2004, nr 2, s. 83; B. Gadecki, Przestępstwo fałszerstwa zabytku [w:] „Ochrona Zabytków” 2008, nr 1, s. 107.

Art. 3 ust. 1

zabytek – nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową¹².

W przypadku gdy nie ma jednoznacznej opinii czy jest to zabytek (bezsprzecznym potwierdzeniem jest wpis do rejestru zabytków, gminna ewidencja zabytków), to decyzję czy przedmiot spełnia warunki zabytku wynikające z definicji z art. 3 ust. 1 ustawy podejmuje wojewódzki konserwator zabytków lub państwowa instytucja muzealna. Dla zaistnienia przestępstwa nie ma również znaczenia, czy sprawca zniszczenia zabytku był jego właścicielem lub też nie. W przypadku, gdy ktoś jest właścicielem zabytku rejestrowego, musi mieć zgodę konserwatora zabytków na jakiegokolwiek prace przy tym przedmiocie, lub obiekcie tj. konserwację, malowanie, zmiany konstrukcyjne, przebudowy, wymianę pokrycia dachowego itp. Pozwolenie określa szczegółowo zakres, materiał i sposób przeprowadzenia prac.

Dużym problemem, z którymi ma do czynienia policja jest niszczenie stanowisk archeologicznych. Stanowiska te nie są oznaczone w terenie. Nie muszą to być czytelne struktury terenowe (np. kurhany, cmentarzyska megalityczne), mogą to być np. cmentarzyska płaskie, nie posiadające charakterystycznej formy krajobrazowej i bez żadnych oznaczeń. Poszukiwacz, który występuje o pozwolenie na poszukiwania na tym terenie do konserwatora, otrzymałby odpowiedź odmowną, gdyż znajduje się tam stanowisko archeologiczne, jeżeli nie wystąpił o takie pozwolenie nie będzie tego wiedział. A wszystkie prace prowadzone na stanowisku archeologicznym bez pozwolenia lub wydobywanie przedmiotów ze stanowiska podwodnego wyczerpują znamiona przestępstwa zniszczenia zabytku z art. 108 ustawy¹³.

Wycena zniszczeń podczas prac na stanowisku archeologicznym może być dokonana poprzez szacowanie wartości zniszczeń jako koszt, który trzeba ponieść, żeby rozpoznać i zadokumentować straty, oraz zabezpieczyć naruszone partie stanowiska, co wiąże się z przeprowadzeniem ratowniczych badań archeologicznych. Jest to jedyny możliwy sposób wyceny zniszczenia stosunkowo

¹² Ustawa z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 3 ust. 1.

¹³ Ustawa z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 108; Ochrona dziedzictwa archeologicznego, Materiał szkoleniowy dla funkcjonariuszy policji, NID.

niewymiernego zabytku jakim jest stanowisko archeologiczne¹⁴.

Przy opisie zniszczenia stanowiska archeologicznego najważniejsze jest wskazanie, że nieodwracalnie naruszono warstwy ziemne, które są integralną częścią zabytku – stanowiska. Wskazanie to jest zgodne z ustawową definicją zabytku archeologicznego, więc bezsprzecznie uzasadnia zarzut zniszczenia¹⁵.

Art. 109.

1. Kto bez pozwolenia wywozi zabytek za granicę lub po wywiezieniu go za granicę nie sprowadza do kraju w okresie ważności pozwolenia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
3. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 sąd orzeka, a w razie skazania za przestępstwo określone w ust. 2 sąd może orzec, nawiązkę na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami w wysokości od trzykrotnego do trzydziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia.
4. Sąd może orzec przepadek zabytku, chociażby nie stanowił on własności sprawcy.

Przestępstwo to polega na wywiezieniu zabytku za granicę kraju tylko przedmiotów wyszczególnionych w art. 51 ust. 1 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z 2003 roku zmienionym art. 1 ust. 9 Ustawy z dn. 18 marca 2010 roku o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz o zmianie niektórych innych ustaw¹⁶.

Art. 51 ust. 1 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z 2003 r., po nowelizacji ustawy 18 marca 2010 r.

Jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę wymagają zabytki zaliczane do jednej z następujących kategorii:

¹⁴ M. Sabaciński, Dewastacja ruin zamku Golez jako przyczynek do dyskusji o niszczeniu zabytków [w:] Kurier Konserwatorski, 6/2010, s. 38. Tą formę wyceny uznał sąd woj. łódzkiego.

¹⁵ M. Sabaciński, Dewastacja ruin zamku Golez jako przyczynek do dyskusji o niszczeniu zabytków [w:] Kurier Konserwatorski, 6/2010, s. 37.

¹⁶ Ustawa z dn. 18 marca 2010 roku o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz o zmianie niektórych innych ustaw [Dz. U. z dn. 5 maja 2010 r., nr 75 poz. 474], art. 51-61; P. Antoniak, M. Cherka, F. M. Elżanowski, A. K. Wąsowski, Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Komentarz, Warszawa 2010, s. 356.

- 1) zabytków archeologicznych, które mają więcej niż 100 lat i wchodzą w skład zbiorów archeologicznych lub zostały pozyskane w wyniku badań archeologicznych bądź przypadkowych odkryć;
- 2) elementów stanowiących integralną część zabytków architektury, wystroju wnętrza, pomników, posągów i dzieł rzemiosła artystycznego, które mają więcej niż 100 lat;
- 3) wykonanych dowolną techniką i na dowolnym materiale dzieł malarstwa, nieobjętych kategoriami wskazanymi w pkt 4 i 5, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 40 000 zł;
- 4) wykonanych na dowolnym materiale akwareli, gwaszy i pasteli, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 16 000 zł;
- 5) mozaik, nieobjętych kategoriami wskazanymi w pkt 1 i 2, oraz wykonanych dowolną techniką i na dowolnym materiale rysunków, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 12 000 zł;
- 6) oryginalnych dzieł grafiki i matryc do ich wykonania oraz oryginalnych plakatów, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 16 000 zł;
- 7) oryginalnych rzeźb, posągów lub ich kopii wykonanych tą samą techniką co oryginał, nieobjętych kategorią wskazaną w pkt 1, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 20 000 zł;
- 8) pojedynczych fotografii, filmów oraz ich negatywów, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 6000 zł;
- 9) pojedynczych lub znajdujących się w zbiorach rękopisów, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 4000 zł;
- 10) pojedynczych lub znajdujących się w zbiorach książek, które mają więcej niż 100 lat i ich wartość jest wyższa niż 6000 zł;
- 11) pojedynczych map drukowanych i partytur, które mają więcej niż 150 lat i ich wartość jest wyższa niż 6000 zł;
- 12) kolekcji i przedmiotów z kolekcji zoologicznych, botanicznych, mineralnych lub anatomicznych, których wartość jest wyższa niż 16 000 zł;
- 13) kolekcji o znaczeniu historycznym, paleontologicznym, etnograficznym lub numizmatycznym, których wartość jest wyższa niż 16 000 zł;
- 14) środków transportu, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 32 000 zł;
- 15) innych kategorii, niewymienionych w pkt 1–14, obejmujących zabytki, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 16 000 zł.

W praktyce, przy przekraczaniu granicy jeżeli przedmiot nie wymaga pozwolenia konserwatora należy mieć przy sobie dokument z opinią historyka sztuki, dotyczącą wieku przedmiotu i zdjęciem oraz opinię muzeum, galerii lub antykwariatu o wartości przedmiotu. Rozporządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z 8 marca 2011 roku wprowadzono wzory dokumentów: oceny wskazującej czas powstania zabytku oraz jego wycenę. Obydwa dokumenty są niezbędne przy wywozie zabytku za granicę. Jeżeli osoba nie posiada tych dokumentów Służba Celna, Straż Graniczna lub Policja musi zatrzymać przedmiot w związku z art. 109 i w postępowaniu ustalić czy na jego wywóz potrzebne jest zezwolenie urzędu konserwatora zabytków¹⁷.

Art. 109a.

Kto podrabia lub przerabia zabytek w celu użycia go w obrocie zabytkami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Przestępstwo to można popełnić jedynie umyślnie z zamiarem użycia podrobionego lub przerobionego zabytku w obrocie zabytkami. Jeżeli osoba przerabia lub podrabia zabytek w innym celu niż wskazanym w ustawie (np. wykonuje współczesną kopię zabytku dla swoich zbiorów) nie podlega karalności¹⁸. W przypadku podrobienia zabytku przedmiotem czynności jest przedmiot, któremu nadano pozory zabytku (np. procesy postarzające lub dorobienie sygnatury autora, którego obrazy ze względu na wartość historyczną, artystyczną lub naukową uznawane są za zabytki)¹⁹. Przedmiotem ochrony w tym artykule jest dziedzictwo narodowe oraz pewność w obrocie zabytkami, przepis chroni wiarygodność przedmiotu wprowadzonego do obrotu zabytkami zarówno przy sprzedaży bezpośredniej (poprzez galerie), jak i sprzedaż poprzez aukcje i galerie internetowe²⁰.

¹⁷ Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dn. 18 lutego 2011 r. [Dz. U. z 2011 nr 50 poz. 256].

¹⁸ W. Kotowski, B. Kurzępa, Przestępstwa pozakodeksowe. Komentarz, Warszawa 2007, s. 612; A. Książkowska-Kukulka, Dobra kultury jako przedmiot ochrony w prawie karnym [w:] „Prokurator” 2007, nr 2, s. 109.

¹⁹ B. Gadecki, Komentarz do art. 109a ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami [w:] „Prokurator” 2009, nr 2 (38), s. 105; Stwierdzenie czy fałszowana rzecz jest zabytkiem, możliwe jest poprzez wystąpienie pisemne do wojewódzkiego lub miejskiego konserwatora zabytków przez organy ścigania lub poprzez przesłuchania ww. lub osób posiadających specjalizację historyka sztuki w dziedzinie przedmiotu, który był obiektem fałszerstwa.

²⁰ J. Karczmarek, K. Zeidler, Karnoprawna ochrona zabytków [w:] „Prokuratura i Prawo” 2004, nr 2, s. 83; W. Kotowski, B. Kurzępa, Przestępstwa pozakodeksowe. Komentarz, Warszawa 2007, s. 612; B. Gadecki, Komentarz do art. 109a ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami [w:] „Prokurator” 2009, nr 2 (38), s. 105; D. Olejniczak, Zarys problematyki prawnej fałszerstw dzieł malarzkich [w:] Prawo muzeów, red. J. Włodarski, K. Zeidler, Warszawa 2008, s. 86–87, podaje, że przedmiotem ochrony jest zabytek.

Art. 109b.

Kto rzecz ruchomą zbywa jako zabytek ruchomy albo zbywa zabytek jako inny zabytek, wiedząc, że są one podrobione lub przerobione, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Przestępstwo to można popełnić jedynie umyślnie, przy czym sprawca musi wiedzieć, że zabytek jest przerobiony lub podrobiony. Czyn musi być popełniony z zamiarem bezpośrednim i aby sprawcy postawić zarzut z tego artykułu należy wykazać, że wiedział on o podrobieniu lub przerobieniu zabytku, a nie że tylko podejrzewał jego nieautentyczność²¹.

Zatrzymany przez WK KWP w Szczecinie falsyfikat obrazu Alfreda Wierusza-Kowalskiego wystawiony do sprzedaży jako oryginał (fot. M. Łuczak), 2011

²¹ D. Olejniczak, Zarys problematyki prawnej fałszerstw dzieł malarskich [w:] Prawo muzeów, red. J. Włodarski, K. Zeidler, Warszawa 2008, s. 86-87; Materiały z konferencji naukowej „Prawna ochrona dziedzictwa kulturowego w Polsce – doświadczenia i wyzwania w XXI wieku”, Warszawa, 27 lutego 2009.

Wykroczenia – Ustawa o ochronie zabytków i opiece na zabytkami

Przepisy zebrane w Ustawie z dnia 23 lipca 2003 roku, obejmują katalog wykroczeń, gdzie dobrem chronionym jest sam zabytek, a orzekanie na podstawie art. 120 tej ustawy w sprawach określonych w art. 110-119 następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia²².

Art. 120.

Orzekanie w sprawach określonych w Art. 110-119 następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami – Wykroczenia:

Art. 110.

- 1. Kto będąc właścicielem lub posiadaczem zabytku nie zabezpieczył go w należyty sposób przed uszkodzeniem, zniszczeniem, zaginięciem lub kradzieżą, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.*
- 2. W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec niewiązkę do wysokości dwudziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami.*

Artykuł ten najczęściej znajduje zastosowanie przy zabytkowych budynkach, opuszczonych przez właściciela. Wiele dworów i pałaców, w których właściciel nie zabezpieczył dachu po kilku latach popadło w całkowitą ruinę²³. Wiąże się to z niewypełnieniem obowiązku nałożonego prawem i zaniecha-

²² (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 238, poz. 2390) Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

²³ Zniszczono w ten sposób dwory w Dobropolu, Piaskach (pow. kamieński), pałac w Karkowie (pow. stargardzki), pałac w Wierzbicinie (pow. nowogardzki), zamek w Swobnicy (pow. chojeński).

niem działania przez właściciela zabytku, ale również przez jego posiadacza (użytkownika)²⁴.

Art. 111.

1. Kto bez pozwolenia albo wbrew warunkom pozwolenia poszukuje ukrytych lub porzuconych zabytków, w tym przy użyciu wszelkiego rodzaju urządzeń elektronicznych i technicznych oraz sprzętu do nurkowania, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec:

1) przepadek narzędzi i przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia wykroczenia, chociażby nie stanowiły własności sprawcy;

2) przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z wykroczenia;

3) obowiązek przywrócenia stanu poprzedniego lub zapłaty równowartości wyrządzonej szkody.

Czyny, o których mowa w komentowanym przepisie – poszukiwanie ukrytych lub porzuconych zabytków, w tym przy użyciu wszelkiego rodzaju urządzeń elektronicznych i technicznych oraz sprzętu do nurkowania bez wymaganego pozwolenia lub wbrew jego warunkom, stanowią wykroczenie. Ustawodawca przewidział, że mogą one zostać popełnione przez sprawcę jedynie w formie umyślnej²⁵. Wykroczeniem w rozumieniu powyższego przepisu jest zarówno poszukiwanie ukrytych lub porzuconych zabytkowych przedmiotów w ogóle bez wymaganego pozwolenia, jak i po uzyskaniu takiego pozwolenia, ale wbrew jego warunkom²⁶. Przedmiotem ochrony jest w wypadku komentowanego przepisu zarówno nienaruszalność i integralność zabytków, które mogą ulec uszkodzeniu lub zniszczeniu w wyniku nieprawidłowo prowadzonych prac poszukiwawczych, jak też sama prawidłowość prowadzenia poszukiwań zabytków. Przedmiotem czynności wykonawczej jest porzucony lub ukryty zabytek²⁷.

²⁴ F.M. Elżanowski, Komentarz do art. 110 [w:] P. Antoniuk, M. Cherka, F.M. Elżanowski, K. A. Wąsowski, Ustawa o ochronie i opiece nad zabytkami, Komentarz, Warszawa 2010, s. 358.

²⁵ F.M. Elżanowski, Komentarz do art.111 [w:] P. Antoniuk, M. Cherka, F.M. Elżanowski, K. A. Wąsowski, Ustawa o ochronie i opiece nad zabytkami, Komentarz, Warszawa 2010, s. 359-360.

²⁶ R. Gola, Komentarz do art.111 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami [w:] Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami: komentarz, Zakamycze 2004.

²⁷ M. Kulik, Komentarz do art.111 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, 2010.

Porzucony jest taki zabytek, który został pozostawiony z zamiarem wyzbycia się jego własności, ale także, jak się wydaje, każdy zabytek, który nie znajduje się we władztwie określonej osoby, a znajdował się w nim kiedykolwiek. Ostatni przypadek zachodzi np. w odniesieniu do zabytków znajdujących się na stanowiskach archeologicznych, obejmujących zabytkowe budynki i przedmioty w nich się znajdujące. Podobnie można uznać, że porzuconym zabytkiem jest także zabytek zagubiony²⁸.

Możliwe jest, że sprawca, który odnajduje zabytek, posługując się niedozwolonymi metodami, następnie go przywłaszcza. Takie zachowanie podpada pod dyspozycję art. 284 § 1 lub 3 k.k. lub (w zależności od wartości rzeczy – art. 119 k.w.). Odnaleziony zabytek jest bowiem dla sprawcy rzeczą cudzą. Wówczas powstaje jednoczynowy zbieg przestępstwa z art. 284 k.k. i wykroczenia z art. 111 u.o.z., rozstrzygany na podstawie art. 10 § 1 k.w., albo zbieg wykroczenia z art. 119 k.w. z wykroczeniem z art. 111 u.o.z. W tym ostatnim wypadku zgodnie z regułą określoną w art 9 § 1 k.w. zastosowanie winien mieć przepis przewidujący karę surowszą, przy czym oba przepisy przewidują identyczne zagrożenie karą²⁹.

Art. 112.

1. Kto narusza zakazy lub ograniczenia obowiązujące na terenie parku kulturowego lub jego części, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działa nieumyślnie, podlega karze grzywny.

3. W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 lub 2, można orzec:

1) przepadek narzędzi i przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia wykroczenia, chociażby nie stanowiły własności sprawcy; 2) przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z wykroczenia; 3) obowiązek przywrócenia stanu poprzedniego lub zapłaty równowartości wyrządzonej szkody.

Wykroczenie to polega na naruszeniu integralności parku kulturowego, a przepis sankcjonuje naruszenie zakazów lub ograniczeń obowiązujących na terenie parku kulturowego. Przepis ten obejmuje wszystkiego rodzaju prace na wpisanym terenie, w tym prace budowlane, ziemne, melioracyjne, zmiany w architekturze terenu, wycinkę drzew, itp. Wszystkie te prace na terenie parku

²⁸ M. Kulik, Komentarz do art.111 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, 2010.

²⁹ M. Kulik, Komentarz do art.111 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, 2010.

wymagają pozwolenia konserwatora zabytków, który wydaje warunki prowadzenia tych prac. Brak pozwolenia konserwatora skutkuje zaistnieniem wykroczenia z art. 112 ustawy³⁰.

Art. 113.

1. Kto będąc właścicielem lub posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru lub innego zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków nie powiadomi wojewódzkiego konserwatora zabytków o: 1) uszkodzeniu, zniszczeniu, zaginięciu lub kradzieży zabytku niezwłocznie po powzięciu wiadomości o wystąpieniu zdarzenia, 2) zagrożeniu dla zabytku niezwłocznie po powzięciu wiadomości o wystąpieniu zagrożenia, 3) zmianie miejsca przechowania zabytku ruchomego, w terminie miesiąca od dnia nastąpienia tej zmiany, 4) zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości

– podlega karze grzywny.

2. W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec nawiązkę do wysokości dwudziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami.

Przepis ten ma zastosowanie zarówno do właściciela zabytku, jak i jego posiadacza lub dzierżawcy. Dla zaistnienia wykroczenia nie ma znaczenia czy sprawca działał umyślnie czy też nie. Czyn ten polega na zaniechaniu działania, do którego podmiot zobowiązany jest zgodnie z przepisami prawa. Obowiązek zawiadomienia konserwatora przez właściciela/posiadacza zabytku dotyczy wyłącznie zabytków wpisanych w rejestr zabytków. Istotny jest również czas zawiadomienia, w dwóch pierwszych przypadkach ustawodawca określił je jako: niezwłocznie – po powzięciu wiadomości o wystąpieniu zagrożenia, w dwóch kolejnych – w terminie miesiąca³¹. Przepis ten ściśle wiąże się z art. 28 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z 2003 roku, gdzie określone są okoliczności obowiązku zawiadomienia konserwatora przez właściciela/posiadacza zabytku wpisanego w rejestr zabytków³².

³⁰ F.M. Elżanowski, Komentarz do art.112 [w:] P. Antoniak, M. Cherka, F.M. Elżanowski, K.A. Wąsowski, Ustawa o ochronie i opiece nad zabytkami, Komentarz, Warszawa 2010, s. 360-361.

³¹ F.M. Elżanowski, Komentarz do art.113 [w:] P. Antoniak, M. Cherka, F.M. Elżanowski, K.A. Wąsowski, Ustawa o ochronie i opiece nad zabytkami, Komentarz, Warszawa 2010, s. 361-362.

³² Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 28.

Art. 113a.

Kto w terminie 14 dni od dnia upływu ważności pozwolenia, o którym mowa w art. 51 ust. 3, nie powiadomił o przywiezieniu zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podlega karze grzywny.

Artykuł dotyczy niedopełnienia obowiązku zawiadomienia wojewódzkiego konserwatora zabytków, wyłącznie o przywiezieniu na terytorium Polski zabytku, na wywóz którego było udzielane pozwolenie. Wwóz jakichkolwiek innych zabytków na teren Polski nie wymaga rejestracji w służbach konserwatorskich i jest prawnie dozwolony.

Art. 114.

Kto uniemożliwia lub utrudnia dostęp do zabytku organowi ochrony zabytków, wykonującemu uprawnienia wynikające z ustawy, podlega karze grzywny.

Artykuł ten bardzo szeroko podchodzi do kwestii uniemożliwienia lub utrudniania pracownikom organów ochrony zabytków dostępu do obiektu lub przedmiotu. Przy czym przepis nie precyzuje, że odnosi się on jedynie do obiektów wpisanych w rejestr zabytków. Poprzez organy ochrony zabytków należy rozumieć: ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, w imieniu którego zadania i kompetencje, w tym zakresie, wykonuje Generalny Konserwator Zabytków oraz wojewodę, w imieniu którego zadania i kompetencje, w tym zakresie, wykonuje wojewódzki konserwator zabytków³³. Przepis ten ściśle wiąże się z art. 29 i 30 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z 2003 roku, gdzie określone są okoliczności obowiązku udostępnienia zabytku przez jego właściciela/posiadacza³⁴. W przypadku, gdy ww instytucja składa zawiadomienie o tym wykroczeniu, musi udokumentować, że właściciel był wcześniej pisemnie zawiadomiony o terminie kontroli.

³³ F.M. Elżanowski, Komentarz do art.113 [w:] P. Antoniak, M. Cherka, F.M. Elżanowski, K.A. Wąsowski, Ustawa o ochronie i opiece nad zabytkami, Komentarz, Warszawa 2010, s. 363.

³⁴ Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 29-30.

Art. 115.

1. *Kto niezwłocznie nie powiadomił wojewódzkiego konserwatora zabytków lub wójta (burmistrza, prezydenta miasta) o odkryciu w trakcie prowadzenia robót budowlanych lub ziemnych przedmiotu, co do którego istnieje przypuszczenie, iż jest on zabytkiem, a także nie wstrzymał wszelkich robót mogących uszkodzić lub zniszczyć znaleziony przedmiot i nie zabezpieczył, przy użyciu dostępnych środków, tego przedmiotu i miejsca jego znalezienia, podlega karze grzywny.*

2. *W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec nawiązkę do wysokości dwudziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami.*

Przepis określa przesłanki zaistnienia wykroczenia, polegającego na niezawiadomieniu wojewódzkiego urzędu konserwatora zabytków lub miejscowego wójta, prezydenta miasta lub burmistrza o odkryciu zabytku podczas prac ziemnych lub budowlanych³⁵. Artykuł ten ma zastosowanie gdy np. pracownicy niezwłocznie nie powiadomią konserwatora, gdy podczas budowy nowego budynku na terenie starego miasta, zostaną odsłonięte średniowieczne fundamenty nieistniejących już budynków. Podniesione są tu również kwestie odpowiedzialności karnej za niewstrzymanie dalszych prac budowlanych lub niezabezpieczenie obiektu do czasu uzyskania opinii konserwatora. W tym przypadku opinia konserwatora jest nadrzędna, gdyż wójt po otrzymaniu informacji o odkryciu zabytku nie może sam ocenić czy przedmiot jest zabytkiem, czy też nie i zezwolić na dalsze prowadzenie prac, gdyż nie ma stosownej wiedzy i kompetencji.

Art. 116.

1. *Kto niezwłocznie nie powiadomił wojewódzkiego konserwatora zabytków lub wójta (burmistrza, prezydenta miasta albo dyrektora urzędu morskiego) o przypadkowym odkryciu przedmiotu, co do którego istnieje przypuszczenie, iż jest on zabytkiem archeologicznym, a także nie zabezpieczył, przy użyciu dostępnych środków, tego przedmiotu i miejsca jego znalezienia, podlega karze grzywny.*

2. *W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec nawiązkę do wysokości dwudziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami.*

³⁵ F.M. Elżanowski, Komentarz do art.115 [w:] P. Antoniuk, M. Cherka, F.M. Elżanowski, K.A. Wąsowski, Ustawa o ochronie i opiece nad zabytkami, Komentarz, Warszawa 2010, s. 364.

Przepis określa przesłanki zaistnienia wykroczenia, polegającego na niezawiadomieniu wojewódzkiego urzędu konserwatora zabytków lub miejscowego wójta, prezydenta miasta lub burmistrza o odkryciu zabytku archeologicznego w każdym miejscu na terenie kraju³⁶. Artykuł ten ma zastosowanie gdy np. człowiek niezwłocznie nie powiadomi konserwatora, gdy podczas prac w przydomowym ogródku znajdzie siekierkę kamienną lub fragmenty ceramiki. Podniesione są tu również kwestie odpowiedzialności karnej za niezabezpieczenie obiektu przed zniszczeniem do czasu uzyskania opinii konserwatora. W tym przypadku opinia konserwatora jest nadrzędna, gdyż wójt po otrzymaniu informacji o odkryciu zabytku nie może sam ocenić czy przedmiot jest zabytkiem, czy też nie i zezwolić na dalsze prowadzenie prac, gdyż nie ma stosownej wiedzy i kompetencji.

Art. 117.

Kto bez pozwolenia albo wbrew warunkom pozwolenia prowadzi prace konserwatorskie, restauratorskie, roboty budowlane, badania konserwatorskie lub architektoniczne przy zabytku wpisanym do rejestru lub roboty budowlane w jego otoczeniu albo badania archeologiczne, podlega karze grzywny.

Przepis wyszczególnia prace, których prowadzenie przy obiekcie wpisanym w rejestr zabytków bez pozwolenia lub wbrew jego wytycznym jest wykroczeniem. Wykroczeniem są również roboty budowlane lub badania archeologiczne prowadzone bez pozwolenia konserwatora w otoczeniu zabytku wpisanego do rejestru. Przy czym otoczenie według art. 3 pkt. 15 jest to teren wokół lub przy zabytku wyznaczony w decyzji o wpisie tego terenu do rejestru zabytków w celu ochrony wartości widokowych zabytku oraz jego ochrony przed szkodliwym oddziaływaniem czynników zewnętrznych³⁷.

Art. 118.

Kto bez pozwolenia umieszcza na zabytku wpisanym do rejestru urządzenia techniczne, tablice, reklamy oraz napisy, podlega karze grzywny.

³⁶ F.M. Elżanowski, Komentarz do art.115 [w:] P. Antoniuk, M. Cherka, F.M. Elżanowski, K.A. Wąsowski, Ustawa o ochronie i opiece nad zabytkami, Komentarz, Warszawa 2010, s. 364-365.

³⁷ Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 3, 116; F.M. Elżanowski, Komentarz do art.115 [w:] P. Antoniuk, M. Cherka, F.M. Elżanowski, K.A. Wąsowski, Ustawa o ochronie i opiece nad zabytkami, Komentarz, Warszawa 2010, s. 365.

Artykuł dotyczy umieszczenia bez pozwolenia konserwatora zabytków urządzeń, reklam, tablic oraz napisów wyłącznie na zabytku wpisanym do rejestru zabytków. Jest to warunek zaistnienia wykroczenia. W przypadku gdy urządzenie lub reklama została umieszczona w inny sposób i w innym miejscu niż warunkuje to pozwolenie konserwatora traktowane jest to tak, jakby były umieszczone bez pozwolenia.

Art. 119.

Kto nie wykonuje zaleceń pokontrolnych, o których mowa w art. 40 ust. 1, podlega karze grzywny.

Wykroczenie polegające na niewykonaniu zaleceń pokontrolnych, jest konsekwencją nadzoru konserwatorskiego i ma na celu egzekwowanie tych zaleceń. Konserwator w formie decyzji nakazuje np. wzmocnienie konstrukcji murów miejskich w terminie 30 dni, jeżeli termin ten został przekroczony, a prace nie zostały podjęte to daje podstawę do zaistnienia wykroczenia z art. 119 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Warunkiem jest, aby właściciel obiektu otrzymał wcześniej decyzję konserwatora (podpis właściciela na dokumencie, lub zwrotka pocztowa o odebraniu listu poleconego).

Przestępstwa z Ustawy Kodeks Karny

W Ustawie Kodeks Karny z 1997 roku znajdują się przepisy karne dotyczące również przestępczości przeciwko zabytkom. Są one zawarte w rozdziale XVI – Przestępstwa przeciwko pokojowi, ludzkości oraz przestępstwa wojenne, oraz w rozdziale XXXV – Przestępstwa przeciwko mieniu³⁸.

Art. 125.

§ 1. Kto, na obszarze okupowanym, zajęтым lub na którym toczą się działania zbrojne, naruszając prawo międzynarodowe, niszczy, uszkadza lub zabiera dobro kultury, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

§ 2. Jeżeli czyn dotyczy dobra mającego szczególne znaczenie dla kultury, sprawca podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.

Przestępstwo z art. 125 leży w jurysdykcji prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej, przestępstwo to nie ulega przedawnieniu. Zachodzi gdy prowadzone są sprawy w których przewijają się zabytki, figurujące w rejestrze strat wojennych dóbr kultury Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Art. 278.

§ 1. Kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto bez zgody osoby uprawnionej uzyskuje cudzy program komputerowy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

§ 3. W wypadku mniejszej wagi, sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

§ 4. Jeżeli kradzież popełniono na szkodę osoby najbliższej, ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

³⁸ (Dz. U. z dnia 2 sierpnia 1997 r.) USTAWA z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny.

W ustawie nie ma wydzielonego artykułu o kradzieży zabytków, nie ujęto go również w Ustawie o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Kradzieże zabytków prowadzone są jako zwykłe kradzieże. Jedynym rozróżnieniem jest niemożność umorzenia postępowania ze względu na znikomą szkodliwość społeczną, gdyż jeżeli przedmiot jest z definicji zabytkiem, to posiada duże znaczenie dla kultury a jego zachowanie ze względu na wartość, artystyczną i historyczną leży w interesie społecznym.

Art. 279.

§ 1. Kto kradnie z włamaniem, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.
§ 2. Jeżeli kradzież z włamaniem popełniono na szkodę osoby najbliższej, ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 284.

§ 1. Kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą lub prawo majątkowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.
§ 2. Kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
§ 3. W wypadku mniejszej wagi lub przywłaszczenia rzeczy znalezionej, sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.
§ 4. Jeżeli przywłaszczenie nastąpiło na szkodę osoby najbliższej, ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 291.

§ 1. Kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 292.

§ 1. Kto rzecz, o której na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, nabywa lub

pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
§ 2. W wypadku znacznej wartości rzeczy, o której mowa w § 1, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

W sprawach z art. 291, 292, gdyby przestępstwo dotyczyło wprowadzenia na rynek zabytku, gdy sprawca wie, że został on podrobiony lub przerobiony, będzie miał zastosowanie art. 109a Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z 2003 roku z późniejszymi zmianami.

Art. 294.

§ 1. Kto dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 278 § 1 lub 2, art. 284 § 1 lub 2, art. 285 § 1, art. 286 § 1, art. 287 § 1, art. 288 § 1 lub 3, lub w art. 291 § 1, w stosunku do mienia znacznej wartości, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.
§ 2. Tej samej karze podlega sprawca, który dopuszcza się przestępstwa wymienionego w § 1 w stosunku do dobra o szczególnym znaczeniu dla kultury.

W rozdziale dotyczącym przestępstw przeciwko mieniu, art. 294 jest jedynym, który dotyczy przestępstw o szczególnym znaczeniu dla kultury. W tym przypadku wymusza on zaostrenie kar przewidzianych za kradzież, przywłaszczenie, lub paserstwo w przypadku gdy przedmiot ma szczególne znaczenie kultury. Cecha ta nie jest zdefiniowana w żaden określony sposób, musi ona zostać potwierdzona zeznaniami świadków lub biegłych lub opiniami biegłych.

ODPIS

Sygn. akt II K 561/07

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 2 kwietnia 2008 r.

Sąd Rejonowy w Iławie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: ASR Zbigniew Chmielewski

Protokolant: Magdalena Truszczyńska

w obecności Asesora Prokuratury Rejonowej w Iławie Macieja Krakosa
po rozpoznaniu w dniu 02.04.2008 r.
sprawy

oskarżonego o to, że:

- I. w dniu 15 maja 2007 r. w Iławie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uzyskał bez zgody osoby uprawnionej program komputerowy „Microsoft Windows XP Professional PL”, który zainstalował na swoim komputerze, czym działał na szkodę Microsoft Sp. z o.o. w kwocie 1300 zł,
tj. o czyn z art. 278 § 2 kk,
- II. w dniu 20 czerwca 2007 r. w Iławie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uzyskał bez zgody osoby uprawnionej program komputerowy „Microsoft Office 2000 Premium”, który zainstalował na swoim komputerze, czym działał na szkodę Microsoft Sp. z o.o. w kwocie 1200 zł,
tj. o czyn z art. 278 § 2 kk,
- III. w dniu 4 lipca 2007 r. w [redacted] w pomieszczeniach należących do lokalu nr 3 bez wymaganego zezwolenia posiadał amunicję w postaci: łuski przeciwczołgowej produkcji ZSRR ze sprawnym zapłonikiem, 50 g nitrocelulozowego paliwa raketowego, 400 g prochu strzelniczego, łuski armatniej kal. 23 mm, scalonego pocisku od naboju wielkokalibrowego kal. 14,5 mm z łuską od naboju wielkokalibrowego kal. 14,5 mm, łuski od naboju armatniego kal. 20 mm wz. Mauser, łuski od naboju ślepego wielkokalibrowego kal. 12,7 mm, łuski od naboju wielkokalibrowego kal. 12,7 mm wz. Browning, scalonego pocisku od naboju karabinowego kal. 7,92 mm wz. Mauser z łuską od naboju karabinowego kal. 7,92 mm wz. Mauser produkcji niemieckiej z 1937 r., pięciu łusek od naboju karabinowego kal. 7,92 wz. Mauser, łuski od naboju karabinowego kal. 7,5 mm wz. MAS produkcji francuskiej z 1931 r., naboju wielkokalibrowy kal. 12,7 mm produkcji radzieckiej z 1944 r., naboju karabinowego kal. 7,92 mm wz. Mauser produkcji niemieckiej z 1937 r., naboju karabinowego kal. 7,5 mm wz. MAS produkcji francuskiej z 1939 r., naboju pistoletowego kal. 7,65 mm wz. Browning produkcji belgijskiej oraz materiałów

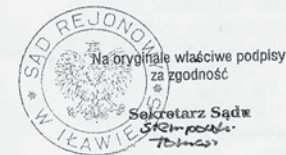
- wybuchowych w postaci sprawnego wojskowego materiału kruszącego o nazwie heksolit w ilości 0,9-1 kg, czterech sztuk zapalników piorunująco-uderzeniowych 24/31 wz. 99 produkcji polskiej i zapalnika tarczowego produkcji niemieckiej, zawierające sprawne materiały wybuchowe, mogące spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach,
tj. o przestępstwo z art. 171 § 1 kk w zw. z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,
IV. w okresie 2005 r. z terenu północno-wschodniej Polski, prowadząc bez zezwolenia poszukiwania, zabrał w celu przywłaszczenia zabytki archeologiczne w postaci: złotej klamerki esowatej kultury wielbarskiej z końca II w. lub początku III w. po Chrystusie, pochodzących z kultury wielbarskiej importowanych rzymskich przedmiotów z okresu od I do V w. po Chrystusie, dwa denary rzymskie Antonin Pius bity w Rzymie w latach 140-143 oraz Septymiusz Sewer bity w Rzymie około 198-200 roku, oraz ołowianą plakietkę pielgrzyma z końca drugiej połowy XV w. zawierającą wyobrażenie papieża Pawła II, anioła i trzech postaci, które stanowią dobra o szczególnym znaczeniu dla kultury, w następstwie czego nieumyślnie zniszczył stanowisko archeologiczne, będące zabytkiem, czym działał na szkodę Skarbu Państwa,
tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 2 kk, art. 108 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r., nr 162, poz. 1568 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk

1. oskarżonego [redacted] uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I. i II. aktu oskarżenia, z których każdy wyczerpuje znamiona występku z art. 278 § 2 kk, ustala dodatkowo, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, i za to na podstawie art. 278 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 278 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego za czyny określone w punktach I. i II. aktu oskarżenia środek karny – przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci komputerowego dysku twardego wskazanego w postanowieniu z dnia 31.12.2007 r. o zmianie i uzupełnieniu postanowienia w przedmiocie zmiany postanowienia o dowodach rzeczowych (k. 336 akt sprawy);
3. oskarżonego [redacted] uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III. aktu oskarżenia, który wyczerpuje znamiona występku z art. 171 § 1 kk w zw. z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, i za to na podstawie art. 171 § 1 kk w zw. z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 263 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 44 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego za czyn określony w punkcie III. aktu oskarżenia środek karny – przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w postanowieniu o dowodach rzeczowych z dnia 02.08.2007 r. w przedmiocie zmiany postanowienia o dowodach rzeczowych (k. 47-48 akt sprawy) w postaci: łuski przeciwczołgowej produkcji ZSRR ze sprawnym zapłonikiem, łuski armatniej kal. 23 mm, scalonego pocisku od naboju wielkokalibrowego kal. 14,5 mm z

łuską od naboju wielkokalibrowego kal. 14,5 mm, łuski od naboju armatniego kal. 20 mm wz. Mauser, łuski od naboju ślepego wielkokalibrowego kal. 12,7 mm, łuski od naboju wielkokalibrowego kal. 12,7 mm wz. Browning, scalonego pocisku od naboju karabinowego kal. 7,92 mm wz. Mauser z łuską od naboju karabinowego kal. 7,92 mm wz. Mauser produkcji niemieckiej z 1937 r., pięciu łusek od naboju karabinowych kal. 7,92 wz. Mauser, łuski od naboju karabinowego kal. 7,5 mm wz. MAS produkcji francuskiej z 1931 r., naboju wielkokalibrowy kal. 12,7 mm produkcji radzieckiej z 1944 r., naboju karabinowego kal. 7,92 mm wz. Mauser produkcji niemieckiej z 1937 r., naboju karabinowego kal. 7,5 mm wz. MAS produkcji francuskiej z 1939 r., naboju pistoletowego kal. 7,65 mm wz. Browning produkcji belgijskiej, czterech sztuk zapalników piorunująco-uderzeniowych 24/31 wz. 99 produkcji polskiej i zapalnika tarczowego produkcji niemieckiej;

5. oskarżonego [redacted] uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV. aktu oskarżenia, który wyczerpuje znamiona występkę z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 2 kk w zb. z art. 108 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. nr 162, poz. 1568 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk, i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 2 kk w zb. z art. 108 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego za czyn określony w punkcie IV. aktu oskarżenia środek karny – przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci dwóch wykrywaczy metalu wskazanych w postanowieniu z dnia 02.08.2007 r. w przedmiocie zmiany postanowienia o dowodach rzeczowych (k. 47-48 akt sprawy) pod poz. 54 i 56
7. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić Warmińsko-Mazurskiemu Wojewódzkiemu Konserwatorowi Zabytków w Olsztynie reprezentującemu Skarb Państwa dowody rzeczowe wskazane w postanowieniu z dnia 02.08.2007 r. w przedmiocie zmiany postanowienia o dowodach rzeczowych (k. 47-48 akt sprawy) pod: poz. 3 obejmująca w części zabytki kultury wielbarskiej, będące importami rzymskimi z okresu od I do V w. po Chrystusie; poz. 15 – ołowianą plakietkę pielgrzyma z końca drugiej połowy XV w., zawierającą wyobrażenie papieża Pawła II, anioła i trzech postaci; poz. 18 – złotą klamerkę esowatą kultury wielbarskiej z końca II w. lub początku III w. po Chrystusie; poz. 23 obejmująca w części importowaną rzymską zapinkę tarczową z pierwszej połowy III w., poz. 57 – dwa denary rzymskie Antonin Pius bity w Rzymie w latach 140-143 oraz Septymiusz Sewer bity w Rzymie około 198-200 roku;
8. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić oskarżonemu dowód rzeczowy w postaci jednostki centralnej komputera bez bocznych elementów obudowy i dysku twardego z dwoma kieszeniami CD-ROM – wymieniony w wykazie dowodów rzeczowych numer 1/07/116 (k. 65-67 akt sprawy) pod pozycją 22;

9. na podstawie art. 91 § 2 kk, art. 86 § 1 kk łączy wymierzone za poszczególne przestępstwa i ciąg przestępstw kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
10. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres 5 (pięciu) lat próby;
11. na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;
12. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j.t. Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty, a na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa pozostałe koszty sądowe.

*Wzrost uprzedmiotł sę
dnę 10 kwietnia 2008r.*

Sygn. akt II K 561/07

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2008 r.

Sąd Rejonowy w Iławie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: ASR Zbigniew Chmielewski

Protokolant: prot. sąd. Tomasz Stempowski

po rozpoznaniu sprawy przeciwko
skazanemu za czyn z art. 278 § 2 kk i in.
na posiedzeniu w dniu 11 czerwca 2008 r.
z urzędu
w przedmiocie orzeczenia o dowodach rzeczowych
na podstawie art. 230 § 2 kpk

postanowił

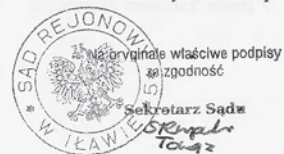
nakazać zwrócić Warmińsko-Mazurskiemu Wojewódzkiemu Konserwatorowi Zabytków w Olsztynie reprezentującemu Skarb Państwa dowody rzeczowe:

- 169 różnorodnych przedmiotów i ich fragmentów, z czego większość to wyroby nowożytny z metali kolorowych, ponadto 3 odłupki krzemienne z neolitu i wczesnej epoki brązu, 13 zabytków brązowych, w tym fragment ostrogi i zapinki z okresu wpływów rzymskich (około II-III w. n.e.),
- 30 pierścionków nowożytnych (od XV w.) i współczesnych miedzianych, brązowych i srebrnych oraz ich fragmentów, w tym 5 oczek,
- 110 przedmiotów nowożytnych i ich fragmentów, w większości guzików, monet, plomb, sprzączek, okuć itd. oraz 48 zabytków, w przewadze fragmentów fibul brązowych datowanych od I do V wieku n.e., w tym 5 zapinek; zapinka tarczowata, brązowa o wadze 7,41 g, średnica tarczki 20 mm, fragment niebieskiego paciorka melonowatego, zapinka oczkowata bez igły, brązowa o długości 83,5 mm, fragment importowanego dzwonka brązowego o długości 23 mm, szerokości 23 mm; brązowe, zdobione okucie pasa o wadze 9,21 g, długości 39 mm; fragment żelaznego nożyka; 10 brązowych zabytków średniowiecznych i renesansowych, w większości sprzączki i bełt kuszy o długości 27 mm i szerokości 8,5 mm,
- fragment toporka kamiennego, wykonanego z granitu, z zachowaną częścią otworu,
- fragment siekiery kamiennej, wykonanej z bazaltu, długości 82,5 mm, szerokości 52 mm,
- 29 przedmiotów nowożytnych z metali kolorowych, w tym monety, wisiory, guziki, medaliki, plomby i szklane oczko pierścionka,
- 58 przedmiotów metalowych, w większości nowożytnych brązowych i miedzianych, fragment główki brązowej zapinki kapturkowej, fragment łopatkowatej szpili brązowej,
- 99 monet, w tym 95 boratynek (w tym 4 fragmenty), 3 grosze Stanisława Augusta i 5 groszy międzywojennych,

- 55 monet różnych, w tym 29 srebrnych (9 fragm.) i 26 miedzianych (4 fragm.), od szelaga toruńskiego Kazimierza Jagiellończyka, półgrosza Aleksandra Jagiellończyka, szelag pruski, grosz i półtorak Zygmunta III, pół grosza Zygmunta III,
- 9 monet miedzianych, szelagi ryskie i inflanckie Gustawa Adolfa i Krystyny oraz trzeciak koronny Zygmunta III z 1619 r.,
- 3 monety srebrne, półgrosze Jana Olbrachta z lat 1492-1505,
- 3 monety srebrne, półgrosze świdnickie Ludwika II Jagiellończyka z lat 1525-1526,
- 2 monety srebrne, półgrosze Władysława Jagiełły,
- 7 monet srebrnych, półtoraków Zygmunta III, Gustawa Adolfa i Krystyny z lat 1626-1635,
- moneta srebrna, szelag krzyżacki Pawła von Rossdorfa z lat 1422-1441,
- ołowiana plakietka pielgrzyma z drugiej połowy XV w. z wyobrażeniem na awersie papieża Pawła II,
- brązowe okucie zdobione liniami nacięć,
- srebrna obrączka z monogramem wewnętrznym S.B. i zewnętrznym P.Z.N.,
- złota klamerka esowata zdobiona granulacją kultury wielbarskiej,
- przedmiot kamienny, w kształcie wisiorka toporkowatego,
- mosiężna rękojeść noża z wyobrażeniem trzech postaci z antycznego panteonu,
- importowana rzymska zapinka tarczowata, zdobiona niebieską i złotą emalią,
- 14 zabytków nowożytnych z metali kolorowych, w tym 1 plomba, 1 guzik, 1 guz ozdobny, 1 grudka ołowiu, podkładka i 9 monet, w tym szelag pruski lenny Jerzego Wilhelma z 1623 r., szelag ryski Krystyny z 1640 r., boratynka, denar Jagiellonów, szelag Augusta III, 3 fenigii i 5 groszy polskich z 1923 r.,
- Srebrny denar rzymski, Antonina Piusa, bity w latach 140-143,
- denar rzymski Septymiusza Sewera, bity około 198-200 w Rzymie,
- kopia mapy w skali 1: 25000 AZP z naniesionymi stanowiskami archeologicznymi miejscowościami Iława, Karaś, Radomek, Stradomno i Wikielec.

Uzasadnienie

W toku postępowania przygotowawczego zabezpieczono wyżej wymienione przedmioty. Stanowią one zabytki archeologiczne, jak wynika z opinii biegłego, a te – w myśl art. 35 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (j.t. Dz.U. nr 162, poz. 1568 ze zm.) stanowią własność Skarbu Państwa, którą dysponuje właściwy wojewódzki konserwator zabytków. Wobec zakończenia sprawy wydaniem prawomocnego wyroku wyżej wymienione przedmioty stały się zbędne dla postępowania. Należało zatem zwrócić je uprawnionemu podmiotowi. Wyrok z dnia 2 kwietnia 2008 r. zawiera wprawdzie rozstrzygnięcie dotyczące nakazania zwrotu przedmiotów konserwatorowi zabytków – ale dotyczy ono tylko części z wyżej wymienionych przedmiotów. Należało zatem rozstrzygnąć o wszystkich zabezpieczonych dowodach rzeczowych. Wobec powyższego postanowiono jak na wstępie.

Odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Iławie z 2008 roku w sprawie zwrotu znalezionych podczas nielegalnych poszukiwań zabytków, które stanowią własność Skarbu Państwa, reprezentowanego przez wojewódzkiego konserwatora zabytków.

XIX-wieczna rzeźba lwa odzyskana przez WK KWP w Szczecinie po kradzieży z włamaniem do pałacu w Bożkowie (fot. M. Luczak), 2009

Zagadnienia związane z posiadaniem zabytkowej broni

W sprawach o przestępstwa przeciwko zabytkom, wielokrotnie pojawia się sytuacja w której poszukiwacze natrafiają na ukryty depozyt z bronią palną z okresu I lub II wojny światowej albo pojedyncze sztuki broni palnej. W przypadku ujawnienia takiej broni, jeżeli poszukiwacz nie zgłosił jej do Wydziału Postępowań Administracyjnych i nie zarejestrował jako broń kolekcjonerską mają zastosowanie przepisy Kodeksu Karnego z 1997 roku³⁹, oraz przepisy Ustawy o broni i amunicji⁴⁰.

Przepisy karne dot przestępstw dotyczących broni i amunicji zawarte w Kodeksie Karnym:

Art. 263.

§ 1. Kto bez wymaganego zezwolenia wyrabia broń palną albo amunicję lub nią handluje, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

§ 2. Kto bez wymaganego zezwolenia posiada broń palną lub amunicję, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Pozwolenia na broń według przepisów z Ustawy o broni i amunicji nie wymaga się jedynie w trzech przypadkach

Art. 11.

Pozwolenia na broń nie wymaga się w przypadku:

1) gromadzenia broni w zbiorach muzealnych na podstawie odrębnych przepisów;

³⁹ (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553) Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny.

⁴⁰ (Dz. U. Nr 67, poz. 679 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007) Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

- 6) posiadania broni palnej pozbawionej cech użytkowych⁴¹;
 10) posiadania broni palnej rozdzielnego ładowania, wytworzonej przed rokiem 1885 oraz replik tej broni;

W przypadku podejrzenia, pomimo oświadczenia właściciela, że broń rozdzielnego ładowania⁴² powstała przed 1885 rokiem, że broń wytworzono w okresie późniejszym, można ją zabezpieczyć i przekazać do badań biegłemu, w celu określenia roku powstania broni.

Policja w prowadzonych sprawach związanych z zabytkami najczęściej ma do czynienia z odnajdywaną bronią palną oraz kuszami. Broń ta jest zdefiniowana w art. 4 ust. 1 pkt. 1 i 4b Ustawy o broni i amunicji⁴³:

Art. 4.

1. *Ilekróć w ustawie jest mowa o broni, należy przez to rozumieć:*
 1) *broń palną, w tym broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową;*
 4) *narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu:*
 b) *broń cięciwową w postaci kusz.*

W przypadku kusz, nie ma znaczenia ich wiek, wszystkie kusze wymagają pozwolenia, z wyjątkiem przypadku gdy są częścią zbiorów muzeum lub zostały pozbawione cech użytkowych.

Za broń palną uważa się również części broni, określone w art. 5 ust. 1 i 2:

⁴¹ (Dz. U. Nr 67, poz. 679 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007) Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, art. 6a ust. 1 mówi, że: broń palna może zostać pozbawiona w sposób trwały cech użytkowych przez uprawnionego przedsiębiorcę, zgodnie ze specyfikacją techniczną określającą szczegółowo sposób pozbawiania cech użytkowych danego rodzaju, typu i modelu broni, zwaną dalej "specyfikacją techniczną", wydaną przez jednostkę uprawnioną i zatwierdzoną przez jednostkę uprawnioną do potwierdzania pozbawienia broni palnej cech użytkowych. Uprawnionym przedsiębiorcą do pozbawiania cech użytkowych jest przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni, w rozumieniu ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Dodatkowo wg. ust. 5 broń palną pozbawioną cech użytkowych oznakowuje się w sposób wskazujący, że została ona pozbawiona tych cech.

⁴² Broń rozdzielnie ładowana – w której materiał pocisk i materiał miotający, najczęściej proch nie są połączone w jeden nabój i muszą być umieszczane w broni oddzielnie. Odpalenie następowało przez zbitcie kapiszonu lub zapalenie prochu na panewce, który poprzez zapal-otwór w tylnej części lufy powodował odpalenie ładunku miotającego w lufie i wystrzelenie pocisku. Ten rodzaj ładowania występuje w większości modeli broni odprzodowej i niektórych modelach broni artyleryjskiej.

⁴³ (Dz. U. Nr 67, poz. 679 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007) Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, art. 4 ust. 1 pkt. 1 i 4b.

Art. 5.

1. *Gotowe lub obrobione istotne części broni lub amunicji uważa się za broń lub amunicję.*
 2. *Istotnymi częściami broni palnej i pneumatycznej są: szkielet broni, baskila, lufa z komorą nabojoową, zamek, komora zamkowa oraz bęben nabojoowy.*

Pojęcie amunicji określone jest w art. 4 ust. 2 i 3 Ustawy o Broni i Amunicji:

Art. 4.

2. *Ilekróć w ustawie jest mowa o amunicji, należy przez to rozumieć amunicję do broni palnej.*
 3. *W rozumieniu ustawy amunicją są naboje przeznaczone do strzelania z broni palnej.*

Za amunicję uważa się również istotne części amunicji, określone w art. 5 ust. 1 i 3:

Art. 5.

1. *Gotowe lub obrobione istotne części broni lub amunicji uważa się za broń lub amunicję.*
 2. *Istotnymi częściami broni palnej i pneumatycznej są: szkielet broni, baskila, lufa z komorą nabojoową, zamek, komora zamkowa oraz bęben nabojoowy.*
 3. *Istotnymi częściami amunicji są: pociski wypełnione materiałami wybuchowymi, chemicznymi środkami obezwładniającymi lub zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, splotki inicjujące spalanie materiału miotającego i materiał miotający w postaci prochu strzelniczego.*

W przypadku, gdy zatrzymany zostanie mocno skorodowany egzemplarz broni palnej pochodzący np. z okresu II wojny światowej, który posiada ustawowe istotne części broni, traktowany jest jako broń. Gdy biegły stwierdzi, że przedmiot jest destruktem i nie posiada cech użytkowych, broń można wydać osobie od której ją zabrano, pod warunkiem, że broń nie jest zabytkiem, niezbędna jest w tej kwestii opinia wojewódzkiego urzędu ochrony zabytków. Karalność czynu nie ustaje, pomimo stwierdzenia biegłego, iż broń jest de-

struktem, gdyż w momencie zatrzymania przedmiotu osoba, u której dokonano zatrzymania nie posiadała opinii jednostki uprawnionej do potwierdzania pozabawienia broni palnej cech użytkowych lub ich braku zgodnie z art 6a Ustawy o broni i amunicji.

Broń zabezpieczona przez WK KWP w Szczecinie u poszukiwacza, prowadzącego nielegalne poszukiwania w pow. myśliborskim (fot. M. Łuczak), 2009

Prawo a poszukiwania

Temat ten jest często podnoszony na różnych forach internetowych zrzeszających środowiska poszukiwaczy. Powstało również wiele wykładni istniejących przepisów prawnych, postaram się je więc uporządkować i przedstawić w możliwie najprostszy sposób.

Najczęściej przytaczaną formą obrony przez poszukiwaczy jest stwierdzenie, że znajdowane przez nich przedmioty nie są zabytkami lub zabytkami archeologicznymi, ani też nie są obiektem ich poszukiwań (jako obiekt poszukiwań wskazywane są militaria, oraz monety współczesne, XIX i XX-wieczne). Według nich zabytek archeologiczny musi pochodzić najpóźniej z okresu średniowiecza lub okresów wcześniejszych, powołując się na definicję zabytku archeologicznego zawartą w Konwencji Maltańskiej z 1992 roku. Jednakże w dokumencie tym nie ma takiej definicji, zapisano tam jedynie definicję dziedzictwa archeologicznego⁴⁴. W Polsce definicja zabytku archeologicznego wynika z Ustawy o ochronie i opiece nad zabytkami z 2003 roku przytoczonej w:

Art. 3 pkt 4.

Zabytek archeologiczny – zabytek nieruchomy, będący powierzchniową, podziemną lub podwodną pozostałością egzystencji i działalności człowieka, złożoną z nawarstwień kulturowych i znajdujących się w nich wytworów bądź ich śladów albo zabytek ruchomy, będący tym wytworem⁴⁵.

zabytek ruchomy określony jest w:

Art. 3 pkt 3.

Zabytek ruchomy – rzecz ruchoma, jej część lub zespół rzeczy ruchomych, o których mowa w ust. 1⁴⁶.

⁴⁴ Europejska konwencja o ochronie dziedzictwa archeologicznego z dn. 16 stycznia 1992 r. (Dz. U. z dnia 9 października 1996 r.); Definicja dziedzictwa archeologicznego określona jest w art. 1 pkt 3, w brzmieniu: „Dziedzictwo archeologiczne obejmuje struktury, konstrukcje, zespoły budowlane, eksploatowane tereny, przedmioty, zabytki innego rodzaju, jak też ich otoczenie znajdujące się na ziemi lub pod wodą”. Międzynarodowe zasady ochrony i konserwacji dziedzictwa archeologicznego, red. Z. Kobyliński, Warszawa 1998.

⁴⁵ Ustawa z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece na zabytkami, art 3 pkt 4.

⁴⁶ Ustawa z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece na zabytkami, art 3 pkt 1, 4; Archiwum WKZ w Szczecinie, sygn. 6655/10, Pismo Departamentu Ochrony Zabytków MKiDN z dnia 28 września 2010 r.

Zabytkiem ruchomym w rozumieniu przepisu jest – według zasady lege non distinguente nec nostrum est distinguere⁴⁷ – każdy przedmiot zabytkowy, niezależnie czy został wpisany do rejestru zabytków czy też nie⁴⁸. Definicja zabytku ruchomego odwołuje się do ogólnej definicji zabytków, określonej w:

Art. 3 pkt 1.

Zabytek – nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową⁴⁹.

A więc ustawa nie narzuca tu określonego wieku zabytku, uznania zatrzymanych przedmiotów za zabytki archeologiczne dokonuje Wojewódzki Konserwator Zabytków na podstawie swojej wiedzy i doświadczenia. Przepis nie precyzuje rodzaju zabytków ruchomych, więc w tym przypadku przedmioty XIX, XX-wieczne i nowożytnie militaria, jako rzeczy ruchome, będące dziełem człowieka, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową wg przepisów prawa mogą być zabytkami archeologicznymi.

Pozwolenia na poszukiwania

Ostatnimi czasy powstaje duży problem dezinformacji społeczeństwa poprzez publikacje amatorów-poszukiwaczy. W publikacji „Z wykrywaczem po skarby”, autora o pseudonimie Thomas von Hohenkrug, można wyczytać, że „żaden szanujący się poszukiwacz nie kopie na stanowiskach archeologicznych”, oraz rady – by nie szukać na stanowiskach archeologicznych należy sięgnąć po mapy AZP⁵⁰, ale jest to problematyczne, gdyż trzeba złożyć wniosek do Krajowego Ośrodka Badań i Dokumentacji Zabytków – obecnie pod nazwą Narodowego Instytutu Dziedzictwa, który zazwyczaj rozpatruje go odmownie.

⁴⁷ [tłum z łac.] tam, gdzie ustawa nie rozróżnia, nie naszą jest rzeczą wprowadzać rozróżnienie.

⁴⁸ Archiwum WKZ w Szczecinie, sygn. 6655/10, Pismo Departamentu Ochrony Zabytków MKiDN z dnia 28 września 2010 r.

⁴⁹ Ustawa z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 3 pkt 1.

⁵⁰ AZP – Archeologiczne Zdjęcie Polski. Jest to sposób ewidencjonowania i oznaczeń na mapach stanowisk archeologicznych na terenie Polski, realizowany od 1978. Centralna baza AZP przechowywana jest w centrali Narodowego Instytutu Dziedzictwa w Warszawie.

Jest w tym dużo prawdy, ale zastanawiam się czemu autor nie wspomiał o pozwoleniu na poszukiwania⁵¹.

Wszystko tak naprawdę sprowadza się do pozwolenia na prowadzenie poszukiwań zabytków ze sprzętem elektronicznym. Zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 12 Ustawy o ochronie i opiece nad zabytkami z 2003 roku pozwolenie to wydaje Wojewódzki Konserwator Zabytków, na podstawie wniosku zainteresowanego podmiotu. Do wniosku musi być dołączona zgoda właściciela terenu, oraz mapa z zaznaczonym obszarem poszukiwań. Urzędnik porównuje ją z mapą AZP i w przypadku, gdy są tam stanowiska archeologiczne takie pozwolenie nie jest wydawane (chyba, że wnioskodawca posiada uprawnienia do prowadzenia prac archeologicznych i złożył wniosek o pozwolenie na prowadzenie prac archeologicznych). Jest to jedyny warunek prowadzenia legalnych prac poszukiwawczych, z wyjątkiem funkcjonariuszy wykonujących obowiązki służbowe- np. saperzy podczas rozminowywania terenu⁵².

Większość osób dziwi się, że na tak „błache sprawy” potrzebne jest pozwolenie, ale tak samo wygląda kwestia prowadzenia samochodu bez uprawnień, prowadzenia praktyki lekarskiej bez uprawnień, łowienie ryb albo stawianie altany na działce. Prawo polskie jasno normuje te kwestie i wymaga odpowiednich pozwoleń i kwalifikacji. Pojęcie badań wykopaliskowych nie sprowadza się jedynie do „znalezienia fantu”. Każde badanie wykopaliskowe niszczy stanowisko archeologiczne i istotą jest czy jest to prowadzone w sposób celowy i kontrolowany, czy też amatorsko by tylko wyciągnąć z ziemi jakiś przedmiot. Podczas badań archeologicznych zdejmowane są kolejne warstwy ziemi i w przypadku natrafienia np. na grot strzały, pobierany jest z poziomu leżącego na tej samej głębokości fragment materii organicznej takiej jak drewno lub kość. Próbką organiczną jest następnie badana w laboratoriach metodą radiowęglową rozpadu izotopu węgla C14, dzięki czemu można ustalić dokładny wiek grotu strzały. Łączy się to oczywiście z obszerną dokumentacją i kosztami poniesionymi na badania. W przypadku gdy po prostu wyciągamy przedmiot z ziemi, tracimy cały kontekst znaleziska, a w przypadku, gdy jest to element datujący⁵³, tracimy możliwość wydatowania obiektu z którego on pochodzi. Nie ma też możliwości określenia charakteru znaleziska np. czy jest to przedmiot użytku codziennego, czy też przedmiot kultowy bądź używany „od świę-

⁵¹ T. von Hohenkrug, Z wykrywaczem po skarby, Szczecin 2010, s. 93-96.

⁵² Ustawa z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z dnia 17 września 2003 r.), art. 36.

⁵³ Element datujący – przedmiot, przy którym bezspornie można określić rok powstania, na podstawie inskrypcji z datą, lub z której treści wynika wiek przedmiotu, lub na podstawie badań metoda radiowęglową z wykorzystaniem czasu rozpadu izotopu węgla C14. Element ten wykorzystywany jest następnie jako punkt odniesienia w stosunku do innych odkrytych przedmiotów.

ta”, czy został zagubiony, porzucony, czy też złożony do ziemi intencjonalnie. Przedmiot ten traci całą wartość historyczną, po takim wydobyciu nie można wykorzystać go już w żadnych badaniach naukowych.

W przypadku gdy poszukiwacz nie posiada pozwolenia na prowadzenie poszukiwań z wykrywaczem metalu i zostanie zatrzymany przez policję w trakcie prowadzenia poszukiwań z wykrywaczem metalu i kopania na polu to jest to wykroczenie z art. 111 Ustawy o ochronie i opiece nad zabytkami z 2003 roku, zagrożone karą aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. W przypadku jednak, gdy policjanci wysłają zapytanie do urzędu i otrzymają odpowiedź zwrotną, że znajduje się tam stanowisko archeologiczne to sprawa zmienia się diametralnie, gdyż klasyfikacja czynu zmienia się na zniszczenie zabytku – tj. stanowiska archeologicznego a art. 108 pkt 2 Ustawy o ochronie i opiece nad zabytkami z 2003 roku, zagrożonego karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat⁵⁴.

Ponadto przy prowadzeniu jakiegokolwiek eksploracji potrzebne jest pozwolenie właściciela terenu. Przykładowo gdy nie ma zgody nadleśnictwa a prowadzone są eksploracje w lesie, to sprawca dodatkowo odpowiada za wykroczenia art. 154, 155, 156, 157, 163 z Kodeksu Wykroczeń, zagrożone karą grzywny lub karą nagany. Mało osób ma świadomość, że rozgarnianie ściółki i niszczenie grzybni albo kopanie dołu w lesie jest karalne. Jeżeli nadleśnictwo wyda zgodę na takie prace, to wszystkie te czynności stają się legalne⁵⁵.

Konieczność posiadania pozwolenia na prowadzenie poszukiwań za pomocą sprzętu elektronicznego obejmuje obszar całego kraju a nie tylko w obszarach i obiektach wpisanych do rejestru zabytków, gdyż przepis stanowi, że:

Art. 36 ust. 1 pkt 12.

Pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków wymaga poszukiwanie ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych, w tym zabytków archeologicznych, przy użyciu wszelkiego rodzaju urządzeń elektronicznych i technicznych oraz sprzętu do nurkowania⁵⁶.

⁵⁴ Ustawa z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z dnia 17 września 2003 r.), art. 108, 111.

⁵⁵ Kodeks wykroczeń z dn. 20 maja 1971 roku (Dz.U. Nr 12, poz. 114).

⁵⁶ Ustawa z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z dnia 17 września 2003 r.), art. 36 ust. 1. pkt 12; Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych (Dz. U. 2011 rok, nr 165, poz. 987, str 7), §1, pkt 8; Archiwum WKZ w Szczecinie, sygn. 6655/10, Pismo Departamentu Ochrony Zabytków MKiDN z dnia 28 września 2010.

Jak już wspomniano wcześniej zabytkiem ruchomym w rozumieniu przepisu jest – według zasady *lege non distinguente nec nostrum est distinguere*⁵⁷ – każdy przedmiot zabytkowy, niezależnie czy został wpisany do rejestru zabytków czy też nie. Literalne brzmienie przepisu nie pozostawia wątpliwości, że każde przedsięwzięcie mające na celu ujawnienie przedmiotów spełniających ustawową definicję zabytku, wymaga pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków, o ile do jego realizacji mają być stosowane urządzenia techniczne, elektroniczne bądź sprzęt do nurkowania. W sytuacji, gdy wykładnia językowa, której reguły należy stosować w pierwszej kolejności, prowadzi do jednoznacznego wyniku, to zgodnie z regułą *in claris non fit interpretatio*, interpretatio cessat in claris⁵⁸, nie można sięgać do innej dyrektywy wykładni. Kompletna wykładnia systemowa powinna uwzględniać art. 111 ust. 1 ustawy, który jest normą sankcjonującą nakaz z art. 36 ust. 1 pkt 12⁵⁹.

Elementy składowe pozwoleń na poszukiwanie zabytków ruchomych określa rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dn. 27 lipca 2011 roku⁶⁰. Pozwolenie musi zawierać: imię, nazwisko lub nazwę organizacji wnioskującej o pozwolenie na prowadzenie poszukiwań, dokładne określenie dozwolonego obszaru poszukiwań oraz osoby fizycznie prowadzącej poszukiwania. Ponadto powinno zawierać zakres prowadzenia poszukiwań, termin ważności pozwolenia i program poszukiwań⁶¹.

Własność znalezionych przedmiotów podczas prowadzonych poszukiwań.

Na podstawie Ustawy o ochronie i opiece nad zabytkami z 2003 roku wszystkie przypadkowo znalezione lub odkryte w trakcie badań zabytki archeologiczne są własnością Skarbu Państwa, określa to w brzmieniu:

⁵⁷ [tłum z łac.] tam, gdzie ustawa nie rozróżnia, nie naszą jest rzeczą wprowadzać rozróżnienie.

⁵⁸ [tłum z łac.] jasny przepis nie wymaga wykładni.

⁵⁹ Archiwum WKZ w Szczecinie, sygn. 6655/10, Pismo Departamentu Ochrony Zabytków MKiDN z dnia 28 września 2010.

⁶⁰ Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych (Dz. U. 2011 rok, nr 165, poz. 987, str. 7).

⁶¹ Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 27 lipca 2011 r., § 9 pkt 1, § 20, pkt 2 precyzuje, że: wskazanie miejsca poszukiwania zabytków albo wskazanie miejsca prowadzenia badań archeologicznych z określeniem współrzędnych geodezyjnych dla punktów załamań obszaru badań lub środka obszaru w przypadku obszarów o małej powierzchni, a w odniesieniu do polskich obszarów morskich współrzędnych geograficznych naniesionych na morską mapę nawigacyjną.

Art. 35 ust. 1.

Przedmioty będące zabytkami archeologicznymi odkrytymi, przypadkowo znalezionymi albo pozyskanymi w wyniku badań archeologicznych, stanowią własność Skarbu Państwa.

mówi o tym również w brzmieniu:

Art. 35 ust. 2.

Własność Skarbu Państwa stanowią również przedmioty będące zabytkami archeologicznymi, pozyskane w wyniku poszukiwań, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 12.

art. 36 ust. 1 pkt 12. precyzuje te poszukiwania:

Poszukiwanie ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych, w tym zabytków archeologicznych, przy użyciu wszelkiego rodzaju urządzeń elektronicznych i technicznych oraz sprzętu do nurkowania⁶².

W przypadku zatrzymania tych przedmiotów przez Policję, lub inne służby, prokurator w trakcie postępowania powinien się zwrócić do Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków, z zapytaniem czy zatrzymane przedmioty są zabytkami archeologicznymi w myśl ustawy z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, oraz prośbą o wskazanie miejsca przekazania zabytków po zakończeniu postępowania (o ile konserwator stwierdzi, że są to zabytki archeologiczne), zgodnie z:

Art. 231 § 2. Kodeksu postępowania karnego

Przedmioty o wartości artystycznej lub historycznej oddaje się na przechowanie właściwej instytucji.

Art. 35 ust. 3. Ustawy o zabytkach i opiece nad zabytkami

Miejsce przechowywania zabytków archeologicznych odkrytych, przypadkowo zna-

⁶² Ustawa z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z dnia 17 września 2003 r.), art. 35-36.

lezionych albo pozyskanych w wyniku badań archeologicznych bądź poszukiwań, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 12, określa wojewódzki konserwator zabytków, przekazując je, w drodze decyzji, w depozyt muzeum lub innej jednostce organizacyjnej, za jej zgodą.

Renesansowy kielich i barokowe lichtarze, wydobyte przez poszukiwacza podczas nielegalnych poszukiwań w pow. choszczeńskim, zatrzymane przez WK KWP w Szczecinie (fot. M. Łuczak), 2010

Zachodniopomorski Wojewódzki
Konservator Zabytków
w Szczecinie
ul. Kuźnierska 14A, 70-536 Szczecin
tel. 91 433 70 66/82, 91 488 18 04

Szczecin, 05 sierpnia 2011 r.

ZArch.5163.7.2011.PK

DECYZJA

Na podstawie art. 36 ust. 1 pkt 12 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 162 poz. 1568 z późn. zmianami), rozporządzenia Ministra Kultury z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich i architektonicznych, a także innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych i poszukiwań ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych (Dz. U. z 2004 r. Nr 150, poz. 1579), oraz w oparciu o art. 104 Kpa,

po rozpatrzeniu wniosku [redacted] w sprawie wydania pozwolenia na przeprowadzenie poszukiwań przy użyciu urządzeń elektronicznych na terenie gruntów będących w zarządzie Nadleśnictwa Gryfino, położonych na terenie m. Szczecin, Gm. Kolbaskowo i Gm. Stare Czarnowo, woj. zachodniopomorskie,

pozwalam

na przeprowadzenie ww. poszukiwań pod kierunkiem pana [redacted] – Prezesa Stowarzyszenia zam. w Szczecinie, na terenie zaznaczonym kolorem zielonym na mapach będących integralną częścią niniejszej decyzji, z wyłączeniem obszarów objętych ochroną konserwatorską stanowisk archeologicznych zaznaczonych kolorem różowym.

Pozwolenie wydaje się na okres: od dnia 8 sierpnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r.

Uzasadnienie

[redacted] wystąpiło dnia 29 lipca 2011 r. do Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Conservatora Zabytków w Szczecinie z wnioskiem o wydanie pozwolenia na prowadzenie poszukiwań przy użyciu urządzeń elektronicznych na terenie lasów Nadleśnictwa Gryfino, przedstawiając porozumienie zawarte dnia 28 czerwca 2011 r. z Nadleśnictwem Gryfino w sprawie warunków prowadzenia przedmiotowych poszukiwań oraz załączając do wniosku mapę z zaznaczonym obszarem planowanych poszukiwań. Na terenie objętym wnioskiem zlokalizowane są stanowiska archeologiczne zaewidencjonowane pod nr:

1. Szczecin-Zydowce, stan. 15 (AZP 32-06/20)
2. Chlebowo, stan. 2 (AZP 33-06/15)
3. Binowo, stan. 21 (AZP 33-06/130)
4. Kolowo, stan. 6 (AZP 32-07/60)
5. Kolowo, stan. 5 (AZP 32-07/59)
6. Kolowo, stan. 7 (AZP 33-07/1)
7. Pargowo, stan. 7 (AZP 33-04/16)
8. Kamieniec, stan. 16 (AZP 32-04/63)
9. Kamieniec, stan. 17 (AZP 32-04/64)
10. Moczyły, stan. 6 (AZP 32-05/21)

Ww. stanowiska archeologiczne (zaznaczone kolorem różowym na załączniku graficznym do niniejszej decyzji) podlegają ochronie prawnej i ich rozkopywanie jest zabronione. Zgodnie z zapisem w sentencji, obszary stanowisk archeologicznych zostały wyłączone z pozwolenia na prowadzenie poszukiwań.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji przysługuje stronom odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (00-071 Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 15/17), za moim pośrednictwem, w terminie 14 dni od daty otrzymania decyzji.

Zobowiązuje się kierownika poszukiwań do:

1. przekazania Wojewódzkiemu Conservatorowi Zabytków w Szczecinie sprawozdania z wykonanych prac w terminie do trzech miesięcy od ich zakończenia;
2. niezwłocznego zawiadomienia Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Conservatora Zabytków w Szczecinie (tel. 91 433 70 66) o natrafieniu na przedmioty, co do których istnieje podejrzenie, iż mogą być zabytkami – zabytki archeologiczne oraz zabytki niebędące zabytkami archeologicznymi ale mające znaczną wartość naukową, materialną lub historyczną stanowią własność Skarbu Państwa (art. 35 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz art. 189 kodeksu cywilnego);
3. w przypadku natrafienia na szczątki ludzkie, niezwłocznego przerwania prac i powiadomienia Zakładu Medycyny Sądowej Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie (tel. 91 466 15 66) – rozkopywanie oraz wydobywanie przedmiotów z mogił jest niedopuszczalne i podlega karze na podstawie art. 262 kodeksu karnego (na terenie planowanych poszukiwań rejestrowane były liczne groby żołnierzy poległych w czasie IIWS). Przed przystąpieniem do poszukiwań należy ustalić z pracownikami Zakładu Medycyny Sądowej nr telefonu i osobę, która przyjmować będzie zgłoszenia poza godzinami pracy Zakładu oraz w dni wolne od pracy;
4. przestrzegania zaleceń zarządcy terenu – Nadleśnictwa Gryfino, określonych w porozumieniu z dnia 28 czerwca 2011 r. znak: ZK-7353-10/2011.

Pozwolenie może być cofnięte lub zmienione w przypadku niewypelnienia określonych warunków lub ujawnienia po jego wydaniu okoliczności, które mają znaczenie dla obiektów zabytkowych i mogą mieć ujemny wpływ na stan zachowania zabytków.

Zachodniopomorski Wojewódzki
Konservator Zabytków
Ewa Stanecka

Uiszczono opłatę skarbową

w kwocie 82 zł, dnia 29 lipca 2011 r.

przelewem - na konto:

Nr 49 1240 392711111001012834883 UM Szczecin

archeologicznych

Podpis [redacted]

/imię, nazwisko, stanowisko skarbowe/

mgr Paulina Kubacka

Otrzymują:

1. [redacted]
2. Nadleśnictwo Gryfino, ul. 1 maja 4, 74-100 Gryfino;
3. a/a.

Do wiadomości:

Narodowy Instytut Dziedzictwa, ul. Szeroki Dunaj 5, 00-255 Warszawa.

11. 08. 2011 r.
[redacted]

Pozwolenie na poszukiwania zabytków ze sprzętem elektronicznym,
wydane przez WKZ w Szczecinie, 2011

Zniszczone cmentarzysko kurhanowe w Wielowsi, woj. lubuskie (fot. M. Łuczak), 2008

Dezinformacja prawna

Na temat poszukiwań zabytków powstało wiele artykułów i komentarzy. Fora internetowe związane z tą tematyką prześcigają się w interpretacjach artykułów prawnych i proklamowaniu prób obejścia systemu.

Najbardziej zaskakujące są artykuły publikowane w poważanych miesięcznikach branżowych, które powinny prezentować fachową i rzetelną wiedzę. Jednym z ciekawszych twórców jest jednostronicowy artykuł Pawła Dmowskiego i Marka Musioła pt. „Poszukiwacze „skarbów” vs. obowiązujące prawo”, opublikowany w dwumiesięczniku *Radca Prawny* z października 2011 roku. Konkluzją artykułu jest teoria, że na poszukiwania zabytków poza obiektami z rejestru zabytków nie jest wymagane pozwolenia, a wyciągnięcie konsekwencji wobec osób które tak czynią jest łamaniem przepisów zawartych w konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Autorzy gloryfikują ponadto przepisy brytyjskie normujące poszukiwanie zabytków w Wielkiej Brytanii a z przytoczonych przykładów wynika jasno, że nigdy tak naprawdę się z nim nie zetknęli⁶³.

Podobny pogląd przedstawił Piotr Lewandowski w artykule pt. „Nielegalne poszukiwania, wydobywanie i przemysł militariów”, opublikowanym w *Przeglądzie Policyjnym* nr 3(87) z 2007 roku, gdzie w podsumowaniu zawarł on stwierdzenie, że pozwolenie na poszukiwanie zabytków wymagane jest jedynie w obiektach wpisanych do rejestru zabytków⁶⁴.

Tworzenie własnych, błędnych wykładni prawa i upublicznianie ich w szanowanych periodykach powoduje dużą dezinformację w środowisku policyjnym, jak i wśród samych poszukiwaczy. Według przepisów zawartych w Ustawie o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z 2003 roku, art. 36 ust. 1 pkt 12 wymagane jest pozwolenie na poszukiwania ukrytych lub porzuconych zabytków, zabytków archeologicznych oraz na terenach wpisanych do rejestru zabytków. Przepis ten jest czytelny i nie ma tam wzmianki o tym, by pozwolenie ograniczało się jedynie do obiektów wpisanych w rejestr zabytków⁶⁵.

⁶³ P. Dmowski, M. Musiol, Poszukiwacze „skarbów” vs. obowiązujące prawo [w:] *Radca prawny*, nr 118, październik 2011, s. 30; Pismo WUOZ do NID z dn. 21 września 2011 r., L.dz. ZArch. 5143.11.2011.PK.

⁶⁴ P. Lewandowski, Nielegalne poszukiwania, wydobywanie i przemysł militariów [w:] *Przegląd Policyjny*, numer specjalny: Praktyczne aspekty zwalczania przestępczości przeciwko zabytkom, nr 3(87), Szczytno 2007, s. 56.

⁶⁵ Pismo Dyrektora Departamentu Ochrony Zabytków w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego do WUOZ w Szczecinie z dn. 7 maja 2010 r., L.dz. DOZ-SK-072/7124/09-EC; Pismo Dyrektora Departamentu Ochrony Zabytków w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego do WUOZ w Szczecinie z dn. 28 września 2010 r., L.dz. DOZ-OAiK-05/196/09/10[KS].

Skutkiem tego jest fakt, że poszukiwacze złapani podczas nielegalnych poszukiwań przez policję na gorącym uczynku przedkładają funkcjonariuszom kserokopię tych artykułów i w ten sposób często unikają odpowiedzialności, gdyż dla osób nie znających dokładnie tej problematyki – renowa pewnych czasopism powinna gwarantować rzetelną interpretację przepisów prawa.

Wielu poszukiwaczy powołuje się na obowiązujące w Wielkiej Brytanii prawo o poszukiwaniach zabytków, tłumacząc, że każdy poszukiwacz może działać dowolnie posiadając zgodę od właściciela terenu a państwo, posiadające prawo pierwokupu, płaci poszukiwaczowi równowartość ceny rynkowej.

Wynika to jedynie z powierzchownej znajomości przepisów, w dodatku zupełnie różnych, w Szkocji poszukiwania zabytków normuje ustawa: Common Law of Treasure Trove z 2007 roku, w Anglii, Walii i Irlandii Północnej, obowiązuje The Treasure Act z 1996 roku. Według prawa brytyjskiego, wszystkie znalezione skarby należą do królowej angielskiej, zgodnie z zasadą: *is quod nullius est fit domini regis* (pol. to co należy do nikogo, należy do króla/królowej). Wysokość nagrody za znalezienie skarbu ustala Sekretarz Stanu w departamencie Kultury, Środków Masowego Przekazu i Sportu, a jej wartość nie może przekroczyć ceny rynkowej znaleziska. Cena rynkowa z kolei określana jest przez specjalnie powołaną do tego celu komisję. Nagroda dzielona jest pomiędzy znalazcę a właściciela terenu. Odkrycie musi być zgłoszone w ciągu 14 dni miejscowego koronerowi⁶⁶. Brak zgłoszenia w tym terminie zagrożony jest karą więzienia do 3 miesięcy i grzywną do 5 tys. funtów. Koroner prowadzi dochodzenie, w którym ustala czy znalezione przedmioty są skarbami w myśl ustawy, kto był zaangażowany w poszukiwania i kto był właścicielem i dysponentem terenu w momencie odnalezienia zabytku⁶⁷.

W Szkocji zgodnie z § 42 Ustawy o antycznych pomnikach i stanowiskach archeologicznych (ang. Ancient Monuments and Archaeological Areas Act) z 1979 roku poszukiwania z wykrywaczem metalu na stanowisku archeologicznym są przestępstwem. Przestępstwem jest również usunięcie jakiegokolwiek zabytku archeologicznego. W przypadku gdy poszukiwacz ma wątpliwości musi się skontaktować z Historic Scotland⁶⁸ lub właścicielem ziemi, gdyż niewiedza

⁶⁶ Koroner – w Wielkiej Brytanii jest to biegły sądowy lub lekarz medycyny sądowej, który prowadzi dochodzenie w przypadku zgonów, które mogą wynikać nie z przyczyn naturalnych oraz w przypadku znalezienia skarbów i dóbr kultury.

⁶⁷ Common Law of Treasure Trove 2003; The Treasure Act 1996, s. 15; Lord Patrick in Lord Advocate v. University of Aberdeen 1963 S.C. 533 at p. 554, Inner House, Court of Session, citing *Sands v. Bell & Balfour* (22 May 1810), F.C.; Lord Hunter in Lord Advocate v. University of Aberdeen, p. 549, Outer House, Court of Session, citing an earlier edition of George Joseph Bell; W. Guthrie (1989), *Principles of the Law of Scotland* (10th, rev. and enl. ed.), Edinburgh; London: Law Society of Scotland; Butterworths, s. 1291.

⁶⁸ Historic Scotland – agencja rządowa w Szkocji, zajmująca się ochroną zabytków, odpowiednik urzędu konserwatora zabytków w Polsce.

nie wyklucza odpowiedzialności. Nielegalny jest również wywóz monet lub innych przedmiotów z Wielkiej Brytanii, gdzie traktowane jest to jako przestępstwo⁶⁹. Również w przedmiocie nielegalnego obrotu dziełami sztuki angielskie przepisy są jasno sformułowane w ustępie 1 ustawy Dealing in Cultural Objects (Offences) Act 2003, chapter 27 z 30 października 2003 roku: „Osoba jest winna przestępstwa, jeżeli prowadzi handel zabytkami z nielegalnego źródła, wiedząc o tym lub przypuszczając. Nie ma znaczenia, czy wie lub przypuszcza, że przedmiot jest dobrem kultury. Osoba winna przestępstwa podlega karze więzienia z oskarżenia publicznego nieprzekraczającej 7 lat lub karze grzywny lub obu⁷⁰. Według tej samej ustawy dobro kultury określane jest znacznie szerzej niż w Polsce, gdyż dobro kultury według prawa brytyjskiego oznacza obiekt o znaczeniu historycznym, architektonicznym lub archeologicznym⁷¹.

Reasumując, w Polsce prawo normujące poszukiwania jest znacznie bardziej liberalne w tym zakresie, a odpowiedzialność karna w Polsce jest znacznie niższa. Jakikolwiek zmiany w prawie w kierunku prawa brytyjskiego wpłynęłyby raczej na niekorzyść „poszukiwaczy”.

Siekierka neolityczna zatrzymana przez WK KWP w Szczecinie u poszukiwacza, wydobyta podczas nielegalnych poszukiwań pod Szczecinem (fot. M. Łuczak), 2010

⁶⁹ Ancient Monuments and Archaeological Areas Act 1979, § 42.

⁷⁰ Dealing in Cultural Objects (Offences) Act 2003, chapter 27 z 30 października 2003 roku, ust. 1, pkt. 1-3.

⁷¹ Dealing in Cultural Objects (Offences) Act 2003, chapter 27 z 30 października 2003 roku, ust. 2, pkt 1.

Miecz antenowy z brązu, datowany na 780 rok p.n.e, nielegalnie wydobyty podczas prac ziemnych w Pogorzeli, zatrzymany przez WK KWP w Szczecinie (fot. M. Łuczak), 2009

Przepisy kościoła katolickiego w sprawie obrotu dziełami sztuki sakralnej w Polsce

Przepisy dotyczące ochrony zabytków w kościele katolickim pojawiły się już w renesansie, na pocz. XIX w. Stolica Apostolska i papież Pius VII postulowali powołanie instytucji do ochrony zabytków starożytności⁷². Niestety w przepisach Kodeksu Prawa Kanonicznego brak jest skonkretyzowanych sankcji za nieprzestrzeganie przepisów dotyczących zarządzania dobrami kościelnymi. Brzmienie Kanonu 1336-1340, 1386, 1389, 1399 zawartych w księdze VI Kodeksu Prawa Kanonicznego jest bardzo liberalne, związane z tradycją i przesłaniem kościoła⁷³.

Do dbałości o zabytki i współdziałaniu z państwem w ochronie zabytków zobowiązuje kościół Ustawa o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej z 17 maja 1989 roku w art. 51⁷⁴:

Art. 51.

Instytucje państwowe, samorządowe i kościelne współdziałają w ochronie, konserwacji, udostępnianiu i upowszechnianiu zabytków architektury kościelnej i sztuki sakralnej oraz ich dokumentacji, muzeów, archiwów i bibliotek będących własnością kościelną, a także dzieł kultury i sztuki o motywach religijnych, stanowiących ważną część dziedzictwa kultury polskiej.

⁷² Pius VII, Chirografo sulla conservazione dei monumenti e sulla produzione di belle arti, October 1, 1802, contained in the Edict of the Comerlengo of S.R.C. Cardinal Doria Pamphilj; A. Emiliani, *Leggi bandi e provvedimenti per la tutela dei beni artistici e culturali negli antichi stati italiani, 1571-1860*, Bologna 1978, s. 110-125.

⁷³ Kodeks Prawa Kanonicznego, Poznań 1983, kan. 1285. W przypadku sporadycznych przypadków dawania w podarunku przez księży zabytków kościelnych pewnego rodzaju furtkę stanowi kan. 1285, który w swoim brzmieniu: „Jedynie w ramach zwyczajnej administracji mogą zarządcy z dóbr ruchomych, nie należących do stałego majątku, dawać ofiary na cele pobożności lub chrześcijańskiej miłości”. Daje to możliwość, bezkarnego ofiarowywania przez księży wyposażenia kościelnego, nie ujętego w inwentarzu, pod warunkiem, że ksiądz nie czerpie z tego tytułu korzyści majątkowych.

⁷⁴ (Dz.U.89.29.154 z dnia 23 maja 1989 r., zm.: Dz.U.90.51.297; Dz.U.90.55.321; Dz.U.90.86.504; Dz.U.91.95.425; Dz.U.91.107.459; Dz.U.93.7.34; Dz.U.94.1.3) Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

a ta także w Konkordacie pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską z 28 lipca 1993 roku w art. 22 ust. 4⁷⁵:

Art. 22 ust 4.

Rzeczpospolita Polska w miarę możliwości udziela wsparcia materialnego w celu konserwacji i remontowania zabytkowych obiektów sakralnych i budynków towarzyszących, a także dzieł sztuki stanowiących dziedzictwo kultury.

Księża nie mogą sprzedawać zabytków sztuki, gdyż do ich zachowania obliguje ich Kan. 1284 § 2, który obliguje ich by „czuwać, ażeby powierzone im pieczy dobra nie przepadły lub nie doznały jakiegokolwiek szkody”, oraz Kan. 1282 „Wszyscy, tak duchowni, jak świeccy, którzy na podstawie prawnego tytułu mają udział w zarządzie dobrami kościelnymi, obowiązani są wykonywać swoje funkcje w imieniu Kościoła, zgodnie z przepisami prawa”. Za stan zachowania zabytków w kościele odpowiada proboszcz parafii – jako zarządca majątku parafialnego, normuje to Kan. 1289, w brzmieniu „Chociaż do zarządzania nie są zobowiązani z tytułu urzędu kościelnego, zarządcy nie mogą samowolnie porzucać przyjętej funkcji. Gdyby z takiego samowolnego porzucenia wynikła szkoda dla Kościoła, obowiązani są do restytucji”⁷⁶.

W przypadku gdy zabytek ulegnie zniszczeniu, kradzieży, zaginięciu, księża mają obowiązek niezwłocznie poinformować o tym fakcie wojewódzkiego konserwatora zabytków, gdy tego nie uczynią, lub nie uczynią niezwłocznie – to popełniają wykroczenie z art. 113 ust. 1 z Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z 2003 roku. Podobnie wygląda sytuacja gdy zabytek zostanie przeniesiony z kościoła a ksiądz w ciągu miesiąca nie powiadomi konserwatora zabytków o zmianie miejsca przechowywania zabytku ruchomego. Obowiązek zawiadomienia konserwatora przez właściciela/posiadacza zabytku dotyczy wyłącznie zabytków wpisanych w rejestr zabytków⁷⁷.

⁷⁵ Konkordat między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską z dn. 28 lipca 1993 r.

⁷⁶ The pastoral function of ecclesiastical museums, Watykan 2001; Kodeks Prawa Kanonicznego, Poznań 1983, kan. 1289. Przepis ten sformułowany jest w ten sposób, gdyż parafia w rozumieniu prawa kościelnego jest wspólnotą wiernych a nie instytucją posiadającą osobowość prawną zarządzającą majątkiem kościelnym (Kodeks Prawa Kanonicznego z 25 I 1983, Kan. 515).

⁷⁷ (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 238, poz. 2390) Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 113.

**Kodeks Prawa Kanonicznego z 25 stycznia 1983 roku
dekret Papieża Jana Pawła II – Sacrae disciplinae leges**

Kan. 1220 § 2.

*Dla ochrony dóbr sakralnych oraz kosztowności należy okazywać właściwą troskę o konserwację i zastosować odpowiednie środki bezpieczeństwa*⁷⁸.

Kan. 1276 § 2.

Uwzględniając prawa, prawne zwyczaje oraz okoliczności, ordynariusze powinni przez wydanie szczegółowych instrukcji, w granicach prawa powszechnego i partykularnego, starać się o uregulowanie zarządu dóbr kościelnych.

Poleca władzom kościelnym wydać szczegółowe instrukcje dotyczące ochrony zbiorów sakralnych w oparciu o prawo powszechne, tradycję i warunki miejscowe⁷⁹.

Kan. 1282.

Wszyscy, tak duchowni, jak świeccy, którzy na podstawie prawnego tytułu mają udział w zarządzie dobrami kościelnymi, obowiązani są wykonywać swoje funkcje w imieniu Kościoła, zgodnie z przepisami prawa.

Zarządcy – zazwyczaj proboszczowie – mają wykonywać swoje funkcje zgodnie z prawem kościelnym i świeckim⁸⁰.

Kan. 1283.

Zanim zarządcy obejmą swoje zadanie:

1° powinni wobec ordynariusza lub jego delegata złożyć przysięgę, że będą dobrze i sumiennie zarządzać;

2° należy sporządzić dokładny i szczegółowy inwentarz, który winni oni podpisać,

⁷⁸ Kodeks Prawa Kanonicznego, Poznań 1983, kan. 1220.

⁷⁹ Kodeks Prawa Kanonicznego, Poznań 1983, kan. 1276.

⁸⁰ Kodeks Prawa Kanonicznego, Poznań 1983, kan. 1282.

rzeczy nieruchomości, rzeczy ruchomych czy to kosztownych, czy należących do dóbr kultury, czy też innych, z opisem ich wartości, a sporządzony należy zweryfikować; 3° jeden egzemplarz tego inwentarza powinien być przechowywany w archiwum zarządu, drugi zaś w archiwum kurii; w obydwu egzemplarzach trzeba odnotowywać każdą zmianę, jaka zachodzi w stanie majątkowym.

Kan. 1283 pkt 2 zobowiązuje administratorów dóbr kościelnych do sporządzenia dokładnego i szczegółowego inwentarza rzeczy nieruchomości i ruchomych, w szczególności dóbr kultury czyli zabytków wraz z ich opisem, pkt 3 precyzuje, że należy wykonać dwa jednobrzmiące egzemplarze, gdzie jeden powinien być w archiwum kurii a drugi w archiwum parafialnym. Wszystkie zmiany w majątku parafii muszą być nanoszone na obydwu egzemplarzach⁸¹.

Kan. 1284.

§ 1 Wszyscy zarządcy mają wypełniać swoje zadanie ze starannością dobrego gospodarza

§ 2 Powinni zatem:

1° czuwać, ażeby powierzone ich pieczy dobra nie przypadły lub nie doznały jakiegokolwiek szkody, zawierając w tym celu w razie potrzeby odpowiednie umowy ubezpieczające;

2° troszczyć się, żeby własność dóbr kościelnych była zabezpieczona środkami ważnymi według prawa państwowego;

3° przestrzegać przepisów zarówno prawa kanonicznego, jak i państwowego, albo wydanych przez fundatora, ofiarodawcę lub uprawnioną władzę, a zwłaszcza starać się, by Kościół nie poniósł szkody wskutek nie przestrzegania ustaw państwowych;

9° dokumenty i dowody, na których opierają się prawa Kościoła lub instytucji do majątku, należy porządkować i przechowywać w odpowiednim archiwum oraz strzec ich; autentyczne zaś ich odpisy, gdy się to da łatwo uczynić, złożyć w archiwum kurii.

Przypomina o obowiązku respektowania w tej dziedzinie prawa państwowego⁸².

⁸¹ Kodeks Prawa Kanonicznego, Poznań 1983, kan. 1283.

⁸² Kodeks Prawa Kanonicznego, Poznań 1983, kan. 1189-1220 § 2; kan. 1276, 1281-1287; E. Michalewicz, Prawo kanoniczne w służbie ochrony zabytków sakralnych [w:] *Ars sacra et restauratio*, red. J. Kowalczyk, Warszawa 1992, s. 48-51; *Ochrona dóbr kultury w świetle aktualnego prawa kościelnego* [w:] *Otwarcie granic rynku a perspektywa „Być i mieć” człowieka oraz narodu*, red. A. Kuś, P. Witkowski, Lublin 2006, s. 155-171; M. Leszczyński, *Ochrona Zabytków sztuki sakralnej w świetle aktualnego prawa kanonicznego* [w:] *Muzealnictwo*, ...

Prawo własności znalezionych zabytków

Wszystkie zabytki wydobyte z ziemi wydobyte w okresie po 22 marca 1945 roku stanowią własność Skarbu Państwa. W przypadku gdy konserwator uzna ten przedmiot za zabytek archeologiczny, wówczas on wydaje dyspozycję co do miejsca jego przechowywania, po zakończeniu postępowania przez prokuratora.

Sytuacja taka miała miejsce podczas realizacji sprawy kradzieży barokowych rzeźb w pałacu w Brańcu, gdzie sprawca po wojnie wydobył zakopane przy pałacu rzeźby a następnie przewiózł i ustawił na swojej posesji. Pomimo przedawnienia karalności, nie ustało prawo własności Skarbu Państwa do tych zabytków i całość zgodnie z decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków przewieziono do Muzeum w Stargardzie Szczecińskim.

Przepisy o majątkach porzuconych i opuszczonych mają zastosowanie na terenach przekazanych Polsce w 1945 roku po konferencjach w Jałcie i Poczdamie, na których uzgodniono przebieg nowych granic. Polska utraciła wówczas Kresy Wschodnie na rzecz Związku Radzieckiego a otrzymała w ramach rekompensaty dotychczasowe ziemie niemieckie czyli Pomorze Zachodnie, Prusy Wschodnie oraz Śląsk. Ludność niemiecka opuszczając te ziemie przed zbliżającym się frontem pozostawiła swoje majątki, często ukrywając swoje zbiory i kolekcje, a które to na podstawie przepisów prawa po 1945 roku stały się własnością państwa Polskiego⁸³.

Własność Skarbu Państwa w stosunku do zatrzymanych przedmiotów określają w poszczególnych latach następujące przepisy:

I. Własność zabytków na podstawie przepisów o mieniu poniemieckim

Dekret z dnia 2.03.1945 r. o majątku opuszczonym i porzuconym
(Dz.U.1945.9.45)

Czas obowiązywania: od 22.03.1945 do 6.05.1945 (uchylony przez Obwieszcze-

⁸³ Umowa o końcowej regulacji w sprawie Niemiec z 12 września 1990; Traktat polsko-niemiecki z 14 listopada 1990 roku o potwierdzeniu istniejącej granicy (Dz.U. 1992 nr 14 poz. 54).

nie Ministra Sprawiedliwości o utracie mocy prawnej dekretów: o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów oraz o majątkach opuszczonych i porzuconych z 7.05.1945 – Dz.U.1945.17.95)

Art. 1.

§ 1. Wszelki majątek ruchomy lub nieruchomy, który w związku z wojną, rozpoczętą 1 września 1939 r. nie znajduje się w posiadaniu właściciela, jego prawnych następców (art. 19), lub osób prawa ich reprezentujących, jest majątkiem opuszczonym w rozumieniu niniejszego dekretu.

Art. 2.

§ 1. Wszelki majątek ruchomy lub nieruchomy, który był własnością lub w posiadaniu państwa niemieckiego, a w chwili wejścia w życie niniejszego dekretu nie został jeszcze objęty przez organa państwowe lub samorządowe, majątek obywateli niemieckich lub osób, które zbiegły do nieprzyjaciela, jest majątkiem porzuconym w rozumieniu niniejszego dekretu.

Art. 5.

Dla sprawowania zarządu majątków opuszczonych i porzuconych tworzy się przy Ministerstwie Skarbu Główny Urząd Tymczasowego Zarządu Państwowego, którego budżet objęty jest budżetem Ministerstwa Skarbu.

Art. 10.

Każda władza państwowa, samorządowa lub osoba prywatna, powziąwszy wiadomość o majątku, który jest opuszczony lub porzucony, winna o tym niezwłocznie zawiadomić oddział wojewódzki Tymczasowego Zarządu Państwowego.

Ustawa z dnia 23.07.1945 r. o majątku opuszczonym i porzuconym
(Dz.U.1945.17.97)

Czas obowiązywania: od 7.05.1945 do 18.04.1946 (uchylona przez Dekret z dnia 8.03.1946r. o majątku opuszczonym i poniemieckim).

Art. 1.

§ 1. Wszelki majątek ruchomy lub nieruchomy, który w związku z wojną rozpoczętą 1 września 1939 r. nie znajduje się w posiadaniu właściciela, jego prawnych następców lub osób prawa ich reprezentujących jest majątkiem opuszczonym w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 2.

§ 1. Wszelki majątek ruchomy lub nieruchomy, który był własnością lub w posiadaniu państwa niemieckiego, a w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy nie został jeszcze objęty przez organa państwowe lub samorządowe, majątek obywateli niemieckich lub osób, które zbiegły do nieprzyjaciela, jest majątkiem porzuconym w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 5.

Dla sprawowania zarządu majątków opuszczonych i porzuconych tworzy się przy Ministerstwie Skarbu Główny Urząd Tymczasowego Zarządu Państwowego, którego budżet objęty jest budżetem Ministerstwa Skarbu.

Art. 10.

Każda władza państwowa, samorządowa lub osoba prywatna, powziąwszy wiadomość o majątku, który jest opuszczony lub porzucony, winna o tym niezwłocznie zawiadomić oddział wojewódzki Tymczasowego Zarządu Państwowego.

Dekret z dnia 8.03.1946 r. o majątku opuszczonym i poniemieckim
(Dz.U.1946.13.87)

Czas obowiązywania: od 19.04.1946 do 31.07.1985 (uchylony przez Ustawę z dnia 29.04.1985 o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości – Dz.U.1985.22.99)

Art. 2.

1. Z mocy samego prawa przechodzi na własność Skarbu Państwa wszelki majątek:

- a) Rzeszy Niemieckiej i byłego Wolnego Miasta Gdańska,
- b) obywateli Rzeszy Niemieckiej i byłego Wolnego Miasta Gdańska z wyjątkiem osób narodowości polskiej lub innej przez Niemców prześladowanej,
- c) niemieckich i gdańskich osób prawnych z wyłączeniem osób prawnych prawa publicznego,
- d) spółek kontrolowanych przez obywateli niemieckich lub gdańskich albo przez administrację niemiecką lub gdańską,
- e) osób zbiegłych do nieprzyjaciela.

II. Własność zabytków na podstawie ustawy Prawo Rzeczone

Prawo rzeczowe z dnia 11.10.1946 r.
(Dz.U.1946.57.319)

Czas obowiązywania: od 1.01.1947 do 31.12.1982 – uchylone przez Ustawę z dnia 6.07.1982 o księgach wieczystych i hipotecę – Dz.U.1982.19.147

Artykuły 65-68, oraz art. 70 obowiązywały od 1.01.1947 r. do 22.09.1954 r. – skreślone Dekretem z dnia 18.09.1954r., o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy, (Dz.U.1954.41.184)

Rozdział III. Inne przypadki nabycia i utraty własności

Oddział 1. Nabycie własności rzeczy niczyjej

Art. 61.

§ 1. Własność niczyjej rzeczy ruchomej nabywa się przez objęcie jej w posiadanie⁸⁴.

Oddział 2. Znalezienie

Art. 64.

§ 1. Kto znalazł rzecz zgubioną, obowiązany jest zawiadomić w ciągu dwóch tygodni osobę, uprawnioną do odbioru rzeczy. Jeżeli znalazca nie wie, kto jest uprawniony do odbioru rzeczy, albo jeżeli nie zna zamieszkania osoby uprawnionej, obo-

⁸⁴ Artykuł obowiązywał od 1.01.1947 r. do 31.12.1964 r. – uchylony przez ustawę Kodeks Cywilny.

wiązany jest w tym samym terminie donieść o znalezieniu właściwej władzy, która zarządzi odpowiednie poszukiwania.

§ 2. Za rzecz zgubioną uważa się także rzecz porzuconą bez zamiaru wyzbycia się własności.

Art. 65.

§ 1. Znalazca może oddać rzecz znalezioną na przechowanie właściwej władzy; obowiązany jest uczynić to na żądanie tej władzy.

§ 2. W przypadku, gdy znalazca przechowuje rzecz u siebie, stosuje się odpowiednio przepisy o bezpłatnym przechowaniu.

Art. 66.

§ 1. Przepisy o właściwości władz, powołanych do przechowywania rzeczy znalezionych oraz do poszukiwania osób, uprawnionych do odbioru tych rzeczy, To też o sposobie poszukiwań będą wydane w drodze rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, a gdy chodzi o rzeczy znalezione w urządzeniach komunikacji publicznej – w drodze rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Komunikacji.

§ 2. Wymienione w paragrafie poprzedzającym rozporządzenia mogą uzależnić przyjęcie rzeczy znalezionej na przechowanie przez władze oraz prowadzenie poszukiwań od oznaczonej wartości rzeczy.

Art. 67.

Znalazca, który uczynił zadość swoim obowiązkom, może żądać znaleźnego w wysokości jednej dwudziestej wartości rzeczy w chwili zwrotu. Jeżeli przechowywał rzecz u siebie, może ją zatrzymać aż do chwili zapłaty znaleźnego i zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczeń o zwrot wydatków i nakładów na rzecz.

Art. 68.

Jeżeli uprawniony do odbioru rzeczy nie zażądał jej zwrotu przed upływem lat

trzech od daty znalezienia, znalazca, który uczynił zadość swoim obowiązkom, nabyma własność rzeczy. Jeżeli rzecz była przechowywana przez władze, znalazca może rzecz odebrać za zwrotem kosztów.

Art. 69.

Przepisy o rzeczach zgubionych stosuje się także do zwierząt, które zabłąkały się lub uciekły.

Art. 70.

Jeżeli jest oczywiste, że poszukiwania właściciela rzeczy znalezionej, która pozostała w ukryciu, byłyby bezcelowe (skarby), rzecz staje się współwłasnością w częściach równych znalazcy i właściciela przedmiotu, w którym była ukryta.

Rozporządzenie z dnia 17.08.1948 r. Ministra Sprawiedliwości o właściwości władz, powołanych do przechowywania rzeczy znalezionych i do poszukiwania osób uprawnionych do odbioru tych rzeczy, jako też o sposobie poszukiwań. (Dz.U.1948.41.303)

Czas obowiązywania: od 26.08.1948 (z mocą obowiązującą od 1.01.1947) do 21.09.1954 – uchylone przez Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18.09.1954 r. w sprawie właściwości organów powołanych do przechowywania rzeczy znalezionych i poszukiwania osób uprawnionych do odbioru, zasad przechowywania rzeczy oraz sposobu poszukiwania osób uprawnionych do odbioru (Dz.U.1954.41.186)

§ 1. Władzami powołanymi w myśl art. 64 § 1 i art. 65 § 1 prawa rzeczowego do przechowywania rzeczy znalezionych oraz do poszukiwania osób uprawnionych do odbioru tych rzeczy są zarządy gmin.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18.09.1954 r. w sprawie właściwości organów powołanych do przechowywania rzeczy znalezionych i poszukiwania osób uprawnionych do odbioru, zasad przechowywania rzeczy oraz sposobu poszukiwania osób uprawnionych do odbioru. (Dz.U.1954.41.186)

Czas obowiązywania: od 22.09.1954 do 20.06.1966

Na podstawie art. 66 prawa rzeczowego zarządza się, co następuje:

§ 1. Organami powołanymi w myśl art. 64 § 1 prawa rzeczowego do przechowywania rzeczy znalezionych oraz do poszukiwania osób uprawnionych do odbioru tych rzeczy są:

1) prezydium powiatowych (miejskich) rad narodowych (Rad Narodowych w m. T. Warszawie i m. Łodzi), na terenie których rzecz została znaleziona,

2) dla rzeczy znalezionych w urządzeniach komunikacji publicznej – kierownicy tych urządzeń wymienieni w § 3, zwani w dalszym ciągu „organami przechowującymi”.

III. Własność zabytków na podstawie przepisów prawa cywilnego

Kodeks cywilny z dnia 23.04.1964 r.

(Dz.U.1964.16.93)

Czas obowiązywania: od 1.01.1965 r.

Art. 184. [Przedmioty wartościowe]

§ 1. Pieniądze, papiery wartościowe, kosztowności oraz rzeczy mające wartość naukową lub artystyczną znalazca powinien oddać niezwłocznie na przechowanie właściwemu organowi państwowemu, inne zaś rzeczy znalezione – tylko na żądanie tego organu.

Art. 187. [Nabywanie własności]

Pieniądze, papiery wartościowe, kosztowności oraz rzeczy mające wartość naukową lub artystyczną, które nie zostaną przez uprawnionego odebrane w ciągu roku od dnia wezwania go przez właściwy organ, a w razie niemożności wezwania – w ciągu dwóch lat od ich znalezienia, stają się własnością Skarbu Państwa. Inne rzeczy stają się po upływie tych samych terminów własnością znalazcy, jeżeli uczynił

on zadość swoim obowiązkom; jeżeli rzeczy są przechowywane przez organ państwowy, znalazca może je odebrać za zwrotem kosztów.

Art. 188. [Znalezienie w miejscach publicznych]

Przepisów artykułów poprzedzających nie stosuje się w razie znalezienia rzeczy w budynku publicznym albo w innym budynku lub pomieszczeniu otwartym dla publiczności ani w razie znalezienia rzeczy w wagonie kolejowym, na statku lub innym środku transportu publicznego. Znalazca obowiązany jest w tych wypadkach oddać rzecz zarządcy budynku lub pomieszczenia albo właściwemu zarządcy środków transportu publicznego, a ten postąpi z rzeczą zgodnie z właściwymi przepisami.

Art. 189. [Skarb]

Jeżeli rzecz mająca znaczną wartość materialną albo wartość naukową lub artystyczną została znaleziona w takich okolicznościach, że poszukiwanie właściciela byłoby oczywiście bezcelowe, znalazca obowiązany jest oddać rzecz właściwemu organowi państwowemu. Rzecz znaleziona staje się własnością Skarbu Państwa, a znalazcy należy się odpowiednie wynagrodzenie.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14.06.1966 r. w sprawie rzeczy znalezionych.

(Dz.U.1966.22.141)

Czas obowiązywania: od 21.06.1966

Nie dotyczy rzeczy znalezionych w budynkach.

§ 1. [Podmioty uprawnione]

Organami właściwymi do odbierania zawiadomienia o znalezieniu rzeczy zgubionych, jeżeli znalazca nie wie, kto jest uprawniony do odbioru rzeczy, albo jeżeli nie zna miejsca zamieszkania osoby uprawnionej, są rejonowe organy rządowej administracji ogólnej właściwe miejscowo dla terenu, na którym znaleziono rzecz, zwane dalej "organami przechowującymi". Organami te są również właściwe do przechowywania rzeczy znalezionych oraz do poszukiwania osób uprawnionych do ich odbioru.

§ 16. [Wyłączenia stosowania]

Przepisy rozporządzenia nie mają zastosowania do rzeczy znalezionych w budynku publicznym albo w innym budynku lub pomieszczeniu otwartym dla publiczności oraz do rzeczy znalezionych w wagonie kolejowym, na statku lub innym środku transportu publicznego. Znalazca obowiązany jest w tych wypadkach oddać rzecz zarządcy budynku lub pomieszczenia albo zarządcy środka transportu publicznego.

IV. Własność zabytków na podstawie przepisów o ochronie zabytków

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6.03.1928 o opiece nad zabytkami.

(Dz.U.1928.29.265)

Czas obowiązywania: od 29.03.1928 do 20.05.1962 – uchylone przez ustawę z dnia 16.02.1962 r. o ochronie dóbr kultury (Dz.U.1962.10.48)

Art. 25

Właściciele, dzierżawcy, lub posiadacze gruntów, na których odkryto wykopaliska lub znaleziska (punkty 14 i 15 art. 2) jak również ci, którzy odkrycia dokonali, i kierownicy robót, podczas których na wykopaliska natrafiono obowiązani są niezwłocznie zawiadomić o tem władzę konserwatorską pierwszej instancji.

Art. powyższy dotyczy jedynie znalezisk archeologicznych i paleontologicznych (art. 2 pkt 14 i 15).

Dekret z dnia 1.03.1946 o rejestracji i zakazie wywozu dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej.

(Dz.1946.14.99)

Czas obowiązywania: od 4.05.1946 do 21.05.1962 – uchylony przez ustawę z dnia 16.02.1962 r. o ochronie dóbr kultury (Dz.1962.10.48)

Art. 1.

Kto ma w swoim posiadaniu lub władaniu dzieło sztuki plastycznej albo przedmiot

o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej, obowiązany jest zarejestrować to dzieło lub przedmiot.

Obowiązkowi rejestracji podlega również wzięcie w komis, zbycie, nabycie lub znalezienie dzieła sztuki albo przedmiotu określonego w ust. 1.

Art. 6.

Kto uchyla się od obowiązku rejestracji, przewidzianego w art. 1, lub podaje przy rejestracji dane nieprawdziwe albo zataja dane, które powinny być ujawnione, podlega karze aresztu do lat 2 i grzywny albo jednej z tych kar; sąd może orzec ponadto przepadek przedmiotu podlegającego rejestracji, a będącego własnością sprawcy.

Ustawa z dnia 16.02.1962 r. o ochronie dóbr kultury.

(Dz.U.1962.10.48, Dz.U.1999.98.1150-t.j.)

Czas obowiązywania: od 21.05.1962 do 16.11.2003 – uchylona przez ustawę z dnia 23.07.2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U.2003.162.1568)

Art. 22. [Roboty budowlane i ziemne]

1. Osoby prowadzące roboty budowlane i ziemne w razie ujawnienia przedmiotu, który posiada cechy zabytku, obowiązane są niezwłocznie zawiadomić o tym organ wykonawczy właściwej gminy lub powiatu i właściwego konserwatora zabytków. Jednocześnie obowiązane są zabezpieczyć odkryty przedmiot i wstrzymać wszelkie roboty, mogące go uszkodzić lub zniszczyć, do czasu wydania przez wojewódzkiego konserwatora zabytków odpowiednich zarządzeń.

Ustawa z dnia 23.07.2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

(Dz.U.2003.162.1568)

Czas obowiązywania: od 17.11.2003 r.

Art. 32. [Wstrzymanie robót budowlanych]

1. Kto, w trakcie prowadzenia robót budowlanych lub ziemnych, odkrył przedmiot, co do którego istnieje przypuszczenie, iż jest on zabytkiem, jest obowiązany:

1) wstrzymać wszelkie roboty mogące uszkodzić lub zniszczyć odkryty przedmiot;

2) zabezpieczyć, przy użyciu dostępnych środków, ten przedmiot i miejsce jego odkrycia;

3) niezwłocznie zawiadomić o tym właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków, a jeśli nie jest to możliwe, właściwego wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

2. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) jest obowiązany niezwłocznie, nie dłużej niż w terminie 3 dni, przekazać wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków przyjęte zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

9. W przypadku odkrycia przedmiotu, o którym mowa w ust. 1, z wyłączeniem zabytków archeologicznych, w sprawach własności i wynagrodzenia dla znalazcy tego przedmiotu stosuje się odpowiednio art. 189 Kodeksu cywilnego.

Rzeźby wydobyte ze schowka przy ruinach zabytkowego pałacu w pow. stargardzkim i ustawione na prywatnej posesji, zatrzymane przez WK KWP w Szczecinie (fot. M. Łuczak), 2011

Rzeźby wydobyte ze schowka przy ruinach zabytkowego palacu w pow. stargardzkim i ustawione na prywatnej posesji, zatrzymane przez WK KWP w Szczecinie (fot. M. Luczak), 2011

Dewastacja cmentarzy i grobów masowych

Coraz częstszym problemem pojawiającym się w sprawach prowadzonych przez Policję zaczyna być profanacja zwłok i miejsca pochówku. Najczęściej wiąże się to z aktami wandalizmu i zniszczeniem nagrobków, a także z nieprzerwaniami prac budowlanych przy natrafieniu na grób masowy, takie zdarzenia zaistniały w 2011 roku w Pustkowie gm. Rewal i Marszewie gm. Goleniów⁸⁵. W kilku przypadkach sprawcy nie powiadamiając żadnych służb na własną rękę usunęli ziemię z cmentarza ze szczątkami ludzkimi i resztkami trumien, a następnie wyrzucili w pobliżu wsi. Miało to miejsce w 2010 roku w Gostyniu gm. Świerzno oraz w Wąwelnicy gm. Dobra w roku 2011. W obydwu przypadkach właściciele terenów pocmentarnych tłumaczyli się, że nie wiedzieli że był tam cmentarz⁸⁶.

Teoretycznie osoba, która kupiła teren cmentarza od gminy powinna otrzymać informację, że w studium zagospodarowania przestrzennego na tym terenie znajduje się nieczynny cmentarz. Prawo zezwala by po 40 latach od dnia ostatniego pochówku, teren zamkniętego cmentarza gmina przeznaczyła na inny cel⁸⁷. W przypadku terenów pocmentarnych, będących uprzednio cmentarzem wyznaniowym (dotyczy m.in. wszystkich cmentarzy przykościelnych), wymaga opinii władz właściwego kościoła lub związku wyznaniowego co do sposobu oznaczenia i upamiętnienia tego terenu. W przypadku większości cmentarzy nieużytkowanych od 1945 roku znajdujących się na Pomorzu opinię teoretycznie powinna wydać gmina protestancka, czyli w przypadku okolic Szczecina – Parafia Ewangelicko-Augsburska w Szczecinie⁸⁸.

⁸⁵ M. Domaradzka, Kości rozrzućli przy drodze [w:] Kurier Szczeciński nr 12, z dn. 19 I 2011 r., s. 1,4; M. Jaszczyński, Rewal: ludzkie kości porzucane przy drodze [w:] Głos Szczeciński nr 14, z dn. 19 I 2011 r., s. 4; G. Kaźmierczak, Rozrzućli kości z czasów wojny [w:] Rzeczpospolita, nr 14, z dn. 19 I 2011, s. 8; A. Kraśnicki jr, Rewal: Zbudowali drogę na kościach żołnierzy Wehrmachtu [w:] Gazeta Wyborcza nr 14, dod. Szczecin, z dn. 19 I 2011 r., s. 3.

⁸⁶ Prokuratura Rejonowa w Kamieniu Pomorskim, akta DS. 1084/10; M. Domaradzka, Cmentarz na działce [w:] Kurier Szczeciński nr 132, z dn. 9 VII 2010 r., s. 3; A. Grabarska, Ludzkie kości walają się pod nogami dzieci [w:] Głos Szczeciński nr 158, z dn. 9 VII 2010 r., s. 1; A. Kraśnicki jr, Ludzkie szczątki na wyspiisku [w:] Gazeta Wyborcza nr 159, dod. Szczecin, z dn. 10 VII 2010 r., s. 1; B. Lemańczyk, Czaszka z Gostynia [w:] Kurier Szczeciński nr 49, z dn. 11 III 2011 r., s. 2; A. Nalewajko, Przerwany sen wieczny [w:] Gazeta Wyborcza nr 49, dod. Szczecin, z dn. 11 III 2011 r., s. 18-19, 4 A. Nalewajko, W imię sprawiedliwości [w:] Gazeta Wyborcza nr 74, dod. Szczecin, z dn. 15 IV 2011 r., s. 1, 4.

⁸⁷ Dz. U. z 200 r. nr 23, poz. 295; Ustawa z dn. 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych, art. 6 ust. 1.

⁸⁸ Dz. U. z 200 r. nr 23, poz. 295; Ustawa z dn. 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych, art. 6 ust. 3.

Ustawa dodatkowo obliguje, że użycie terenu cmentarnego na inny cel jest dopuszczalne pod warunkiem zachowania pamiątek wartości historycznej, archeologicznej lub artystycznej, które muszą być przeniesione w odpowiednie miejsce za zezwoleniem wojewódzkiego konserwatora zabytków. Najprostszym sposobem jest zbudowanie lapidarium⁸⁹ na najbliższym cmentarzu z istniejących nagrobków, kutech krat i głazów pamiątkowych, przeniesionych tam z likwidowanego cmentarza. Projekt lapidarium musi zatwierdzić wojewódzki konserwator zabytków⁹⁰. Ponadto w przypadku przeznaczenia terenu pocmentarnego na inny cel wymagana jest decyzja właściwego inspektora sanitarnego, a szczątki powinny być pochowane na nowo w innym miejscu⁹¹.

Starostwo jednak często nie powiadamia w oficjalnej korespondencji nabywcę terenu, że jest to przekwalifikowany teren pocmentarny, gdyż ma świadomość, że na nabywcy terenu lub jego użytkowniku spoczywa obowiązek przeniesienia szczątków zwłok na inny cmentarz⁹². Przed sprzedażą teren ten zazwyczaj oznaczony był jako nieużytek w zasobach gminnych, o który gmina nie musiała się troszczyć. Ma taki obowiązek jedynie w przypadku cmentarzy komunalnych⁹³.

Istotną rzeczą jest, że przepisy ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych nie odnoszą się do wykopaliskowych prac archeologicznych na grobach i cmentarzyskach poza terenami cmentarzy, w związku z powyższym nie stosuje się jej również do masowych grobów wojennych i innych pochówków historycznych, o ile nie były cmentarzami⁹⁴.

Przepisy karne w sprawach o dewastację cmentarzy:

⁸⁹ Lapidarium (łac. lapidarius – kamienny) – miejsce przechowywania i prezentowania zgromadzonych okazów kamieni naturalnych i kamiennych fragmentów elementów architektonicznych oraz pomników lub rzeźb pochodzących z zabytkowych budowli.

⁹⁰ Dz. U. z 200 r. nr 23, poz. 295; Ustawa z dn. 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych, art. 6 ust. 4.

⁹¹ Dz. U. z 200 r. nr 23, poz. 295; Ustawa z dn. 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych, art. 15 ust. 1 pkt 3, art. 15 ust. 2. Nie wyklucza to założenia grobu masowego przy lapidarium, który pomieści cały zrzut kostny z likwidowanego cmentarza.

⁹² Dz. U. z dnia 18 maja 1964 r. z późn. zm. Ustawa z dn. 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny; Z. Radwański, J. Panowicz-Lipska, Zobowiązania – część szczegółowa, Warszawa 2001, s. 18-19, 23-26, 28, 54-58; W. J. Katner [w:] Prawo umów w obrocie gospodarczym pod. red. S. Włodyki, Warszawa 2001, s. 649, 653; Obowiązkiem sprzedającego jest przekazanie nabywcy wszelkich informacji na temat sprzedawanej nieruchomości. Również obowiązkiem pośrednika jest sprawdzenie i przekazanie klientowi wszelkich niezbędnych informacji na temat oferowanej nieruchomości, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez niego decyzji o zakupie nieruchomości.

⁹³ Dz. U. z 200 r. nr 23, poz. 295; Ustawa z dn. 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych, art. 2 ust. 1, art. 6 ust. 7, art. 15 ust. 2.

⁹⁴ Dz. U. z 200 r. nr 23, poz. 295; Ustawa z dn. 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych, art. 19.

Przestępstwa: Kodeks karny

Art. 261.

Kto znieważa pomnik lub inne miejsce publiczne urządzone w celu upamiętnienia zdarzenia historycznego lub uczczenia osoby, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności⁹⁵.

Art. 262.

§ 1. Kto znieważa zwłoki, prochy ludzkie lub miejsce spoczynku zmarłego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

§ 2. Kto ograbia zwłoki, grób lub inne miejsce spoczynku zmarłego, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8⁹⁶.

Art. 288.

§ 1. Kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

§ 4. Ściganie przestępstwa określonego w § 1 lub 2 następuje na wniosek pokrzywdzonego⁹⁷.

⁹⁵ Dz. U. 1997 nr 88 poz. 553, Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, art. 261; Z. Cwiągalski, *Komentarz do art. 117-277 Kodeksu karnego* [w:] G. Bogdan, K. Buchała, Z. Cwiągalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, M. Rodzyński, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, *Kodeks karny, Część szczególna*, Kraków 1999, s. 943; M. Jachimowicz, *Znieważenie pomnika (przestępstwo z art. 261 k.k.)* [w:] *Kwartalnik Prawno-Kryminalistyczny*, nr 2 (4), Piła 2010, s. 58-63. Możliwy jest również właściwy zbieg przepisów z art. 261 k.k. z przepisem art. 262 k.k., w sytuacji, gdy sprawca znieważa pomnik lub miejsce publiczne urządzone w celu upamiętnienia osoby będącej jednocześnie miejscem spoczynku zmarłego (art. 11 § 2 k.k.).

⁹⁶ Dz. U. 1997 nr 88 poz. 553, Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, art. 262; Z. Cwiągalski, *Komentarz do art. 262 kodeksu karnego* [w:] *Kodeks karny. Część szczególna*, red. A. Zoll, Kraków 2006, t. 2, s. 1200 podaje, że przedmiotami ochrony powołanych tu przepisów były i są: „część, szacunek i spokój należny zmarłym i miejscu ich wiecznego spoczynku”. Podaje on także znamiona przestępstwa znieważenia zwłok, szczątków i prochów ludzkich bądź miejsca spoczynku wymienia m.in.: wyrzucanie zwłok albo prochów z trumny czy urny na ziemię, wyjmowanie ich z grobu, grobowca czy też innego miejsca stałego przechowywania, rozburzanie miejsca pochówku, niszczenie wniesionych na grobie lub obok niego rzeźb, pomników czy ozdób, umieszczanie obraźliwych napisów (względnie rysunków), zaśmianie, wyzywanie, obrzucanie obraźliwymi określeniami i inne formy prowokacyjnego zachowania, niestosownego do miejsca znajdowania się zwłok, prochów ludzkich lub miejsca spoczynku zmarłego; H. Szymański, *O potrzebie penalizacji nekrofilii* [w:] *Przegląd policyjny*, nr 2 (102), Szczytno 2011.

⁹⁷ Dz. U. 1997 nr 88 poz. 553, Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, art. 288. Artykuł stosuje się w przypadku pomników, które nie są zabytkami. Uprawnionymi osobami do złożenia zawiadomienia jest rodzina zmarłego, gmina w przypadku cmentarza komunalnego oraz parafia w przypadku cmentarza przykościelnego, gdy jest właścicielem terenu cmentarza; M. Jachimowicz, *Znieważenie pomnika (przestępstwo z art. 261 k.k.)* [w:] *Kwartalnik Prawno-Kryminalistyczny*, nr 2 (4), Piła 2010, s. 62.

Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami**Art. 108.**

1. *Kto niszczy lub uszkadza zabytek, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.*
2. *Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.*
3. *W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 sąd orzeka, a w razie skazania za przestępstwo określone w ust. 2 sąd może orzec, nawiązkę na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami w wysokości od trzykrotnego do trzydziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia⁹⁸.*

Wykroczenie:**Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych z 1959 roku****Art. 18 ust. 1.**

Kto narusza przepisy niniejszej ustawy i rozporządzeń wydanych na jej podstawie, podlega karze aresztu lub grzywny⁹⁹.

Algorytm postępowania przy dewastacjach zabytkowych cmentarzy

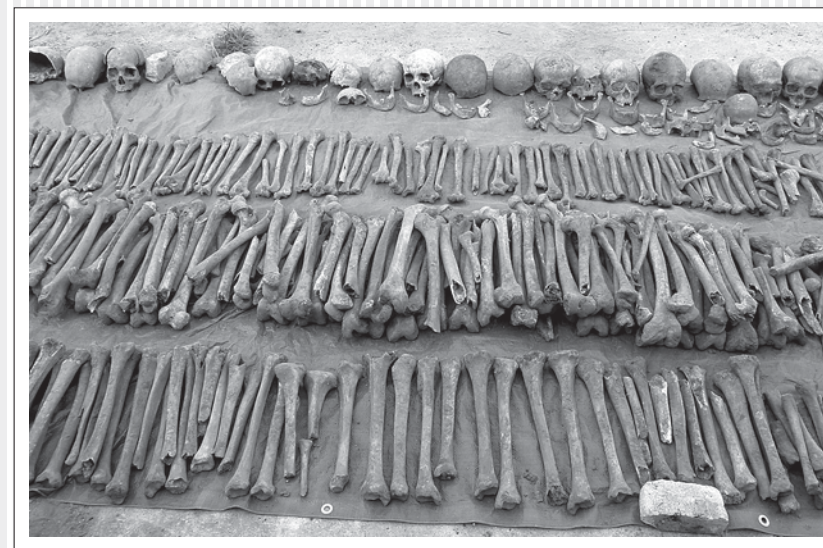
- po uzyskaniu informacji udać się na miejsce w celu potwierdzenia zgłoszenia
- w przypadku ujawnienia szczątków ludzkich należy dodatkowo powiadomić miejscową Powiatową Stację Sanitarno-Epidemiologiczną w celu ustalenia czy nie zachodzi zagrożenie epidemiologiczne, oraz Zakład Medycyny Sądowej Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego (tel. 91 466 15 66), w celu zabezpieczenia ludzkich szczątków oraz wstępnego określania wieku i rodzaju pochówków
- w miejscowym urzędzie gminy należy ustalić czyją własnością jest cmentarz, oraz jaki jest jego status w gminnej ewidencji zabytków (czy teren jest wpisany w rejestr zabytków)
- w przypadku, gdy jest to cmentarz wpisany w rejestr zabytków, na-

⁹⁸ Ustawa z dn 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece na zabytkami; M. Jachimowicz, Znieważenie pomnika (przestępstwo z art. 261 k.k.) [w:] Kwartalnik Prawno-Kryminalistyczny, nr 2 (4), Piła 2010, s. 62. Ustawę stosuje się gdy został zniszczony zabytkowy pomnik, nie stosuje się wówczas art. 288 k.k. a art. 108 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece na zabytkami z dn. 23 VII 2003, która stanowi lex specialis w stosunku d art. 288 § 1 k.k.

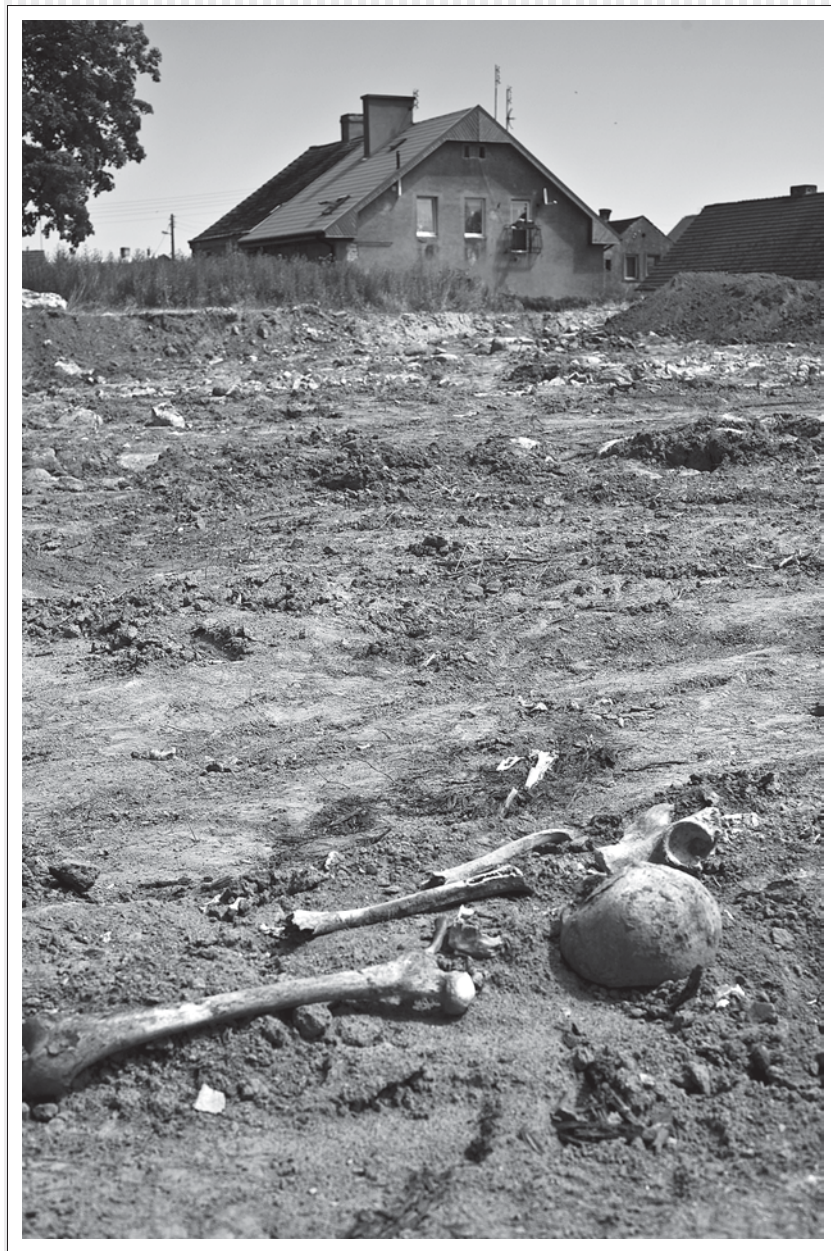
⁹⁹ Dz. U. z 200 r. nr 23, poz. 295; Ustawa z dn. 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych, art. 18 ust. 1 i 2.

leży powiadomić Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Szczecinie (tel. 91 433 70 66) oraz ustalić czy było wydawane pozwolenie na prowadzenie jakichkolwiek prac na terenie cmentarza

- wykonać oględziny z udziałem technika dokumentując dokładnie szczątki ludzkie, zniszczone nagrobki (istotne są inskrypcje na pomnikach wskazując na rok ich powstania)
- w przypadku ujawnienia szczątków ludzkich należy dodatkowo powiadomić miejscową Powiatową Stację Sanitarno-Epidemiologiczną w celu ustalenia czy nie zachodzi zagrożenie epidemiologiczne, oraz Zakład Medycyny Sądowej Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego (tel. 91 466 15 66), w celu ustalenia czy
- ustalić kto dokonał zniszczenia cmentarza, w przypadku gdy były to działania firmy budowlanej, należy ustalić pracowników wykonujących bezpośrednio te prace oraz osobę zlecającą ich wykonanie

Część ludzkich kości wydobytych z ziemi wywiezionej z zabytkowego cmentarza w Gostyniu (fot. A. Ossowski, 2010)

Teren zniszczonego cmentarza w Gostyniu, po zniwelowaniu warstwy ziemi zawierającej pochówki oraz ruin średniowiecznego kościoła (fot. M. Łuczak), 2010

Znaczenie rejestracji zabytków sakralnych

Zabytki sakralne na terenie naszego kraju mają szczególne znaczenie dla kultury i dziedzictwa narodowego. Sztuka charakterystyczna dla danej epoki jest jej odzwierciedleniem i historycznym świadectwem. Wyposażenie kościołów znajdujących się w obecnych granicach Polski, jest spuścizną po naszych polskich przodkach oraz niemieckich mieszkańcach ziem pomorskich, lubuskich i śląskich. W wyniku wielu wojen oraz ewakuacji dzieł sztuki w 1945 roku, na tzw. ziemiach odzyskanych została jedynie część dawnego wyposażenia. Kościoły ze względu na swój publiczny charakter są miejscami ogólnodostępnymi, bez szczególnych systemów zabezpieczających. Przedmioty zabytkowe znajdujące się w ich wnętrzach znajdują się przez to zarówno w zasięgu wiernych jak i ludzi pragnących je pozyskać w nielegalny sposób.

W służbach konserwatorskich głównym sposobem ochrony zabytku jest wpis do rejestru zabytków, prowadzony w formie kart opisujących zabytek. Najcenniejsze zabytki były wpisane już w latach 50-tych i większości tych kart i dokumentacji nie aktualizowano od tego czasu, gdyż przedmioty te nie zmieniły miejsca przechowywania. Biorąc pod uwagę wielkość odbitek fotograficznych w kartach (7 x 10 cm lub 9 x 13 cm)¹⁰⁰, brak negatywów i jakość dokumentacji fotograficznej przy ewentualnej kradzieży obiektu bywa często niewystarczająca dla dalszych czynności śledczych. Sposób dokumentowania obiektów w kartach polegał na kontekstowym przedstawieniu obiektu w przestrzeni, przy użyciu standardowych i szerokokątnych obiektywów, przez co ukazywano jego położenie ze stratą szczegółów i pewnych cech identyfikacyjnych¹⁰¹.

W większości przypadków z kościołów nie giną większe elementy takie jak szafy ołtarzowe lub płyty nagrobne. Łupem złodziei padają zazwyczaj figury świętych będące częściami składowymi ołtarzy, ambon lub pojedyncze figury będące na ich wyposażeniu. Przedmioty te są stosunkowo łatwe w demontażu, mają niewielkie wymiary i wagę. Wartość XIX-wiecznej figury w złym stanie za-

¹⁰⁰ Kwiatkowska L., Maksymiuk M., Pielas M., Instrukcja opracowywania kart ewidencyjnych zabytków ruchomych, Warszawa 2008, rozdział V, pkt. 1.1.1.1.

¹⁰¹ Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 7, pkt. 1 (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568); Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 14 maja 2004 r., § 10, ust. 1, 2.

chowania na polskich aukcjach wynosi około 2500 zł, cena figury średniowiecznej rozpoczyna się od 10 000 zł. Przedmioty te nie posiadają żadnych numerów seryjnych, z dokumentacji konserwatorskiej nie ma możliwości wyciągnięcia cech identyfikacyjnych, a fakt że wszystkie figury nawiązywały do tych samych wydarzeń i sposobu przedstawiania świętych stawia zabytki sakralne w grupie przedmiotów bardzo trudnych do identyfikacji. Nawet odzyskanie odnalezionego skradzionego zabytku na zagranicznych aukcjach bez dobrej dokumentacji przedmiotu, stwierdzającej bezsprzecznie, że przedmiot ten był w naszym posiadaniu może okazać się ze strony dowodowej niemożliwe do zrealizowania¹⁰².

Największym systemem do gromadzenia danych o skradzionych zabytkach oraz sprawdzeń jest baza Interpolu – Stolen Works of Art, która zawiera około 34 tys. wpisów o skradzionych przedmiotach¹⁰³. Istnieje jeszcze kilka baz regionalnych w skali europejskiej takie jak włoska baza – Leonardo¹⁰⁴ oraz katalog zabytków skradzionych lub wywiezionych stworzony przez Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych w Warszawie. Wszystkie te bazy oparte są na systemie klasyfikacji Object ID¹⁰⁵. Warunkiem rejestracji w tych bazach jest prowadzenie dokumentacji fotograficznej, w celu identyfikacji przedmiotu.

W związku z otwarciem granic w ramach rozszerzenia Strefy Schengen i obawą o dziedzictwo kulturowe i obiekty zabytkowe województwa zachodniopomorskiego i kraju, podjęto działania mające na celu ich zabezpieczenie przed kradzieżami oraz dewastacją. Działania prowadzono w ramach kompetencji Komendy Wojewódzkiej Policji w Szczecinie oraz urzędów współdziałających: Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Szczecinie i osób odpowiedzialnych za ochronę zabytków w diecezjach Szczecińsko-Kamiieńskiej i Koszalińsko-Kołobrzeskiej¹⁰⁶.

Biorąc pod uwagę skalę przedsięwzięcia celowe było wprowadzenie programu pilotażowego pod nazwą „Rejestracja obiektów zabytkowych na terenie

¹⁰² Dyrektywa 93/7/EWG z dnia 15 marca 1993 roku w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprawdzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego (Dz. Urz. WE L 74 z 27.03.1993).

¹⁰³ <http://www.interpol.int/Public/ICPO/PressReleases/PR2009/PR200978.asp>; Baza danych "Stolen Works of Art" jest jedyną na świecie, która zawiera informacje o blisko 34 000 skradzionych i poszukiwanych przez Interpol dóbr sztuki i kultury. Jest to największa baza o skradzionych dziełach sztuki.

¹⁰⁴ Włoska baza danych „Leonardo” o skradzionych dziełach sztuki obsługiwana jest przez Comando Carabinieri Tutela Patrimonio Culturale z Rzymu.

¹⁰⁵ Object ID jest standardem gromadzenia i zapisu danych dotyczących przedmiotów kultury materialnej, stworzonym w celu identyfikacji obiektów utraconych w wyniku przestępstwa, kłęski żywiołowej czy zagubienia. Jest to ujednolicony według przyjętych standardów, sposób opisu dzieła sztuki czy też przedmiotów o znacznej wartości estetycznej, historycznej czy materialnej. Object ID został zainicjowany przez fundację Jean Paul Getty Trust w 1993 roku (standardy opisu obowiązują od 1997 r.), natomiast od 1999 r. projektem zarządza organizacja charytatywna Council for the Prevention of Art Theft (CoPAT).

¹⁰⁶ M. Łuczak, Projekt „Rejestracja zabytków oraz ochrona dziedzictwa kulturowego województwa zachodniopomorskiego”. Program pilotażowy „Rejestracja obiektów zabytkowych na terenie miasta Szczecina”, KWP Szczecin 2008.

miasta Szczecina”. Proces ten umożliwił ocenę wielkości przedsięwzięcia, całościowo w skali województwa, na podstawie opracowania jednostkowego powiatu – miasta Szczecina o dużej liczbie obiektów zabytkowych. Założyliśmy, że w trakcie realizacji programu pilotażowego mogą wyniknąć potrzeby mogące usprawnić cały proces lub będące niezbędne w pracy na terenie województwa. W trakcie realizacji programu będzie możliwe wypracowanie właściwych metod współpracy z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków w Szczecinie. Wszystkie wnioski i spostrzeżenia wynikłe z programu pilotażowego można wprowadzić do planu obejmującego program o zasięgu wojewódzkim. Zadaniem zajął się nieetatowy zespół dw. z przestępstwami przeciwko zabytkom i dziedzictwu narodowemu Komendy Wojewódzkiej Policji w Szczecinie¹⁰⁷.

Program pilotażowy objął zabytkowe wyposażenie wszystkich szczecińskich kościołów oraz zabytkowych pomników na Cmentarzu Centralnym. Ideą było stworzenie bardzo dokładnej dokumentacji fotograficznej na wypadek kradzieży. Dodatkowo zastosowano znakowanie mniejszych przedmiotów za pomocą mikrohologramów z numerem seryjnym przypisanym do dekanatów, czyli jednostki organizacyjnej kościołów katolickich, obejmującej od kilku do kilkunastu parafii. Środki te stosowane są na co dzień do znakowania pojazdów, gdzie hologram musi przetrwać trudne warunki i bardzo wysoką i niską temperaturę, więc charakteryzuje się dużą trwałością i łatwością nanoszenia. Nowe mikrohologramy OV Dot¹⁰⁸ mają wymiary 0,4 mm, więc gołym okiem są praktycznie niewidoczne, nawet dla osoby, która wie o oznakowaniu przedmiotu. Według przyjętej zasady hologramy rozpylane były na ustalone wcześniej miejsce dla wszystkich przedmiotów. Wszystkie elementy składowe np. ołtarza – czyli wszystkie figury i obrazy zostały oznakowane tą metodą.

Fotografie wykonywane były cyfrowymi aparatami fotograficznymi – lustrzankami o pełnoklatkowych matrycach 12 MP; interpolowanych do 25 MP. Poszczególne elementy z całości np. pojedyncza rzeźba z ołtarza sfotografowana została w całości a następnie w zbliżeniach twarz, środek oraz podstawa. Dodatkowo wykonano zbliżenia wszystkich uszkodzeń mechanicznych przedmiotu i cech charakterystycznych np. pęknięcie drewna, uszkodzenia spowodowane przez owady, oraz wszystkie sygnatury i znaki od puncy¹⁰⁹. Zbliżenia elementów uzyskiwano nie poprzez kadrowanie ze zdjęcia ogólnego w programie

¹⁰⁷ Decyzja Komendanta Wojewódzkiego Policji w Szczecinie nr 329/08 z dn. 20.11.2008 r. w spr. powołania nieetatowego zespołu koordynującego działania dotyczące zwalczania przestępczości przeciwko zabytkom.

¹⁰⁸ OV Dot – system znakowania polegający na naniesieniu cząstek mikrohologramów na znakowane przedmioty.

¹⁰⁹ Puncza – narzędzie złotnicze, służące do wykonywania znaków złotniczych i znaków probierczych, określających próbę kruszcu.

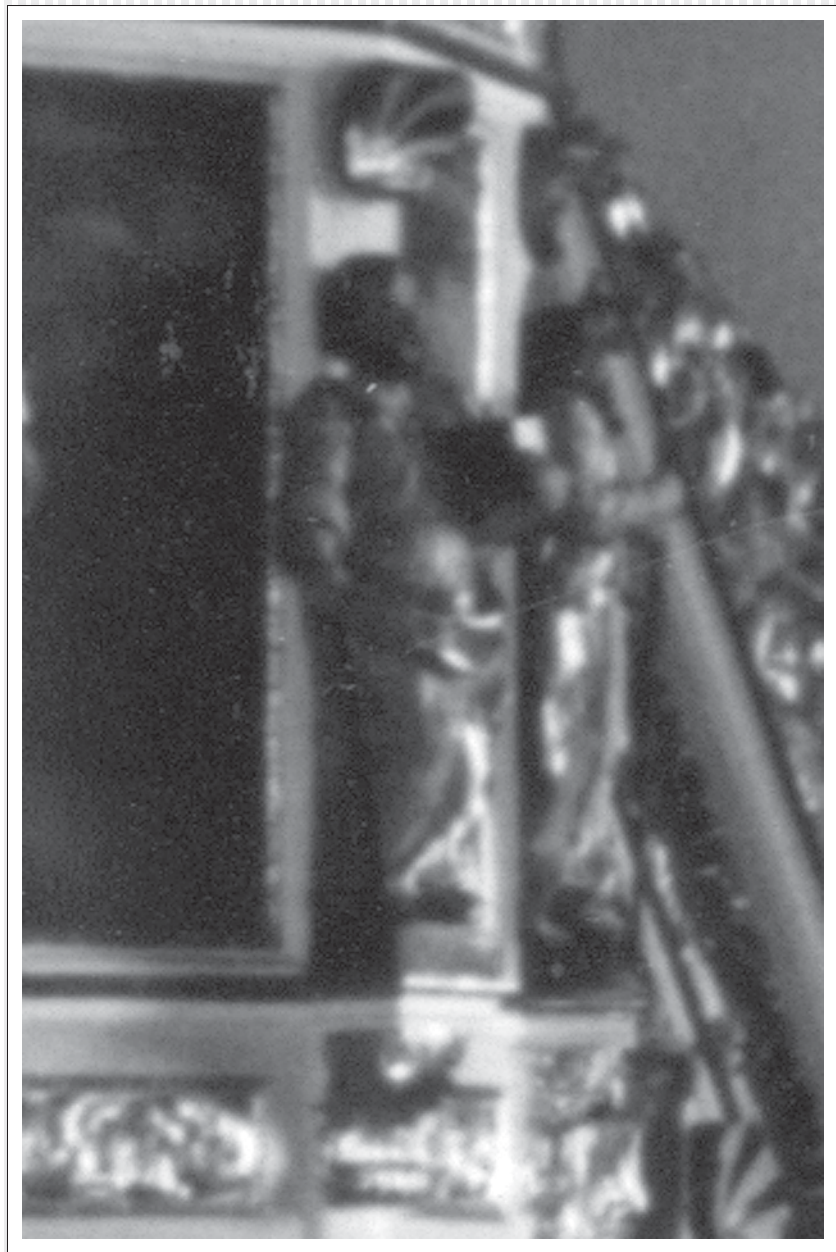

Figura z ambony w kościele w Szczecinie-Stołczynie. Zeskanowana profesjonalnym skanerem Epson V750Pro w rozdzielczości 600 dpi z fotografii w karcie zabytku z 1993 roku. Skan powiększony do 400% wielkości oryginału.

Figura z ambony w kościele w Szczecinie-Stołczynie. Fotografia z programu rejestracji zabytków w kościołach szczecińskich z 2009 roku. Zdjęcie pomniejszono do 20% wielkości oryginału.

graficznym, lecz używając teleobiektywów o ogniskowej 300 i 400 mm. Dla zapewnienia najwyższej jakości oraz oddania kolorystyki stosowano wyłącznie przesłonę F8, gdzie obiektywy mają najlepsze właściwości optyczne oraz długie czasy naświetlania na jak najmniejszej czułości – najczęściej stosowano ISO 200, bez używania lampy błyskowej.

Dzięki tej metodzie uzyskano komplet doskonałych fotografii w postaci cyfrowej, które w przypadku kradzieży można błyskawicznie rozesłać do wszystkich jednostek policji pocztą elektroniczną oraz do ośrodków prowadzących katalogi skradzionych dzieł sztuki. Przy systemie katalogowania zdjęć w komputerze przyjęto zasadę „od ogółu do szczegółu”. Najpierw znajduje się katalog zabytków dla całego miasta, następnie dany kościół, następnie obiekt całościowy np. ambona, która z kolei podzielona jest na mniejsze obiekty np. figury czy też obrazy. Baza danych zgodnie z zatwierdzonym programem znajduje się w dyspozycji Komendanta Wojewódzkiego Policji w Szczecinie¹¹⁰.

W 2009 roku podjęto również rozmowy z Wydziałem Informatyki Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technicznego, gdzie opracowano system identyfikacji twarzy oparty na analizie matematycznej. Program ten można również wykorzystać w pracy policji dla stworzenia nowej uniwersalnej bazy utraconych zabytków. Silnik programu omija niedoskonałości systemów opartych na Object ID i w znacznym stopniu eliminuje czynnik ludzki. Algorytmy analizują krzywe zawarte w fotografiach i porównują je z dużą dokładnością, biorąc pod uwagę proporcje a nie wymiary. W ten sposób częściowo można wyeliminować pomyłki ludzi wykonujących pomiary przedmiotów, nie jest zatem istotne czy błąd pomiaru wynosi kilka milimetrów czy centymetrów i czy został zdjęty np. wymiar zewnętrzny, czy wewnętrzny ramy. System może posiadać interfejs internetowy, który umożliwi każdemu funkcjonariuszowi załadowanie zdjęcia będącego w zainteresowaniu przedmiotu i w ciągu kilku sekund otrzymanie odpowiedzi czy przedmiot figuruje jako utracony. Tak znaczne uproszczenie interfejsu nie będzie wymagać znajomości terminologii z dziedziny historii sztuki i będzie dostępne dla wszystkich placówek policji, straży granicznej czy instytucji celnych posiadających łącze internetowe.

Technika musi być wykorzystywana do naszych celów a jej jakość musi być adekwatna do wartości rzeczy które chronimy. Złodzieje dzieł sztuki cały czas pracują nad nowymi sposobami kradzieży dzieł sztuki oraz opracowaniem nowych kanałów sprzedaży. Znają również system klasyfikacji stosowany w na-

¹¹⁰ M. Łuczak, Projekt „Rejestracja zabytków oraz ochrona dziedzictwa kulturowego województwa zachodniopomorskiego”. Program pilotażowy „Rejestracja obiektów zabytkowych na terenie miasta Szczecina”, KWP Szczecin 2008.

szych bazach danych. Ostatnio stosowana metoda na jego ominięcie to tzw. zamiana płci. Metoda ta była opisywana przez Ernsta Schöllera na konferencji CEPOL¹¹¹ w Rzymie w 2008 roku. Polega ona na nałożeniu na oryginalną średniowieczną rzeźbę mężczyzny, cienkiej maski z rysami żeńskimi. Później na masce i reszcie figury ujednoczane są kolory, tak że rzeźba wygląda jak po procesie renowacji. Szaty dla obu płci w okresie przedstawionym w Nowym Testamencie są prawie identyczne, więc rzeźba którą będziemy sprawdzać przy jakiegokolwiek kontroli będzie rzeźbą przedstawiającą kobietę. Jest to jedno z pierwszych kryteriów wyszukiwania, więc na samym wstępie stosując metodę Object ID, jesteśmy skazani na negatywny wynik sprawdzenia. Wiadomo również, że jakiegokolwiek próbki do badań chemicznych są pobierane z podstawy rzeźby lub z miejsca które będzie najmniej eksponowane, więc wszystkie badania na autentyczność wykażą wynik pozytywny. Po przeprowadzonej „przeróbce” rzeźba będzie wciąż pokryta w 95% oryginalną średniowieczną polichromią¹¹².

Powstaje jedynie pytanie czy podobny program powinien być realizowany przez policję, czy też powinny go wykonać służby konserwatorskie? Biorąc pod uwagę tylko kompetencje – to podobne działania bardziej leżą w kompetencji służb konserwatorskich. Jednakże ich stan etatowy oraz możliwości techniczne są bardzo ograniczone. W kompetencjach policji leżą natomiast wszystkie działania prewencyjne, w ramach których mogliśmy zrealizować ten program. Wychodząc z założenia, że nie jesteśmy w stanie zabezpieczyć technicznie wszystkich dzieł sztuki, uznaliśmy, że niezbędna jest baza danych przedmiotów, które mogłyby zostać utracone. Przede wszystkim musimy wiedzieć czego policja ma szukać, w przeciwnym razie nawet po zatrzymaniu zabytku nie będziemy mogli go zidentyfikować lub bezspornie udowodnić, że przedmiot ten utracono z danego miejsca. Bez fotografii obrazujących indywidualne cechy identyfikacyjne nasze działania będą bezcelowe.

¹¹¹ CEPOL – (Europejskie Kolegium Policyjne) Agencja Unii Europejskiej ustanowiona w 2005 r., jej zadaniem promowanie międzynarodowej współpracy na polu zwalczania różnych aspektów przestępczości.

¹¹² E. Schöller, The current situation of forgeries in art market, Materiały z konferencji CEPOL, Rzym 2008.

Rzeźba kobiety przed przerobieniem
(fot. E. Schöller), 2001

Rzeźba kobiety po dodaniu maski z rysami męskimi
(fot. E. Schöller), 2001

Rzeźby kościelne

Nazwa: Madonna z Dzieciątkiem

Autor: nn warsztat północno-niemiecki

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: ok. 1500 r.

Wysokość: 114 cm

Opis: Gotycka figura przedstawia Madonnę z Dzieciątkiem w pozycji en face, w pozie prezentacji, stojąca na owalnej podstawie. W prawej ręce Madonna trzyma złote berło ze srebrnym uchwytem, lewą podtrzymuje Dzieciątko. Na głowie Madonny, ubranej w suknię w kolorze intensywnej czerwieni, znajduje się złota korona z rzędem rozetek. Była to figura przyścienna, wydrążona z tyłu, umieszczona w szafie ołtarzowej. W latach 1996-1997 przeprowadzono konserwację rzeźby.

Rejestr zabytków: B-74 z dn. 15 października 1958 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Bobrowniki, gm. Chociwel, Kościół, Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny w Bobrownikach

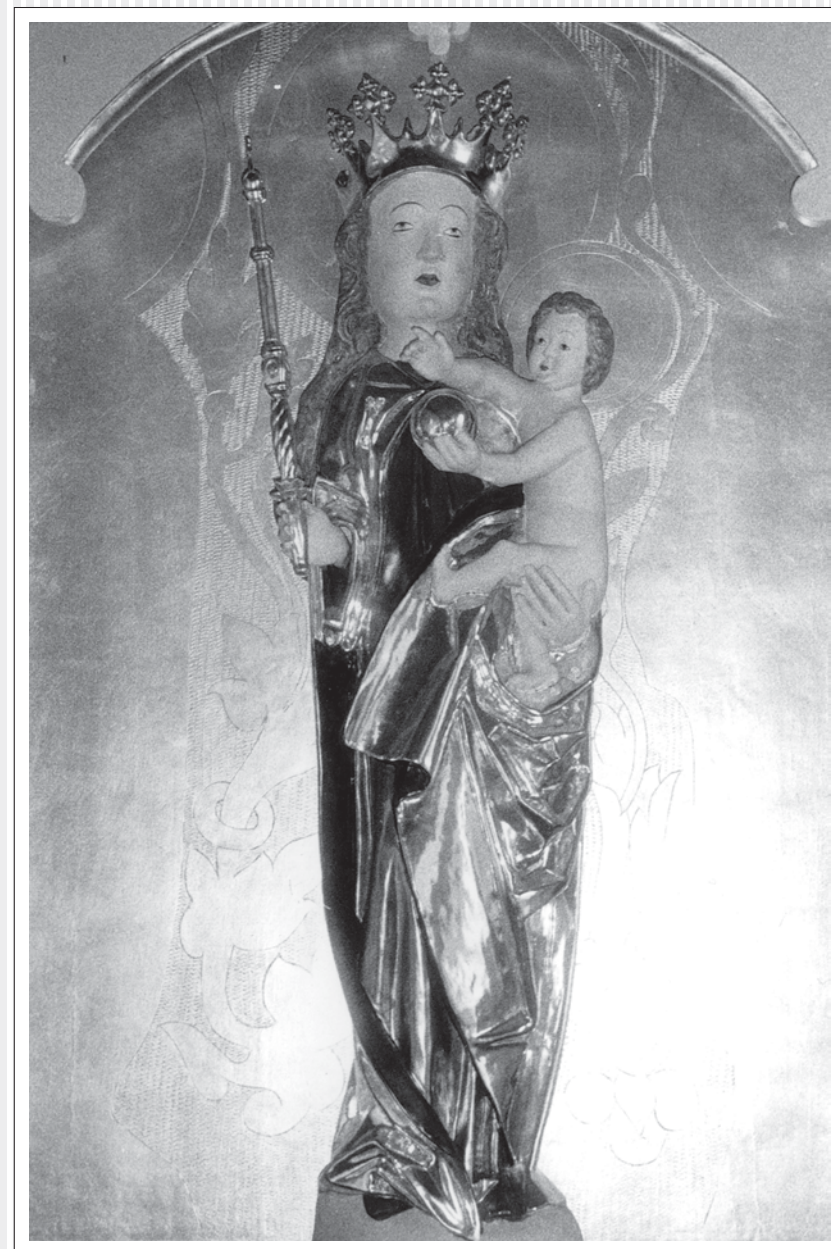
Data kradzieży/zaginięcia: 25/26 października 2003 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę skradziono w nn okolicznościach w 2003 roku

Jednostka prowadząca sprawę: KPP Stargard Szczeciński za L.dz. 21145/03 RSD 3325/03

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01156

Bibliografia: M. Słomiński, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Madonna z Dzieciątkiem, Kościół w Bobrownikach, mps, Szczecin 1998; Foto WKZ Szczecin 265/6372, 62846.

*Rzeźba Madonny z Dzieciątkiem
w kościele w Bobrownikach, 1961*

Nazwa: Św. Paweł

Autor: nn warsztat północno-niemiecki

Materiał: drewno dębowe polichromowane

Wiek powstania: 1500-1520

Wysokość: 47,5 cm

Opis: Gotycka figura przedstawia św. Pawła w pozycji en face, w pozie prezentacji, stojąca na owalnej podstawie. Prawa ręka spoczywała niegdyś na mieczu, lewa dłoń złożona na piersi. Postać ubrana w szatę w kolorze kremowo-białym oraz złoty płaszcz narzucony na ramiona. Była to figura przyścienna, z tyłu płaska umieszczona w dolnej kwaterze lewego skrzydła ołtarzowego. W latach 1996-1997 rzeźba poddana była konserwacji w pracowni Tadeusza Makulca.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Bobrowniki, gm. Chociwel, Kościół, Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny w Bobrownikach

Data kradzieży/zaginięcia: 25/26 października 2003 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę skradziono w nn okolicznościach w 2003 roku

Jednostka prowadząca sprawę: KPP Stargard Szczeciński za L.dz. 21145/03 RSD 3325/03

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01157

Bibliografia: M. Słomiński, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Św. Paweł, Kościół w Bobrownikach, mps, Szczecin 1998; Foto WKZ Szczecin 62843, Muzeum-Stargard T/II/a/12/3747.

*Rzeźba Św. Pawła
w kościele w Bobrownikach, 1975*

Nazwa: Św. Mikołaj

Autor: nn

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: koniec XV w.

Wysokość: 110 cm

Opis: Gotycka figura przedstawia biskupa św. Mikołaja w pozycji en face, w pozie prezentacji. W prawej ręce trzyma biblię a w lewej pastorał.

Rejestr zabytków: B-74, 1958 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Bobrowniki, gm. Chociwel, Kościół, Parafia pw. M.B. Bolesnej w Chociwlu

Data kradzieży/zaginięcia: 1975 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Stwierdzono zaginięcie rzeźby podczas kontroli WUOZ w 1975 r.

Jednostka prowadząca sprawę: brak

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

Bibliografia: L. Madejska, A. Siuchińska, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Biskup św. Mikołaj, Kościół w Bobrownikach, mps, Szczecin 1962; Foto WKZ Szczecin 265/6371.

*Rzeźba biskupa Św. Mikołaja
w kościele w Bobrownikach, 1962*

Nazwa: Św. Jan Chrzciciel

Autor: nn

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: koniec XV w.

Wysokość: 47 cm

Opis: Gotycka figura przedstawia św. Jana Chrzciciela w pozycji en face, w pozie prezentacji. Święty w lewej ręce trzyma owieczkę. Figura posiadała liczne uszkodzenia: nos, palce lewej ręki, oraz podstawy. Widać było na niej liczne przemalowania oraz ślady kołatka.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Bobrowniki, gm. Chociwel, Kościół, Parafia pw. M.B. Bolesnej w Chociwlu

Data kradzieży/zaginięcia: 1965 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Stwierdzono zaginięcie rzeźby podczas kontroli WUOZ w 1965 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

Bibliografia: L. Madejska, A. Siuchińska, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Jan Chrzciciel, Kościół w Bobrownikach, mps, Szczecin 1961; Foto WKZ Szczecin 265/6366.

*Rzeźba Św. Jana Chrzciciela
w kościele w Bobrownikach, 1961*

Nazwa: Mojżesz

Autor: nn

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: ok. 1600 r.

Wysokość: ok. 100 cm

Opis: Renesansowa figura przedstawia Mojżesza i podtrzymywała akosz ambony w kościele w Boleszewie. Była to pełnoplastyczna rzeźba mężczyzny z uniesionym zgiętym w łokciu prawym ramieniem.

Rejestr zabytków: 115/B, wpisane decyzją nr Kl.IV-660/6/74 z dnia 16.02.1974 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Boleszewo, gm. Słowino, Kościół pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Boleszewie, Parafia Rzymskokatolicka pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Słowinie

Data kradzieży/zaginięcia: 1974-2003 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obiekt znajdował się w kościele podczas wpisu do rejestru w 1974 roku. Stwierdzono zaginięcie rzeźby podczas objęcia parafia przez nowego proboszcza 1 lipca 2003 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01516

*Rzeźba Mojżesza podtrzymująca kosz ambony
w kościele w Boleszewie, 1974*

Nazwa: 10 rzeźb gotyckich

Autor: nn

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: ok. 1500 r.

Brak wymiarów

Opis: Gotycki ołtarz w kościele w Bukowie Morskim w formie tryptyku, składał się z szafy ołtarzowej z trzema figurami oraz dwóch skrzydeł, na każdym z nich były umieszczone 4 figury – po dwie, w dwóch rzędach.

Rejestr zabytków: 217 z 11.11.1959 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Bukowo Morskie, gm. Darłowo, Kościół parafialny pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bukowie Morskim

Data kradzieży/zaginięcia: 1959-1961 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obiekty były w kościele na pewno do roku 1961. Dnia 27.07.1983 r. odnotowano w karcie ewidencyjnej przekazanie ołtarza do MPŚ w Słupsku, z tym że w MPŚ faktycznie obecnie przechowywana jest jedynie szafa ołtarzowa, a rzeźba Madonny przechowywana jest w Muzeum w Szczecinie. Natomiast wszystkich pozostałych rzeźb brak zarówno w kościele jak i w muzeach (najbliższych lokalnych oraz narodowych). Los pozostałych rzeźb nie jest znany.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01460

*Ołtarz z gotyckimi figurami
w kościele w Bukowie Morskim, 1961*

Oltarz z gotyckimi figurami w kościele w Bukowie Morskim, 1961

Nazwa: Św. Paweł

Autor: nn warsztat darłowski

Materiał: drewno rzeźbione bejcowane i lakierowane

Wiek powstania: I poł. XVII w.

Wysokość: 82 cm

Szerokość: 24 cm

Wysokość: 21 cm

Opis: Wczesnobarokowa pełnoplastyczna rzeźba przedstawiająca ukazanego w całej postaci, stojącego en face starszego mężczyznę w długich szatach. W prawej dłoni trzyma zamkniętą księgę. Brak atrybutu – atrybucja na podstawie ikonografii całego ołtarza. Rzeźba poddana była kompleksowej konserwacji w 1992 r.

Rejestr zabytków: 194/B, decyzja z dn. 1 grudnia 1989 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Cisowo, gm. Darłowo, Kościół filialny pw. św. Stanisława Kostki w Cisowie. Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Gertrudy w Darłowie

Data kradzieży/zaginięcia: październik 1994 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Według informacji Parafii rzeźba wraz z 3 innymi została skradziona w październiku 1994 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00117

Rzeźba Św. Pawła w ołtarzu w Cisowie, 1994

Nazwa: Św. Piotr

Autor: nn warsztat darłowski

Materiał: drewno rzeźbione bejcowane i lakierowane

Wiek powstania: I poł. XVII w.

Wysokość: 80 cm

Szerokość: 20 cm

Wysokość: 30 cm

Opis: Wczesnobarokowa pełnoplastyczna rzeźba przedstawiająca ukazanego w całej postaci, stojącego en face starszego mężczyznę w długich szatach. W prawej dłoni trzyma klucz a w lewej kij. Rzeźba poddana była kompleksowej konserwacji w 1992 r.

Rejestr zabytków: 194/B, decyzja z dn. 1 grudnia 1989 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Cisowo, gm. Darłowo, Kościół filialny pw. św. Stanisława Kostki w Cisowie. Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Gertrudy w Darłowie

Data kradzieży/zaginięcia: październik 1994 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Według informacji Parafii rzeźba wraz z 3 innymi została skradziona w październiku 1994 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00116

Rzeźba Św. Piotr w ołtarzu w Cisowie, 1994

Nazwa: Nadzieja

Autor: nn warsztat darłowski

Materiał: drewno rzeźbione bejcowane i lakierowane

Wiek powstania: I poł. XVII w.

Wysokość: 39 cm

Szerokość: 11 cm

Wysokość: 9 cm

Opis: Wczesnobarokowa pełnoplastyczna rzeźba przedstawiająca ukazaną w całej postaci stojącą w kontrapoście en face kobietę w długich szatach. U boku – oparta o postument kotwica a na lewym ramieniu – siedzący ptak. Rzeźba poddana była kompleksowej konserwacji w 1992 r.

Rejestr zabytków: 194/B, decyzja z dn. 1 grudnia 1989 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Cisowo, gm. Darłowo, Kościół filialny pw. św. Stanisława Kostki w Cisowie. Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Gertrudy w Darłowie

Data kradzieży/zaginięcia: październik 1994 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Według informacji Parafii rzeźba wraz z 3 innymi została skradziona w październiku 1994 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00119

Rzeźba Nadzieja w ołtarzu w Cisowie, 1994

Nazwa: Wiara

Autor: nn warsztat darłowski

Materiał: drewno rzeźbione bejcowane i lakierowane

Wiek powstania: I poł. XVII w.

Wysokość: 38 cm

Szerokość: 11 cm

Wysokość: 9 cm

Opis rzeźby: Wczesnobarokowa pełnoplastyczna rzeźba przedstawiająca ukazaną w całej postaci stojącą w kontrapoście en face kobietę w długich szatach. W prawej dłoni trzyma zamkniętą księgę. Rzeźba poddana była kompleksowej konserwacji w 1992 r.

Rejestr zabytków: 194/B, decyzja z dn. 1 grudnia 1989 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Cisowo, gm. Darłowo, Kościół filialny pw. św. Stanisława Kostki w Cisowie. Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Gertrudy w Darłowie

Data kradzieży/zaginięcia: październik 1994 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Według informacji Parafii rzeźba wraz z 3 innymi została skradziona w październiku 1994 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00118

Rzeźba Wiara w oltarzu w Cisowie, 1994

Nazwa: Dawid

Autor: nn

Materiał: drewno rzeźbione, malowane

Wiek powstania: I poł. XVIII w.

Wysokość: 100 cm

Opis: Całopostaciowa rzeźba stojącego mężczyzny wspartego na lasce trzymanej w prawej ręce. Lewa ręka o otwartej dłoni nieco odsunięta od tułowia, opuszczona. Postać odziana w długą, luźną szatę oraz płaszcz przerzucony przez prawe przedramię i opasujący biodra. Stopy widoczne spod płaszcza, rozstawione.

Rejestr zabytków: 41/B, decyzja nr Kl.IV-Oa/R/7/69
z dnia 16.07.1969 r.

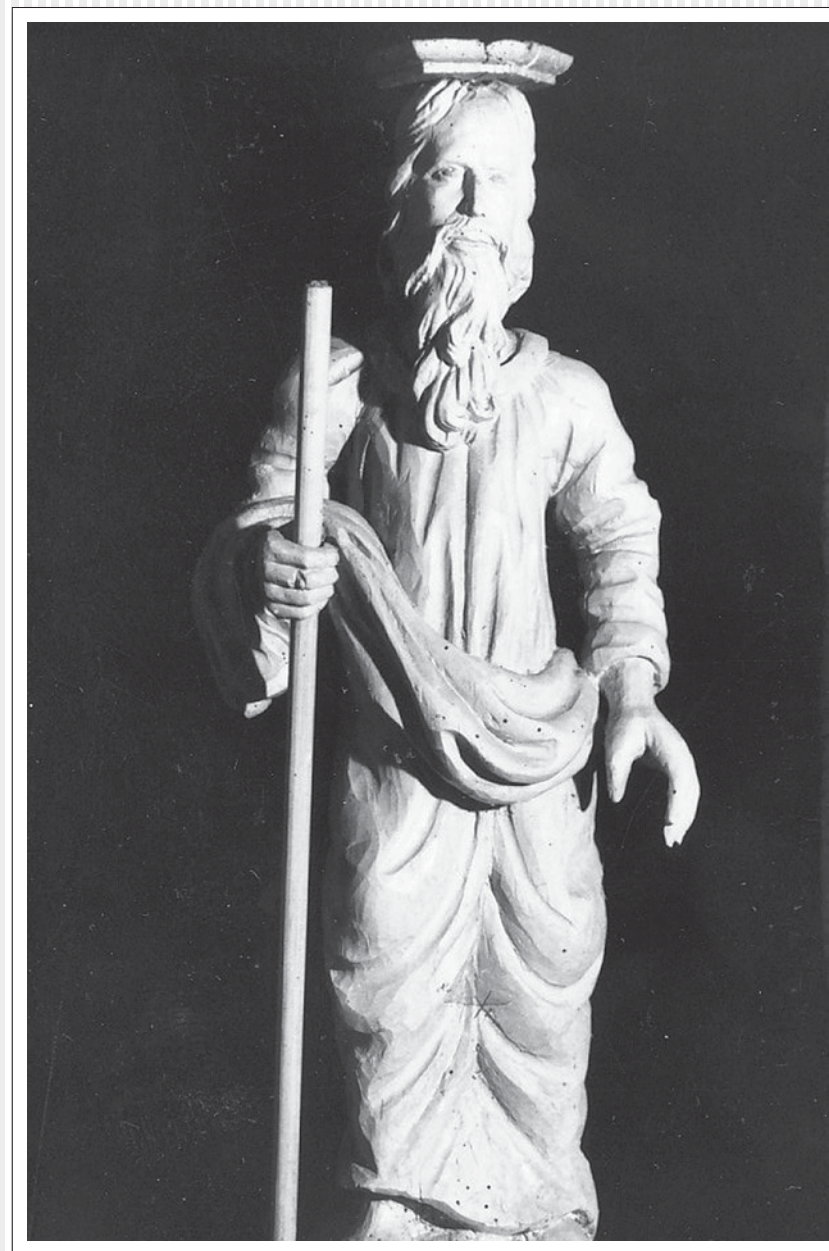
Miejsce kradzieży/zaginięcia: Dębica, gm. Rymań, Kościół filialny pw. Oczyszczenia NMP w Dębicy. Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Szczepana w Rymańniu.

Data kradzieży/zaginięcia: sierpień 1993-2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Na miejscu w/w rzeźba była na pewno w chwili wpisu do rejestru oraz w latach 80-tych XX w., tj. w chwili zakładania karty ewidencyjnej. Jej brak w kościele odnotowano w karcie ewidencyjnej po raz pierwszy w sierpniu 1993r. Według ustaleń rady Parafialnej z 2007 r. rzeźba mogła przed 1999 r. (czyli przed zmianą księdza proboszcza) znajdować się jeszcze w budynku plebanii. W karcie ewidencyjnej jej brak odnotowano ponownie 09.05.2002 r. oraz ostatnio w wyniku kontroli w dn. 13.04.2010 r. Według oświadczenia ks. proboszcza rzeźby tej na pewno nie było na Parafii od dnia jej przyjęcia przez obecnego proboszcza, tj. od 27.08.2005 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01520

Rzeźba Dawida w kościele w Dębicy, 1964

Nazwa: Św. Katarzyna

Autor: nn warsztat frankfurcki czynny na terenach Nowej Marchii

Materiał: drewno sosnowe, dębowe, lipowe

Wiek powstania: 1430-1440 r.

Wysokość: ok. 50 cm

Opis: Gotycka figura przedstawia św. Katarzynę w pozycji en face, w pozie prezentacji. Święta w lewej ręce trzyma miecz a w prawej koło od wozu. Postać ubrana jest w długą szatę z wyzłoceniami, zakrywającą stopy oraz koronę na głowie. Rzeźbę wykonano dla XV-wiecznego ołtarza kościoła w Czernikowie, następnie przeniesiono ją do manierystycznego ołtarza z 1598 roku fundacji rodu von Strauss w tym samym kościele. Około 1948 r. ołtarz z Czernikowa przeniesiono do Golenic.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Golenice, gm. Myślibórz, Kościół parafialny pw. NMP Królowej Polski w Golenicach.

Data kradzieży/zaginięcia: 17-18 października 2004 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z trzema innymi skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Golenicach w nocy 17-18 października 2004 r. Sprawcy otworzyli drzwi wejściowe świątyni dopasowanym narzędziem po czym dokonali zaboru rzeźb.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01495

*Rzeźba św. Katarzyny na ołtarzu
w kościele w Golenicach, 1990*

Nazwa: Madonna z Dzieciątkiem

Autor: nn warsztat frankfurcki czynny na terenach Nowej Marchii

Materiał: drewno sosnowe, dębowe, lipowe

Wiek powstania: 1430-1440 r.

Wysokość: ok. 50 cm

Opis: Gotycka figura przedstawia Madonnę z Dzieciątkiem w pozycji en face, w pozie prezentacji. Kobieta w lewej ręce trzyma Jezusa, podtrzymując ją prawą dłonią. Postać ubrana jest w długą szatę z wyłoceniami, zakrywającą stopy oraz koronę na głowie. Rzeźbę wykonano dla XV-wiecznego ołtarza kościoła w Czernikowie, następnie przeniesiono ją do manierystycznego ołtarza z 1598 roku fundacji rodu von Strauss w tym samym kościele. Około 1948 r. ołtarz z Czernikowa przeniesiono do Golenic.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Golenice, gm. Myślibórz, Kościół parafialny pw. NMP Królowej Polski w Golenicach.

Data kradzieży/zaginięcia: 17-18 października 2004 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z trzema innymi skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Golenicach w nocy 17-18 października 2004 r. Sprawcy otworzyli drzwi wejściowe świątyni dopasowanym narzędziem po czym dokonali zaboru rzeźb.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01494

*Rzeźba Madonny z Dzieciątkiem na ołtarzu
w kościele w Golenicach, 1990*

Nazwa: nn święty

Autor: nn warsztat frankfurcki czynny na terenach Nowej Marchii

Materiał: drewno sosnowe, dębowe, lipowe

Wiek powstania: 1430-1440 r.

Wysokość: ok. 50 cm

Opis: Gotycka figura przedstawia nn świętego w pozycji en face, w pozie prezentacji. Mężczyzna w lewej ręce trzyma bliżej nieokreślony przedmiot. Postać ubrana jest w długą szatę z wyzłoceniami. Rzeźbę wykonano dla XV-wiecznego ołtarza kościoła w Czernikowie, następnie przeniesiono ją do manierystycznego ołtarza z 1598 roku fundacji rodu von Strauss w tym samym kościele. Około 1948 r. ołtarz z Czernikowa przeniesiono do Golenic.

Rejestr zabytków: bd

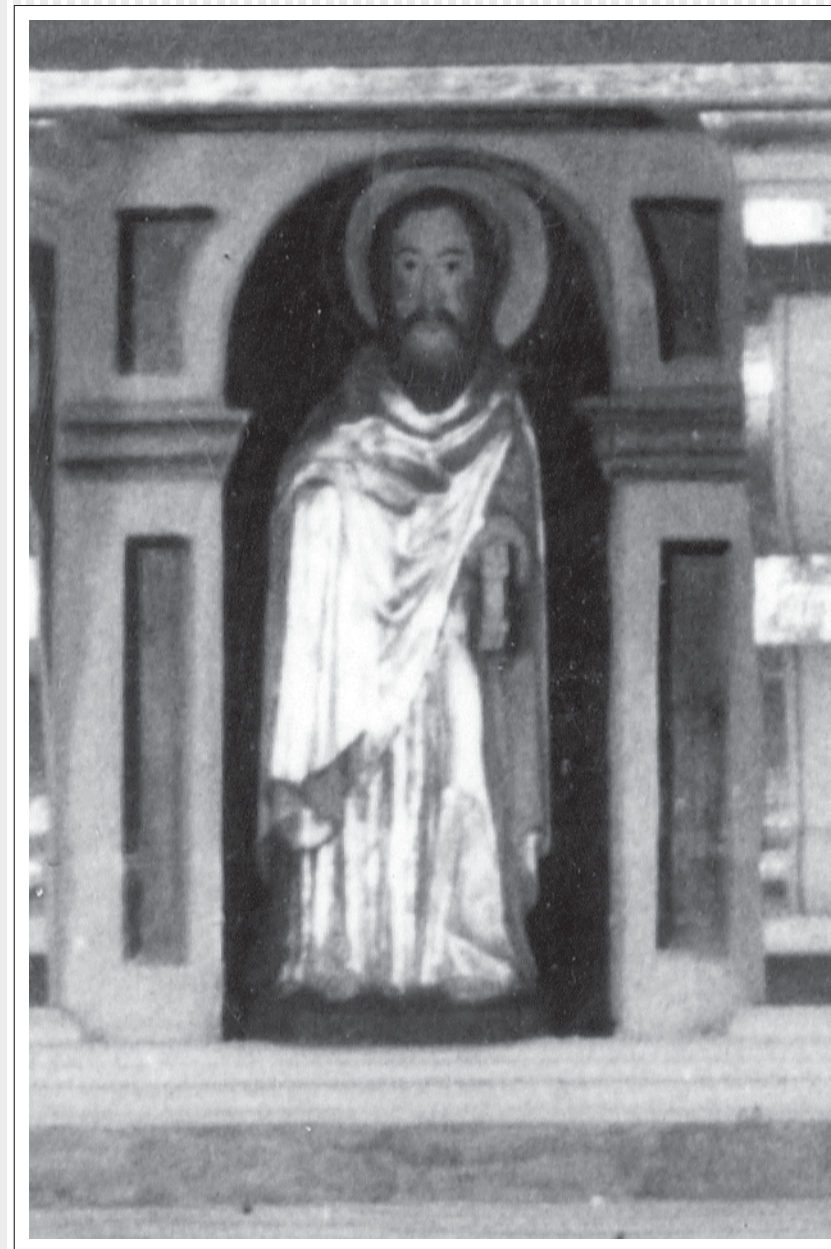
Miejsce kradzieży/zaginięcia: Golenice, gm. Myślibórz, Kościół parafialny pw. NMP Królowej Polski w Golenicach.

Data kradzieży/zaginięcia: 17-18 października 2004 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z trzema innymi skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Golenicach w nocy 17-18 października 2004 r. Sprawcy otworzyli drzwi wejściowe świątyni dopasowanym narzędziem po czym dokonali zaboru rzeźb.

Jednostka prowadząca sprawę: brak

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01493

*Rzeźba świętego na ołtarzu
w kościele w Golenicach, 1990*

Nazwa: nn święty

Autor: nn warsztat frankfurcki czynny na terenach Nowej Marchii

Materiał: drewno sosnowe, dębowe, lipowe

Wiek powstania: 1430-1440 r.

Wysokość: ok. 50 cm

Opis: Gotycka figura przedstawia nn świętego w pozycji en face, w pozie prezentacji. Postać ubrana jest w długą szatę z wyzłoceniami. Rzeźbę wykonano dla XV-wiecznego ołtarza kościoła w Czernikowie, następnie przeniesiono ją do manierystycznego ołtarza z 1598 roku fundacji rodu von Strauss w tym samym kościele. Około 1948 r. ołtarz z Czernikowa przeniesiono do Golenic.

Rejestr zabytków: brak

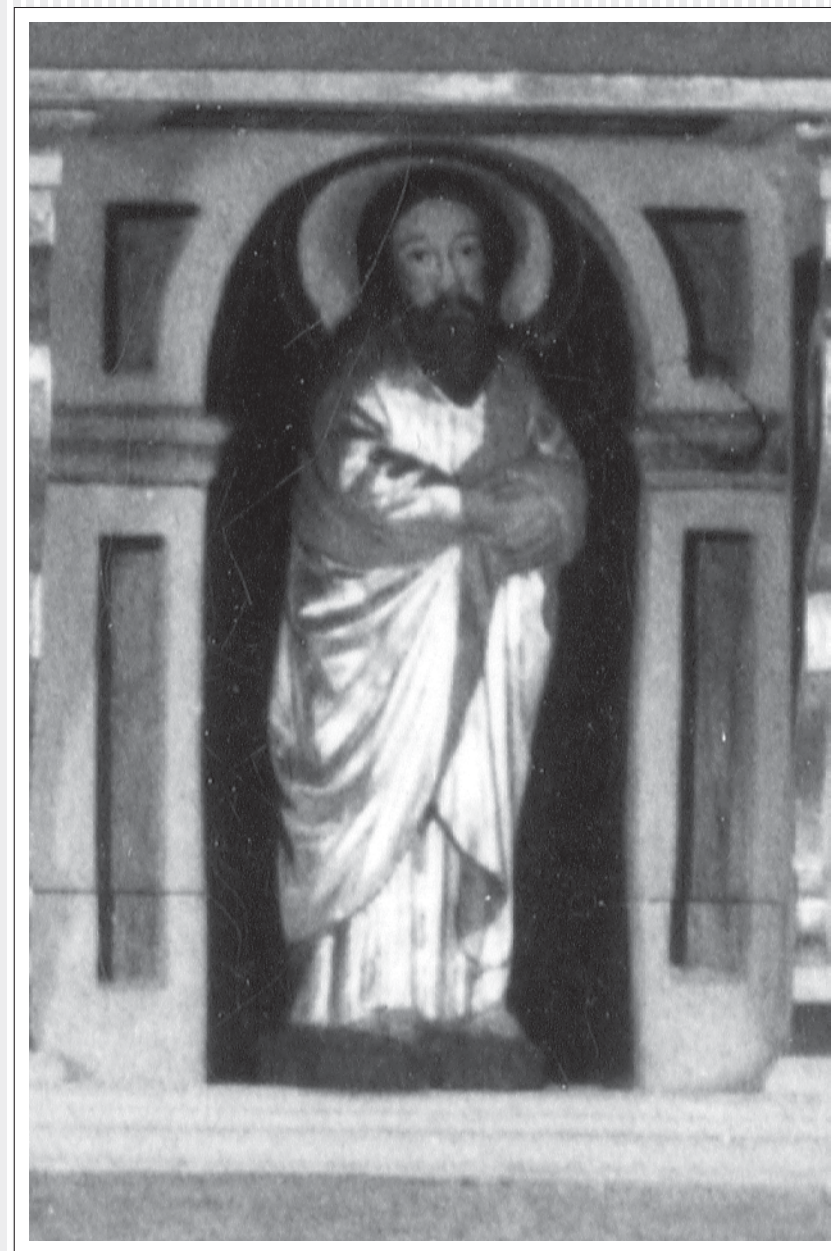
Miejsce kradzieży/zaginięcia: Golenice, gm. Myslibórz, Kościół parafialny pw. NMP Królowej Polski w Golenicach.

Data kradzieży/zaginięcia: 17-18 października 2004 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z trzema innymi skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Golenicach w nocy 17-18 października 2004 r. Sprawcy otworzyli drzwi wejściowe świątyni dopasowanym narzędziem po czym dokonali zaboru rzeźb.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

*Rzeźba świętego na ołtarzu w kościele w Golenicach,
1990*

Nazwa: Święta Anna Samotrzcę ze św. Joachimem

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: pocz. XVI w.

Wysokość: ok. 110 cm

Opis: Gotycka figura przedstawia nn świętego w pozycji en face, w pozie prezentacji. Postać ubrana jest w długą szatę z wyzłoceniami. Rzeźbę wykonano dla XV-wiecznego ołtarza kościoła w Czernikowie, następnie przeniesiono ją do manierystycznego ołtarza z 1598 roku fundacji rodu von Strauss w tym samym kościele. Około 1948 r. ołtarz z Czernikowa przeniesiono do Golenic.

Rejestr zabytków: B-126 z dn. 09.09.1986 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Jarszewo, gm. Kamień Pomorski, Kościół parafialny pw. Narodzenia NMP w Jarszewie, gm. Kamień Pomorski.

Data kradzieży/zaginięcia: 1/2 sierpnia 2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z rzeźbą św. Rodziny i św. Janem skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Jarszewie w nocy z 1/2 sierpnia 2002 r.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP Kamień Pomorski, L.dz. 5497/02, RSD 719/02

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00940

*Rzeźba św. Anny Samotrzcę ze św. Joachimem
w kościele w Jarszewie, 1986*

Nazwa: Święta Rodzina ze św. Janem

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: pocz. XVI w.

Wysokość: ok. 110 cm

Opis: Gotycka figura przedstawia nn świętego w pozycji en face, w pozie prezentacji. Postać ubrana jest w długą szatę z wyzłoceniami. Rzeźbę wykonano dla XV-wiecznego ołtarza kościoła w Czernikowie, następnie przeniesiono ją do manierystycznego ołtarza z 1598 roku fundacji rodu von Strauss w tym samym kościele. Około 1948 r. ołtarz z Czernikowa przeniesiono do Golenic.

Rejestr zabytków: B-126 z dn. 09.09.1986 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Jarszewo, gm. Kamień Pomorski, Kościół parafialny pw. Narodzenia NMP w Jarszewie, gm. Kamień Pomorski.

Data kradzieży/zaginięcia: 1/2 sierpnia 2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z rzeźbą św. Anny Samotrzcę i św. Joacimem skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Jarszewie w nocy z 1/2 sierpnia 2002 r.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP Kamień Pomorski, L.dz. 5497/02, RSD 719/02

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00941

*Rzeźba św. Rodziny ze św. Janem
w kościele w Jarszewie, 1986*

Nazwa: Maria Magdalena

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno topolowe polichromowane

Wiek powstania: 3 ćw. XV w.

Wysokość: ok. 90 cm

Szerokość: 40 cm

Opis: Gotycka rzeźba przedstawia Marię Magdaleny. Postać ubrana jest w długą szatę z wycloceniami. W latach 1975-1976 przeprowadzono konserwację rzeźby.

Rejestr zabytków: 88/B z dn. 2.03.1972 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Karwin, gm. Karlino, Kościół parafialny pw. św. Kazimierza.

Data kradzieży/zaginięcia: 27-30 października 2005 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z rzeźbą św. Marii Magdaleny z Dzieciątkiem skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Karwinie w okresie od 27 do 30 października 2005 r. Ksiądz proboszcz zawiadomił WOUZ w dn. 31 październik 2005 r.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP Białogard, L.dz. 1460/05, RSD 201/05, Ds. 22/06

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01318

Bibliografia: Cenne, Bezcenne, Utracone, Warszawa 2006, nr 1(46), s. 21; Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z dn. 17 X 2006, l.dz. ZR/K/462/5/DR/2006.

*Rzeźba Marii Magdaleny w kościele w Karwinie,
1986*

Nazwa: Maria Magdalena z Dzieciątkiem

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno topolowe polichromowane

Wiek powstania: 3 ćw. XV w.

Wysokość: ok. 90 cm

Szerokość: 35 cm

Opis: Gotycka rzeźba przedstawia Marię Magdalenę. Postać ubrana jest w długą szatę z wyłoczeniami. W latach 1975-1976 przeprowadzono konserwację rzeźby.

Rejestr zabytków: 88/B z dn. 2.03.1972 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Karwin, gm. Karlino, Kościół parafialny pw. św. Kazimierza.

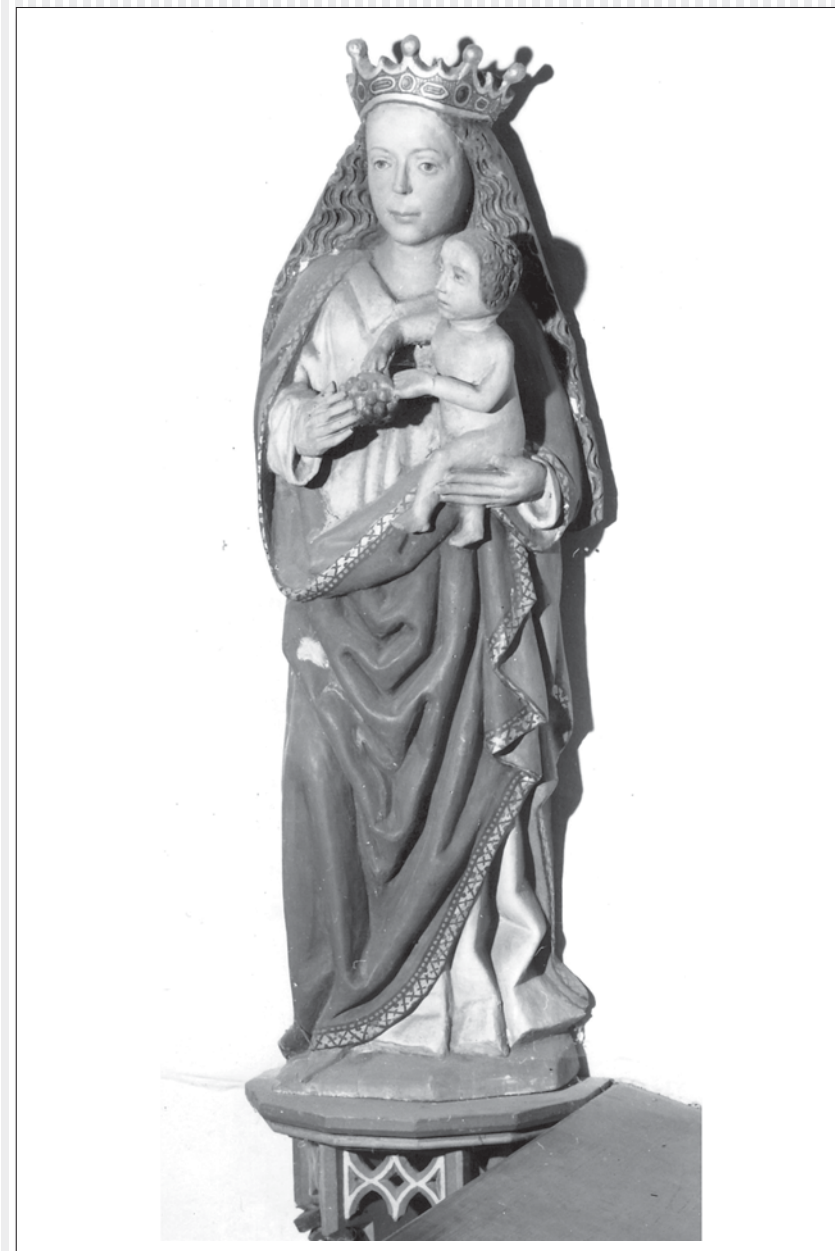
Data kradzieży/zaginięcia: 27-30 października 2005 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z rzeźbą Marii Magdaleny skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Karwinie w okresie od 27 do 30 października 2005 r. Ksiądz proboszcz zawiadomił WOUZ w dn. 31 październik 2005 r.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP Białogard, L.dz. 1460/05, RSD 201/05, Ds. 22/06

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01319

Bibliografia: Cenne, Bezcenne, Utracone, Warszawa 2006, nr 1(46), s. 21; Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z dn. 17 X 2006, l.dz. ZR/K/462/5/DR/2006.

*Rzeźba Marii Magdaleny z Dzieciątkiem
w kościele w Karwinie, 1986*

Nazwa: św. Jan Ewangelista

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe polichromowane

Wiek powstania: koniec XVIII w.

Wysokość: 55 cm

Opis: Barokowa rzeźba przedstawiająca św. Jana Ewangelistę została wykonana w końcu XVIII w. dla ambony kościoła, umieszczona w ambonie dopiero po pomalowaniu w XIX w. Postać ubrana jest w długą ciemnoczerwoną szatę i brązowy płaszcz. W lewej ręce święty trzyma kielich – atrybut i symbol świętego. Prawa ręka ułamana. W 1979 roku przeprowadzono konserwację rzeźby.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Kłanino, gm. Bobolice, Kościół filialny pw. św. Piotra i Pawła, Parafia rzymskokatolicka Wyszewo 25

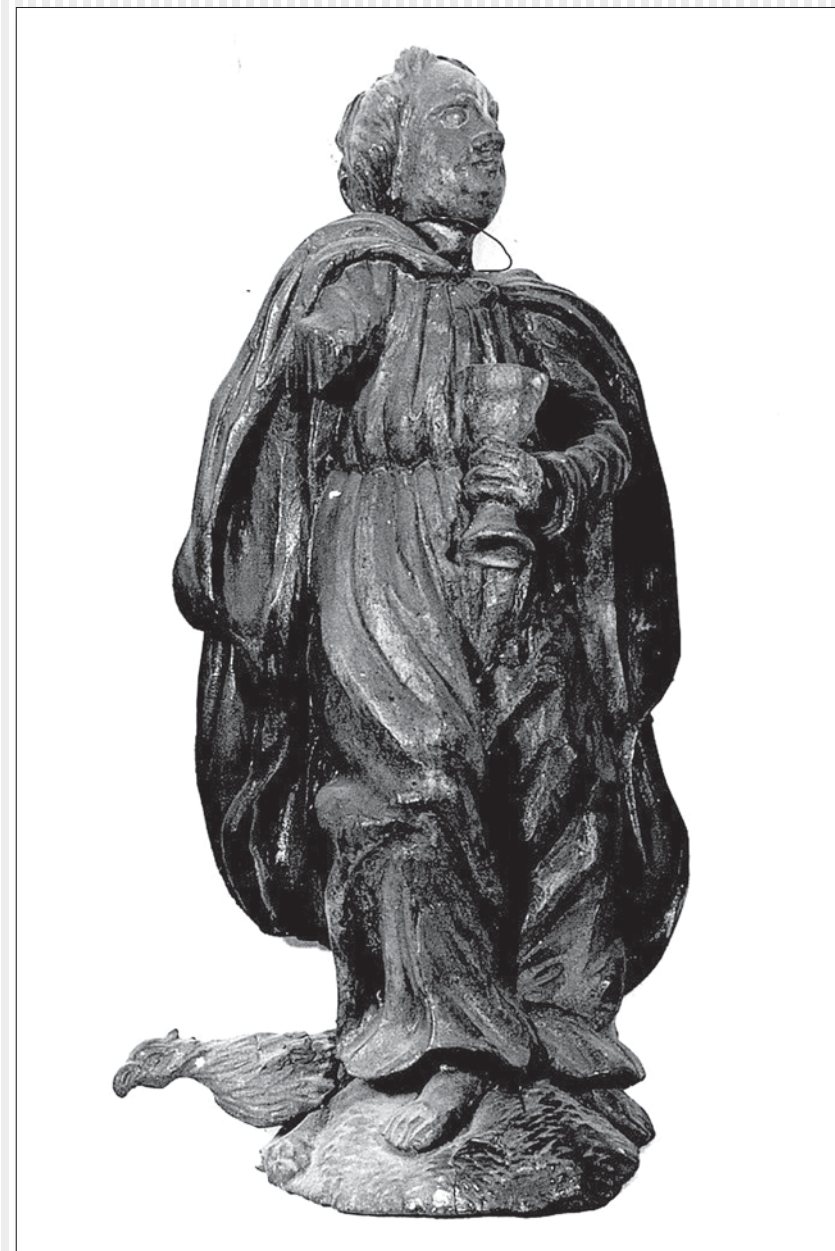
Data kradzieży/zaginięcia: 2 czerwca 1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z trzema innymi skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Kłaninie w dn. 2.06.1993 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00101

Bibliografia: Galicka, Sygietyńska, Katalog zabytków pow. Koszalin, Koszalin 1959; B. Jankowski, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Jan Ewangelista/ambona, Kościół w Kłaninie, mps, Koszalin 1979.

*Rzeźba św. Jana Ewangelisty
w kościele w Kłaninie, 1979*

Nazwa: Św. Łukasz Ewangelista

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe polichromowane

Wiek powstania: koniec XVIII w.

Wysokość: 55 cm

Opis: Barokowa rzeźba przedstawiająca św. Łukasza Ewangelistę została wykonana w końcu XVIII w. dla ambony kościoła, umieszczona w ambonie dopiero po pomalowaniu w XIX w. Postać ubrana jest w długą szatę zdobioną dwoma poziomymi pasami i czerwony płaszcz narzucony na ramiona. W prawej ręce święty trzyma księgę, lewa ręka, z zaciśniętymi palcami, dotyka brzegu książki. Z prawej strony u stóp świętego ukazano z profilu głowę wołu – atrybut i symbol świętego. W 1979 roku przeprowadzono konserwację rzeźby.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Klanino, gm. Bobolice, Kościół filialny pw. św. Piotra i Pawła, Parafia rzymskokatolicka Wyszewo 25

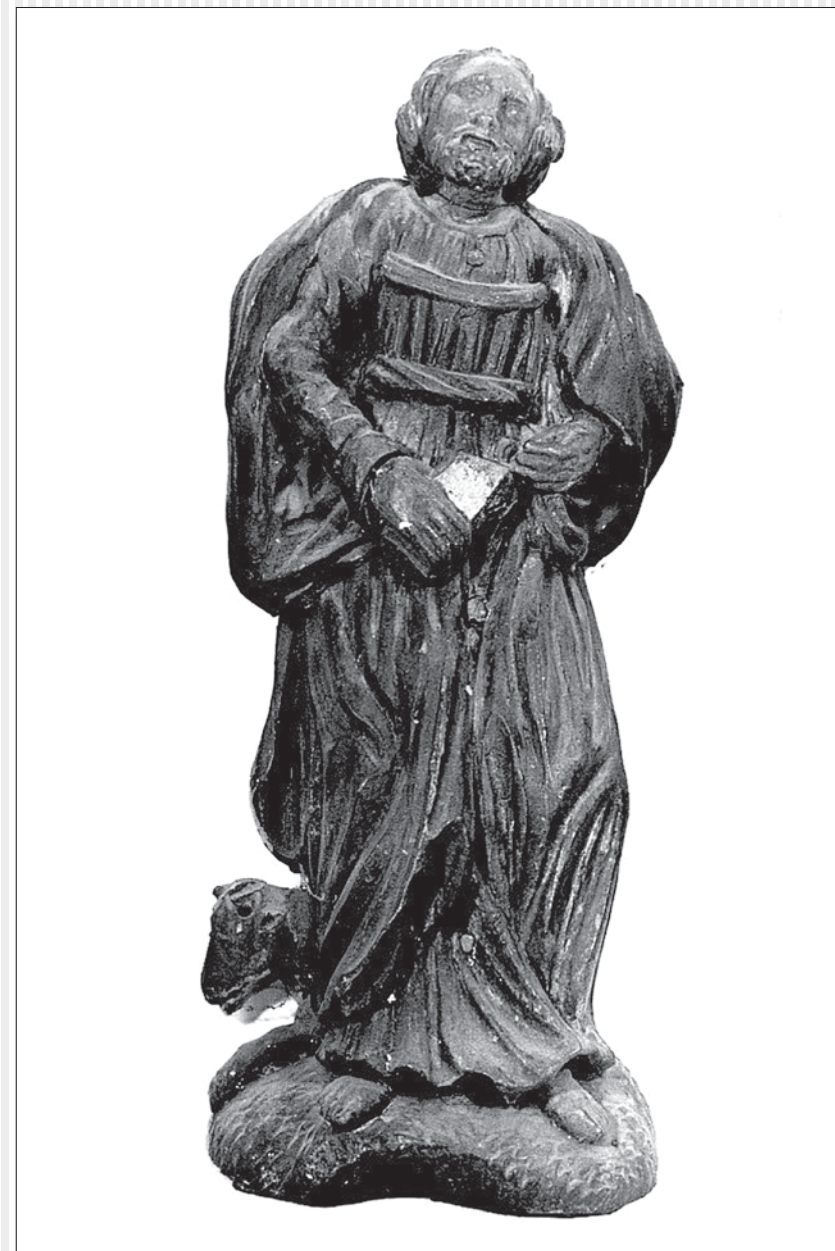
Data kradzieży/zaginięcia: 2 czerwca 1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z trzema innymi skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Klaninie w dn. 2.06.1993 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00100

Bibliografia: Galicka, Sygietyńska, Katalog zabytków pow. Koszalin, Koszalin 1959; B. Jankowski, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Łukasz Ewangelista/ambona, Kościół w Klaninie, mps, Koszalin 1979.

*Rzeźba św. Łukasza Ewangelisty
w kościele w Klaninie, 1979*

Nazwa: św. Marek Ewangelista

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe polichromowane

Wiek powstania: koniec XVIII w.

Wysokość: 55 cm

Opis: Barokowa rzeźba przedstawiająca św. Marka Ewangelistę została wykonana w końcu XVIII w. dla ambony kościoła, umieszczona w ambonie dopiero po pomalowaniu w XIX w. Postać ubrana jest w długą srebrzysto-oliwkową szatę i płaszcz, lewą ręką potrzymany poję płaszcz a w prawej ręce ugiętej w łokciu trzyma księgę. U stóp świętego, z prawej strony leży lew – atrybut i symbol świętego. W 1979 roku przeprowadzono konserwację rzeźby.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Klanino, gm. Bobolice, Kościół filialny pw. św. Piotra i Pawła, Parafia rzymskokatolicka Wyszewo 25

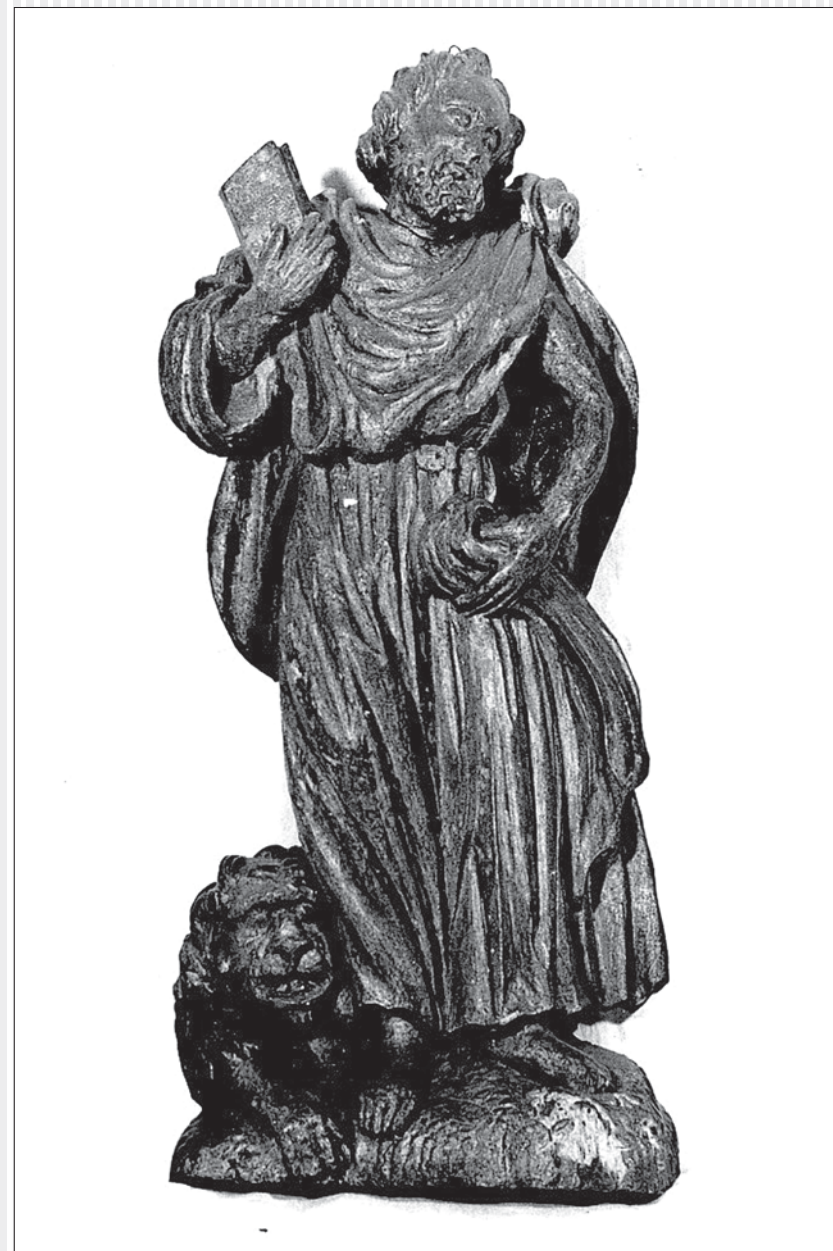
Data kradzieży/zaginięcia: 2 czerwca 1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z trzema innymi skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Klaninie w dn. 2.06.1993 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00102

Bibliografia: Galicka, Sygietyńska, Katalog zabytków pow. Koszalin, Koszalin 1959; B. Jankowski, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Marek Ewangelista/ambona, Kościół w Klaninie, mps, Koszalin 1979.

*Rzeźba św. Marka Ewangelisty
w kościele w Klaninie, 1979*

Nazwa: Św. Mateusz Ewangelista

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe polichromowane

Wiek powstania: koniec XVIII w.

Wysokość: 55 cm

Opis: Barokowa rzeźba przedstawiająca św. Mateusza Ewangelistę została wykonana w końcu XVIII w. dla ambony kościoła, umieszczona w ambonie dopiero po pomalowaniu w XIX w. Postać ubrana jest w długą ciemnoczerwoną szatę i ciemnozielony płaszcz przerzucony przez lewy bark. W lewej ręce święty trzyma księgę, prawa ręka, z zaciśniętymi palcami, ugięta jest w łokciu. Nad prawym ramieniem świętego wychyla się skrzydlaty anioł. W 1979 roku przeprowadzono konserwację rzeźby.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Klanino, gm. Bobolice, Kościół filialny pw. śś. Piotra i Pawła, Parafia rzymskokatolicka Wyszewo 25

Data kradzieży/zaginięcia: 2 czerwca 1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę wraz z trzema innymi skradziono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w Klaninie w dn. 2.06.1993 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00099

Bibliografia: Galicka, Sygietyńska, Katalog zabytków pow. Koszalin, Koszalin 1959; B. Jankowski, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Mateusz Ewangelista/ambona, Kościół w Klaninie, mps, Koszalin 1979.

*Rzeźba św. Mateusza Ewangelisty
w kościele w Klaninie, 1979*

Nazwa: Św. Marek Ewangelista

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno rzeźbione, polichromowane

Wiek powstania: poł. XVIII w.

Wysokość: ok. 54 cm

Opis: Barokowa, półplastyczna rzeźba przedstawia św. Marka Ewangelistę, umieszczona była na koszu barokowej ambony w kościele w Krosinie. Rzeźba przedstawiająca ukazanego w całej postaci stojącego w lekkim kontrapoście en face mężczyznę trzymającego w lewej dłoni otwartą księgę, wskazującego palcem prawej dłoni na jej kartę. Mężczyzna ubrany jest w białą suknię przewiązaną złotym pasem, mającą złote lamówki na dole i przy szyi oraz złoty płaszcz długi, z nielicznymi fałdami; krótkie złocone włosy, brak zarostu, bosa stopa, a przy niej widoczne przednie łapy i łeb złoconego lwa z otwartym pyskiem. W latach 1984/1985 przeprowadzono konserwację rzeźby.

Rejestr zabytków: 185/B decyzja z dn. 28 maja 1986 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Krosino, gm. Grzmiąca, Kościół parafialny pw. świętych Apostołów Piotra i Pawła w Krosinie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1992-2009

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźba na pewno znajdowała się w kościele podczas kontroli WUOZ w 1992 roku. Brak rzeźb w kartach ewidencyjnych odnotowano podczas kontroli 15.06.2010 r. Ks. Proboszcz oświadczył, iż nie było ich na parafii w dniu jej przyjęcia przez obecnego Proboszcza, tj. w dn. 01.08.2009 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01531

Bibliografia: B.T. Sadziak, Dokumentacja z przebiegu prac konserwatorskich WKZ, mps. Koszalin 1985; H. Lisińska, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Marek Ewangelista/ambona, Kościół w Krosinie, mps, Warszawa 1987; Foto BDZ Koszalin 12963.

*Rzeźba św. Marka Ewangelisty na koszu ambony
w kościele w Krosinie, 1987*

Nazwa: Św. Łukasz Ewangelista

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno rzeźbione, polichromowane

Wiek powstania: poł. XVIII w.

Wysokość: ok. 53 cm

Opis: Barokowa, półplastyczna rzeźba przedstawia św. Łukasza Ewangelistę, umieszczona była na koszu barokowej ambony w kościele w Krosinie. Rzeźba przedstawiająca ukazanego w całej postaci stojącego w lekkim kontrapoście en face mężczyznę trzymającego w lewej dłoni otwartą księgę i opierającego na jej kartach swą prawą dłoń. Mężczyzna ubrany jest w białą suknię przewiązaną złotym pasem, mającą złote lamówki na dole i przy szyi oraz złoty płaszcz długi, z nielicznymi fałdami; krótkie złocone włosy odsłaniające wysokie łysiejące czoło, brak zarostu, bosa stopa, a przy niej widoczny łeb leżącego złoconego byka – zrekonstruowany podczas konserwacji atrybut świętego. W latach 1984/1985 przeprowadzono konserwację rzeźby.

Rejestr zabytków: 185/B decyzja z dn. 28 maja 1986 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Krosino, gm. Grzmiąca, Kościół parafialny pw. świętych Apostołów Piotra i Pawła w Krosinie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1992-2009

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźba na pewno znajdowała się w kościele podczas kontroli WUOZ w 1992 roku. Brak rzeźb w kartach ewidencyjnych odnotowano podczas kontroli 15.06.2010 r. Ks. Proboszcz oświadczył, iż nie było ich na parafii w dniu jej przyjęcia przez obecnego Proboszcza, tj. w dn. 01.08.2009 r.

Jednostka prowadząca sprawę: bd
Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01532

Bibliografia: B.T. Sadziak, Dokumentacja z przebiegu prac konserwatorskich WKZ, mps. Koszalin 1985; Lisińska H., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Marek Ewangelista/ambona, Kościół w Krosinie, mps, Warszawa 1987. Foto BDZ Koszalin 12963.

*Rzeźba św. Łukasza Ewangelisty na koszu ambony
w kościele w Krosinie, 1987*

Nazwa: 12 rzeźb Apostołów

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: ok. 1600 r.

Wysokość: ok. 37 cm

Opis: Renesansowe rzeźby 12 Apostołów ustawione były w dwóch rzędach, po 3 figury w kwaterze na każdym z dwóch skrzydeł niezachowanego dziś w całości tryptyku. Figury były w 3/4 rzeźbione plastycznie. Rzeźby Apostołów w większości były bez atrybutów, z wyjątkiem św. Piotra, św. Andrzeja, św. Jakuba Starszego, św. Filipa i św. Judy Tadeusza.

Rejestr zabytków: B-86/60 z dn. 28.10.1961 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Letnin, gm. Pyrzyce, Kościół parafialny pw. Matki Boskiej Różańcowej.

Data kradzieży/zaginięcia: 8/9 lipca 2004 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: 12 rzeźb utracono w wyniku kradzieży z włamaniem w nocy 8-9.07.2004 r.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP w Pyrzycach, L.dz. 4214/04, RSD 552/04

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01195

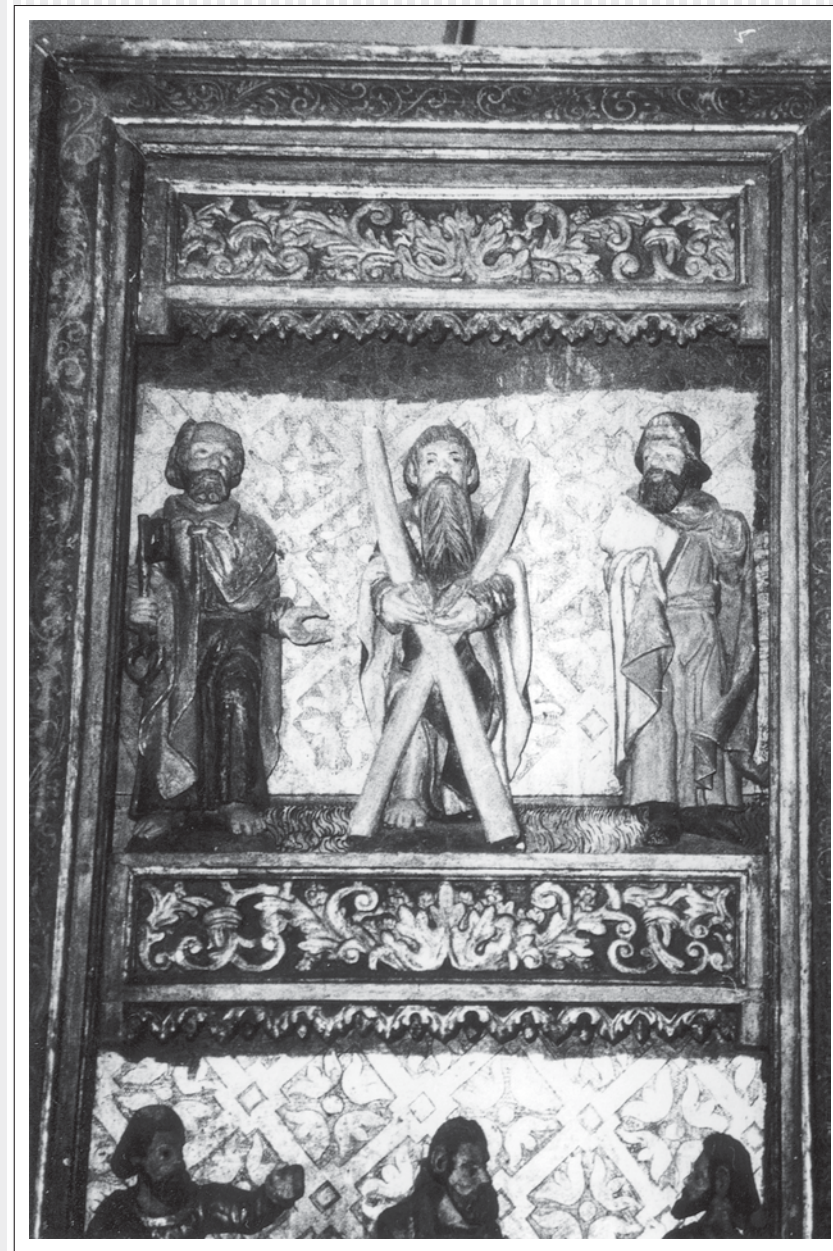
Bibliografia: Lemcke H. Die Bau und Kunstdenkmäler des Regierungsbezirks Stettin, H. VII, Der Kreis Pyritz, Stettin 1906, s. 397; Bartosz D., Karta ewidencyjna zabytku: Skrzydła tryptyku, Kościół w Letninie, mps, Szczecin 1996; Bartosz D., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźby – Apostołowie, Kościół w Letninie, mps, Szczecin 1996; Foto WKZ Szczecin 192/4663-4, 4668-9, 54875a.

*Rzeźby Apostołów na skrzydłach tryptyku
w kościele w Letninie, 1985*

Rzeźby Apostołów na skrzydłach tryptyku
w kościele w Letninie, 1985

Rzeźby Apostołów na skrzydłach tryptyku
w kościele w Letninie, 1985

Rzeźby Apostołów na skrzydłach tryptyku
w kościele w Letninie, 1985

Widok na ołtarz z rzeźbami Apostołów
w kościele w Letninie, 1985

Nazwa: Chrystus Król Świata

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: XVII w.

Wysokość: ok. 55 cm

Opis: Manierystyczna rzeźba przedstawiająca Chrystusa. Figura przedstawiona była na wprost, z prawą ręką uniesioną w geście błogosławieństwa i lewą przytrzymującą na wysokości piersi kulę ziemską. Postać ubrana była w złoczoną suknię do kostek, odsłaniającą białe stopy, oraz czerwony płaszcz owinięty wokół bioder. Rzeźba pochodziła prawdopodobnie z korpusu XVII-wiecznej ambony. Rzeźba była wielokrotnie przemalowywana.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Mosty, gm. Goleniów, Kościół parafialny pw. Matki Boskiej Gromniczej.

Data kradzieży/zaginięcia: 20/21 marca 2004 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę Chrystusa wraz z rzeźbami św. Marka Ewangelisty i św. Mateusza Ewangelisty utracono w wyniku kradzieży z włamaniem w nocy 20-21.03.2004 r.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP w Goleniowie RSD 311/04

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01180

Bibliografia: M. Łopuch, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Chrystus, Kościół w Mostach, mps, Szczecin 1999; Foto WKZ Szczecin 67383.

Rzeźba Chrystusa w kościele w Mostach, 1999

Nazwa: Św. Marek Ewangelista

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: XVII w.

Wysokość: ok. 55 cm

Opis: Manierystyczna rzeźba przedstawiająca św. Marka Ewangelistę, przedstawiona była w kontrapoście. U stóp świętego leży lew, o którego święty opiera lewą stopę. Lewą ręką na wysokości ramienia święty podtrzymuje księgę. Postać ubrana była w złożoną suknię do kostek, odsłaniającą bosc stopy, oraz przrzucony przez ramię płaszcz. Rzeźba pochodziła prawdopodobnie z korpusu XVII-wiecznej ambony. Rzeźba była wielokrotnie przemalowywana.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Mosty, gm. Goleniów, Kościół parafialny pw. Matki Boskiej Gromniczej.

Data kradzieży/zaginięcia: 20/21 marca 2004 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę św. Marka Ewangelisty wraz z rzeźbami Chrystusa Króla Świata i św. Mateusza Ewangelisty utracono w wyniku kradzieży z włamaniem w nocy 20-21.03.2004 r.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP w Goleniowie RSD 311/04

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01182

Bibliografia: M. Łopuch., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Marek Ewangelista, Kościół w Mostach, mps, Szczecin 1999; Foto WKZ Szczecin 285/67891, 67382, 67387.

*Rzeźba św. Marka Ewangelisty
w kościele w Mostach, 1999*

Nazwa: Św. Mateusz Ewangelista

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: XVII w.

Wysokość: ok. 53 cm

Opis: Manierystyczna rzeźba przedstawiająca św. Mateusza Ewangelistę, przedstawiona była w kontrapoście, z głową lekko zwróconą w prawo. W obu uniesionych ramionach trzyma otwartą księgę. Postać ubrana była w złożoną suknię do kostek, odsłaniającą bosc stopy, oraz narzucony na ramiona czerwono-brunatny płaszcz. Z prawej strony postaci znajdowała się figura anioła, unoszącego naczynie ku świętemu. Rzeźba pochodziła prawdopodobnie z korpusu XVII-wiecznej ambony. Rzeźba była wielokrotnie przemalowywana.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Mosty, gm. Goleniów, Kościół parafialny pw. Matki Boskiej Gromniczej.

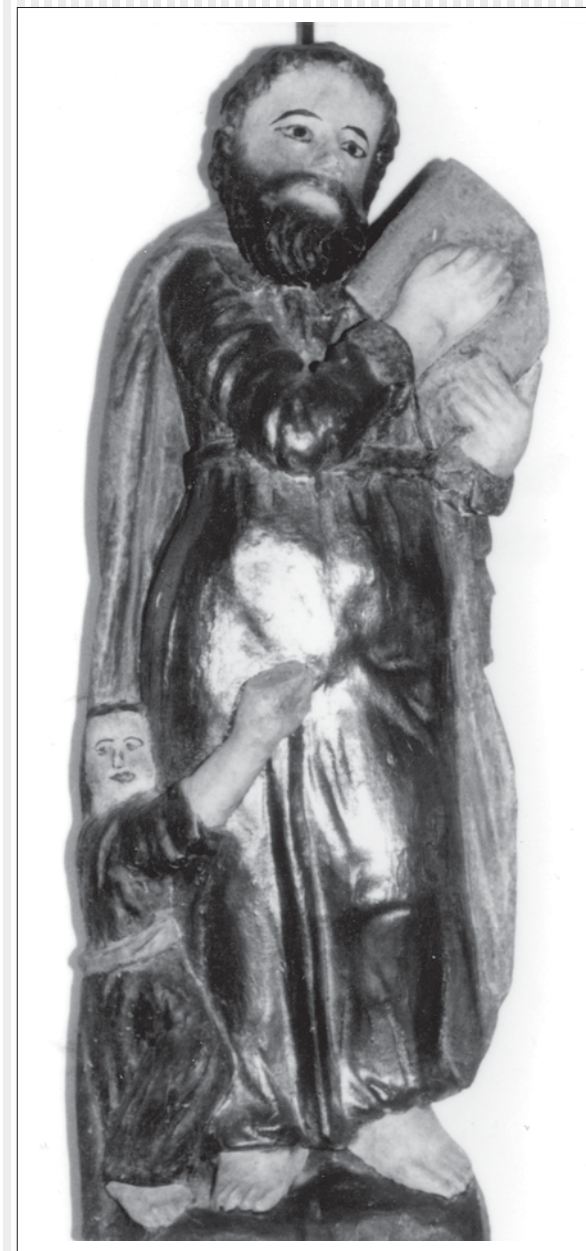
Data kradzieży/zaginięcia: 20/21 marca 2004 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę św. Mateusza Ewangelisty wraz z rzeźbami św. Marka Ewangelisty i Chrystusa Króla Świata utracono w wyniku kradzieży z włamaniem w nocy 20-21.03.2004 r.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP w Goleniowie RSD 311/04

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01181

Bibliografia: Łopuch M., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Chrystus, Kościół w Mostach, mps, Szczecin 1999; Foto WKZ Szczecin 285/6787, 67386.

*Rzeźba św. Mateusza Ewangelisty
w kościele w Mostach, 1999*

Nazwa: Maria Magdalena

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: początek XVI w.

Wysokość: ok. 155 cm

Szerokość: 40 cm

Opis: Późnogotycka rzeźba wolnostojąca, pełnoplastyczna, przedstawiająca kobiecą postać stojącą na półkolistej podstawie, odzianą w prostą suknię i bogato fałdowany płaszcz, z nakrytą głową; dłonie podtrzymują szaty; postawa statyczna, proporcje ciała wydłużone, twarz pociągła. Rzeźba już w sierpniu 1985 r. była w bardzo złym stanie zachowania (przemalowana farbą emulsyjną, drewno spękane, zniszczone przez drewnojady, ubytki w palcach prawej dłoni, częściowo odspojona lewa ręka) przypuszczalnie na skutek ekspozycji w niszy na zewnątrz kościoła.

Rejestr zabytków: 144/B z dn. 12 maja 1975 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Sarbia, gm. Kołobrzeg, Kościół parafialny pw. św. Jana Chrzciciela w Sarbii, Drzonowo, gm. Kołobrzeg

Data kradzieży/zaginięcia: 1985-1994 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Brak w karcie odnotowano w sierpniu 1994 r., marcu 2004 r. oraz sierpniu 2010 r.; zaginęła więc prawdopodobnie pomiędzy 1985 a 1994 rokiem.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC01521

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z dn. 17 X 2010, l.dz. ZR-K-4168/15(2)/DR/2010.

Rzeźba Marii Magdaleny w kościele w Sarbii, 1985

Nazwa: Nadzieja

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe polichromowane

Wiek powstania: II poł. XVII w.

Wysokość: ok. 50 cm

Opis: Barokowa, półplastyczna rzeźba, przedstawiająca jedną z cnót boskich- Nadzieję, przedstawiona była w kontrapoście. Kobieta opiera prawą nowę na srebrnej kotwicy – atrybucie nadziei. Postać ubrana była w złotą suknię z długimi rękawami, na którą narzucony jest srebrny płaszcz z czerwonym podbiciem. Brak prawego przedramienia, lewą dłoń kobieta wspiera na kotwicy. Rzeźba pochodziła z ołtarza, w XIX w. położono nowa polichromię. Rzeźba została poddana konserwacji w 1983 roku, podczas której uzupełniono rękę.

Rejestr zabytków: 80B z dn. 25.11.1991 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Sucha Koszalińska, gm. Sianów, Kościół filialny pw. Podwyższenia św. Krzyża.

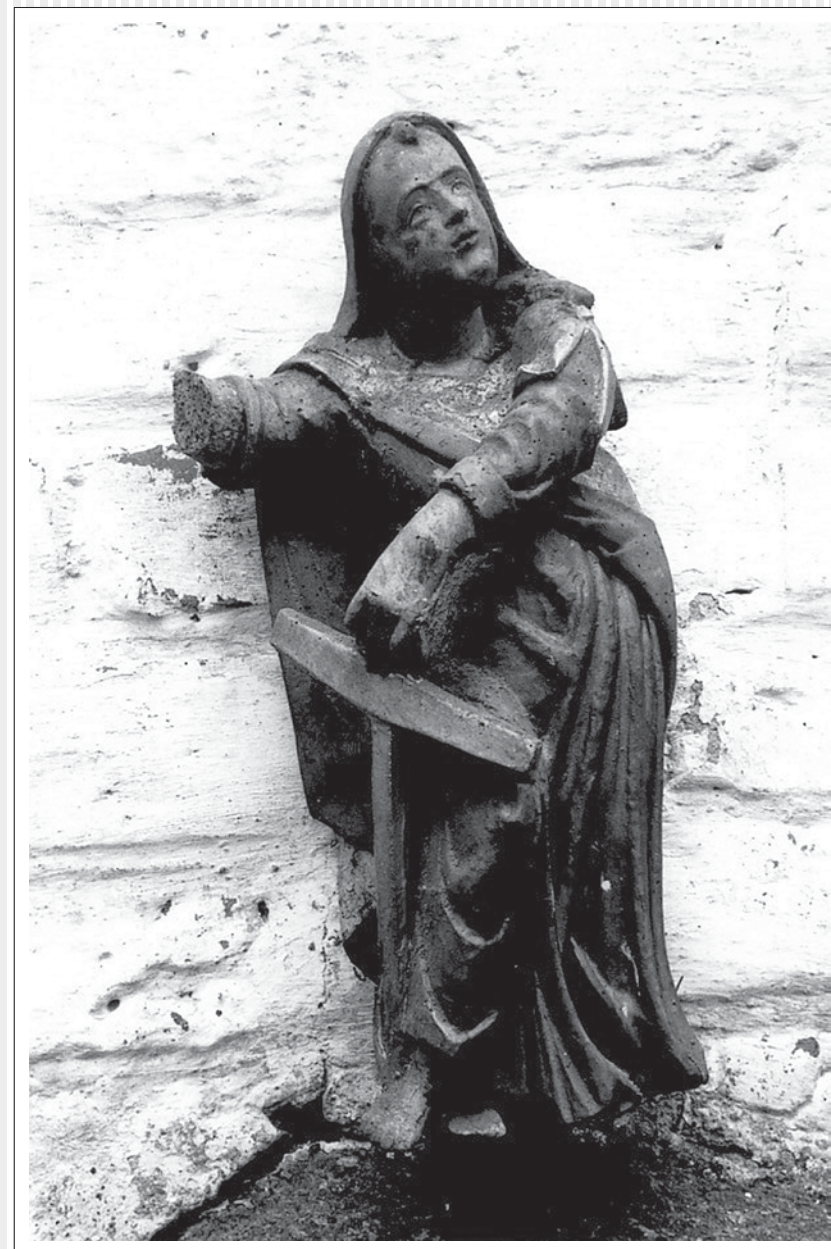
Data kradzieży/zaginięcia: 1993-2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźby przedstawiające Nadzieję i Wiarę znajdowały się na pewno w kościele w 1983 roku i podczas kontroli w 1993 r. W tym samym roku prawdopodobnie zaginęły. Podczas kontroli WUOZ przeprowadzonej w dn. 11.07.2002 r. stwierdzono ich brak.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00115

Bibliografia: E. Kowalska, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba- Nadzieja/ołtarz, Kościół w Suchej Koszalińskiej, mps, Szczecin 1983; Foto WKZ Koszalin 10891.

*Rzeźba przedstawiająca Nadzieję
w kościele w Suchej Koszalińskiej, 1983*

Nazwa: Wiara

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe polichromowane

Wiek powstania: II poł. XVII w.

Wysokość: ok. 60 cm

Opis: Barokowa, półplastyczna rzeźba, przedstawiająca jedną z cnót boskich-Wiarę, przedstawiona była w kontrapoście. Postać ubrana była w złotą suknię z długimi rękawami, na którą narzucony jest czerwony płaszcz ze srebrnym podbiciem. Brak prawego przedramienia, lewą dłonią kobieta trzyma księgę koloru zielonego. Rzeźba pochodziła z ołtarza, w XIX w. położono nowa polichromię. Rzeźba została poddana konserwacji w 1983 roku.

Rejestr zabytków: 80B z dn. 25.11.1991 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Sucha Koszalińska, gm. Sianów, Kościół filialny pw. Podwyższenia św. Krzyża.

Data kradzieży/zaginięcia: 1993-2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźby przedstawiające Wiarę i Nadzieję znajdowały się na pewno w kościele w 1983 roku i podczas kontroli w 1993 r. W tym samym roku prawdopodobnie zaginęły. Podczas kontroli WUOZ przeprowadzonej w dn. 11.07.2002 r. stwierdzono ich brak.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00114

Bibliografia: E. Kowalska, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Wiara/oltarz, Kościół w Suchoj Koszalińskiej, mps, Szczecin 1983; Foto WKZ Koszalin 10890.

Rzeźba przedstawiająca Wiarę w kościele w Suchoj Koszalińskiej, 1983

Nazwa: Kobieta – personifikacja Cnoty

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe, polichromowane

Wiek powstania: 1606 r.

Wysokość: ok. 32 cm

Szerokość: ok. 10 cm

Opis: Utrzymana w gotyckich formach rzeźba kobiety – personifikacja cnoty, pochodziła z szafy środkowej ołtarza, ufundowanego w 1606 roku przez Henninga von Borck.

Rejestr zabytków: bd

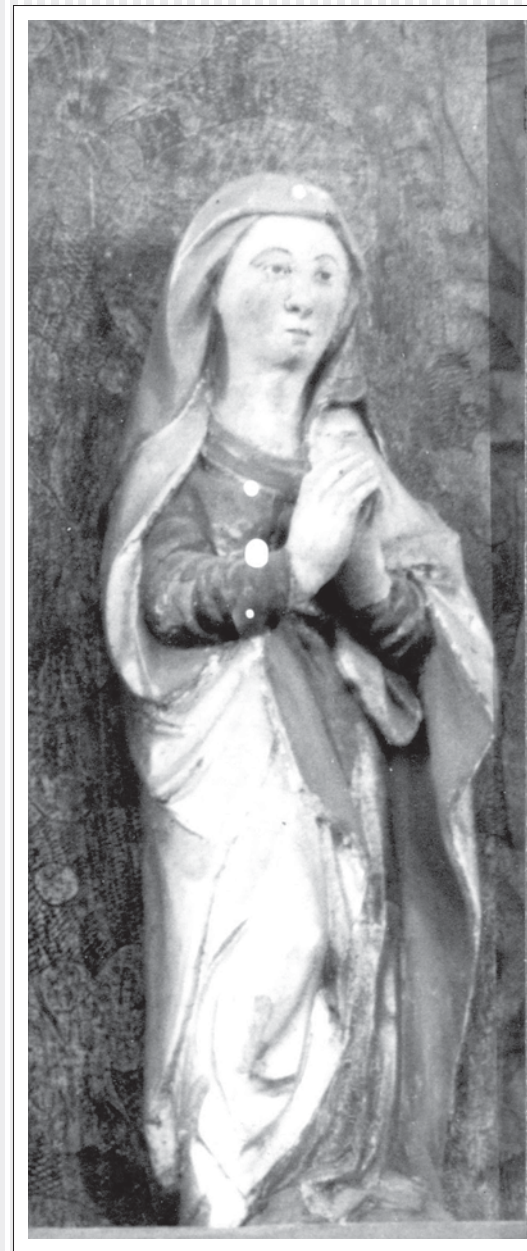
Miejsce kradzieży/zaginięcia: Wysiedle, gm. Łobez, Kościół filialny w Wysiedlu, Parafia pw. Świętej Trójcy w Zajezierzu.

Data kradzieży/zaginięcia: 24-30 listopada 2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę utracono podczas kradzieży z włamaniem w dn. 24-30 listopada 2002 roku.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP w Łobzie, L.dz. 8631/02, RSD-603/02

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

*Rzeźba kobiety z ołtarza w kościele w Wysiedlu,
1964*

Nazwa: Madonna i św. Jan Ewangelista

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe, polichromowane

Wiek powstania: 1 ćw. XVI w.

Wysokość: ok. 46 cm

Szerokość: ok. 10 cm

Opis: Utrzymane w gotyckich formach płaskorzeźby Madonny i św. Jana Ewangelisty, pochodzący z górnego rzędu lewego skrzydła ołtarza, ufundowanego w 1606 roku przez Heninga von Borck.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Wysiedle, gm. Łobez, Kościół filialny w Wysiedlu, Parafia pw. Świętej Trójcy w Zajezierzu.

Data kradzieży/zaginięcia: 24-30 listopada 2002 r.

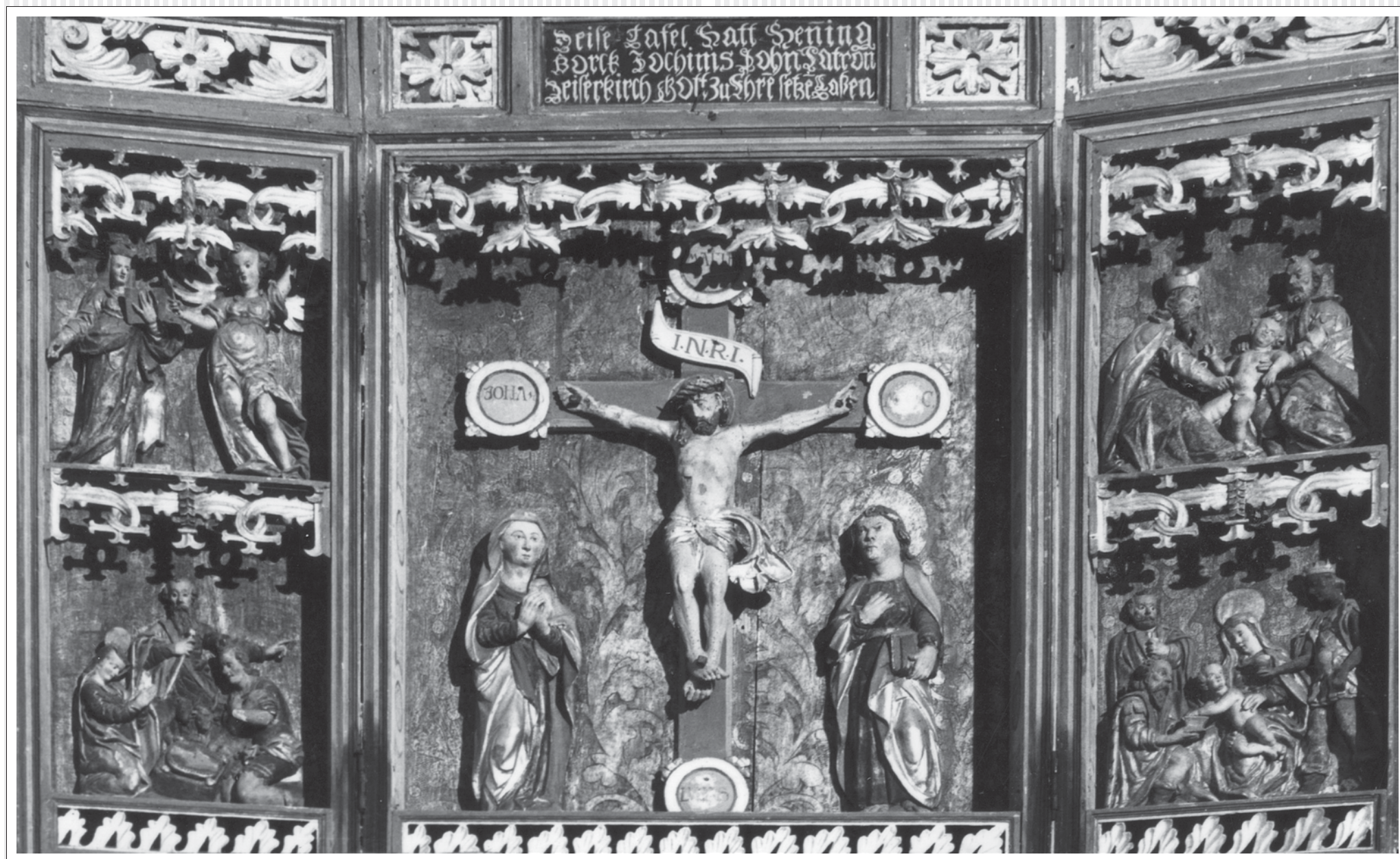
Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźby utracono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w dn. 24-30 listopada 2002 roku.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP w Łobzie, L.dz. 8631/02, RSD-603/02

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

*Płaskorzeźby Madonny i św. Jana Ewangelisty
z ołtarza w kościele w Wysiedlu, 1957*

Oltarz w kościele w Wysiedlu, 1957

Nazwa: Obrzezanie

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe, polichromowane

Wiek powstania: 1 ćw. XVI w.

Wysokość: ok. 36 cm

Szerokość: ok. 33 cm

Opis: Utrzymana w gotyckich formach płaskorzeźba przedstawiająca scenę „Obrzezanie”, pochodziła z górnego rzędu prawego skrzydła ołtarza, ufundowanego w 1606 roku przez Heninga von Borck.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Wysiedle, gm. Łobez, Kościół filialny w Wysiedlu, Parafia pw. Świętej Trójcy w Zajezierzu.

Data kradzieży/zaginięcia: 24-30 listopada 2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźby utracono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w dn. 24-30 listopada 2002 roku.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP w Łobzie, L.dz. 8631/02, RSD-603/02

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

*Płaskorzeźba przedstawiająca "Obrzezanie"
z ołtarza kościoła w Wysiedlu, 1957*

Nazwa: Pokłon Pasterzy

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe, polichromowane

Wiek powstania: 1 ćw. XVI w.

Wysokość: ok. 42 cm

Szerokość: ok. 35 cm

Opis: Utrzymana w gotyckich formach płaskorzeźba przedstawiająca scenę „Pokłon Pasterzy”, pochodziła z dolnego rzędu lewegoskrzydła ołtarza, ufundowanego w 1606 roku przez Heninga von Borck.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Wysiedle, gm. Łobez, Kościół filialny w Wysiedlu, Parafia pw. Świętej Trójcy w Zajezierzu.

Data kradzieży/zaginięcia: 24-30 listopada 2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźby utracono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w dn. 24-30 listopada 2002 roku.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP w Łobzie, L.dz. 8631/02, RSD-603/02

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

*Płaskorzeźba przedstawiająca "Pokłon Pasterzy"
z ołtarza kościoła w Wysiedlu, 1964*

Nazwa: Pokłon Trzech Króli

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe, polichromowane

Wiek powstania: 1 ćw. XVI w.

Wysokość: ok. 42 cm

Szerokość: ok. 35 cm

Opis: Utrzymana w gotyckich formach płaskorzeźba przedstawiająca scenę „Pokłon Trzech Króli”, pochodziła z dolnego rzędu prawego skrzydła ołtarza, ufundowanego w 1606 roku przez Heninga von Borck.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Wysiedle, gm. Łobez, Kościół filialny w Wysiedlu, Parafia pw. Świętej Trójcy w Zajezierzu.

Data kradzieży/zaginięcia: 24-30 listopada 2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźby utracono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w dn. 24-30 listopada 2002 roku.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP w Łobzie L.dz. 8631/02, RSD-603/02

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

*Płaskorzeźba przedstawiająca "Pokłon Trzech Króli"
z ołtarza kościoła w Wysiedlu, 1957*

Nazwa: Główki Trzech Putt

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno lipowe, polichromowane

Wiek powstania: 1623 r.

Wysokość: ok. 19 cm

Szerokość: ok. 9 cm

Opis rzeźby: Płaskorzeźby w formie główek Putt zdobiły zwieńczenia płycin ze scenami chrzcielnymi, umieszczonymi w sześciobocznej chrzcielnicy pochodzącej z 1623 roku i ufundowanej przez Katarzynę von Winterfalde – żonę Heninga Borck.

Rejestr zabytków: bd

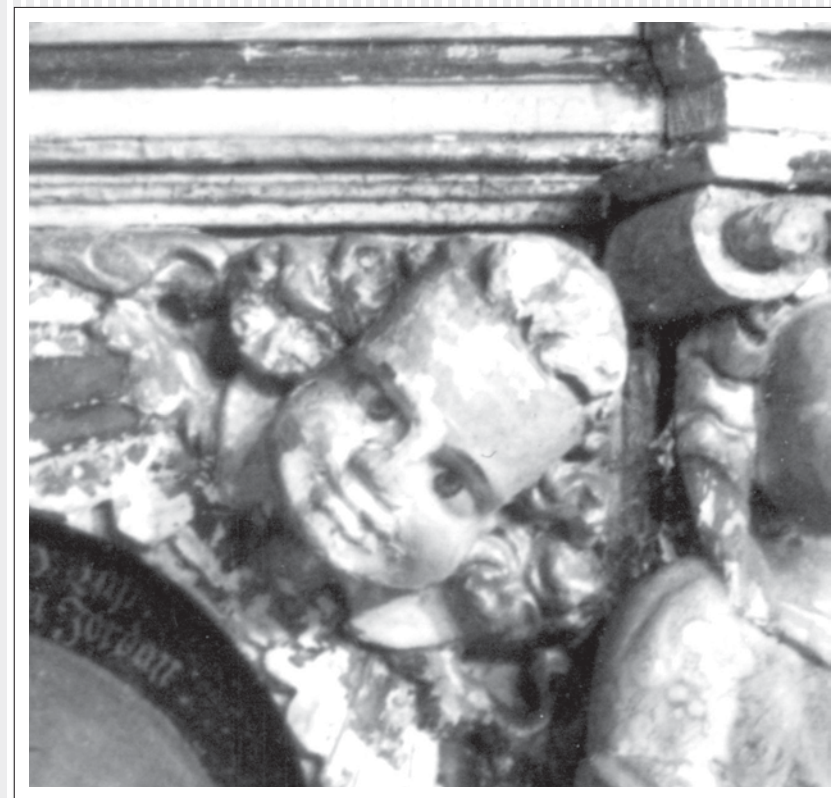
Miejsce kradzieży/zaginięcia: Wysiedle, gm. Łobez, Kościół filialny w Wysiedlu, Parafia pw. Świętej Trójcy w Zajezierzu.

Data kradzieży/zaginięcia: 24-30 listopada 2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Gówki trzech putt z chrzcielnicy utracono podczas kradzieży z włamaniem do kościoła w dn. 24-30 listopada 2002 roku.

Jednostka prowadząca sprawę: KPP w Łobzie, L.dz. 8631/02, RSD-603/02

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

*Główka putta z chrzcielnicy kościoła w Wysiedlu,
1964*

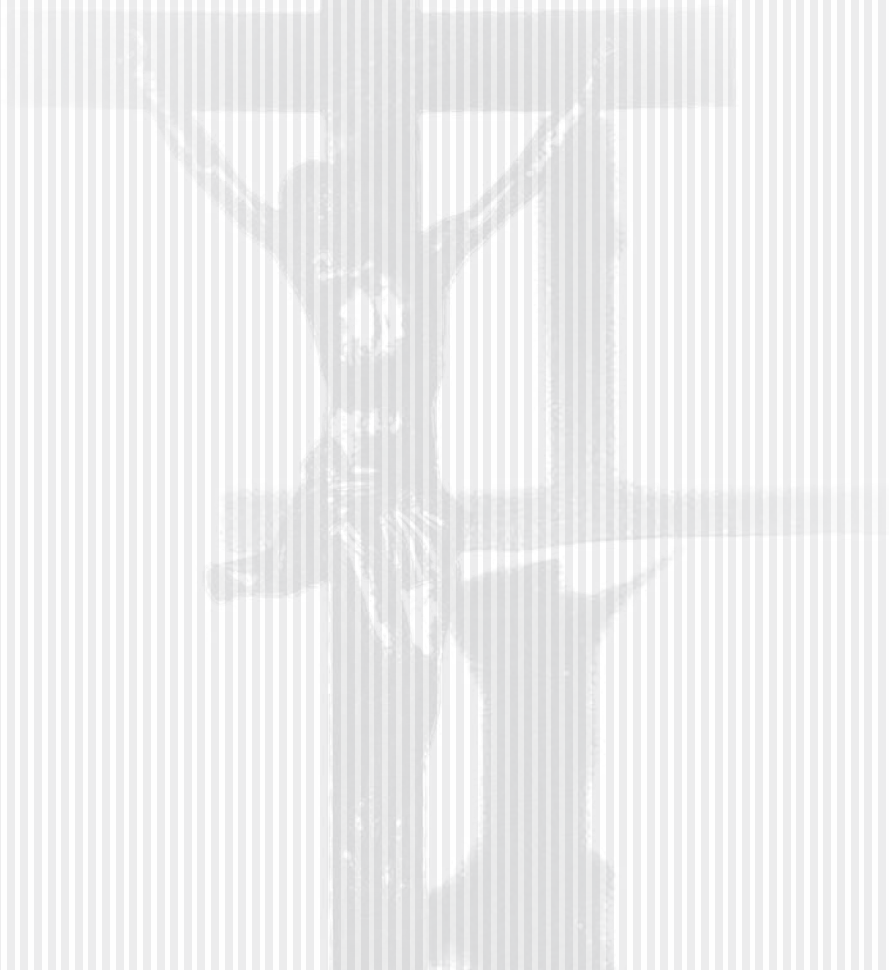

Główka putta nad płyciną boczną
z chrzcielnicy kościoła w Wysiedlu, 1964

Chrzcielnica w kościele w Wysiedlu, 1975

Wyposażenie kościołów

Nazwa: Kociołek na wodę święconą

Autor: nn

Materiał: cyna złocona

Wiek powstania: XVIII-XIX w.

Średnica czaszy: 12 cm

Opis: Barokowy kociołek na wodę stanowił wyposażenie kościoła w Boleszewie. Na prostej, okrągłej stopie, umieszczona lekko rozszerzająca się czara z przymocowanym do dwóch oczek na krawędzi czary dużym, ruchomym, pałkowatym uchwytem.

Rejestr zabytków: brak, obiekt objęty ewidencją

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Boleszewo, pow. Sławno, Kościół filialny pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Boleszewie, Parafia Rzymskokatolicka pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Słwinie

Data kradzieży/zaginięcia: 1965-1979 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Brak naczynia potwierdzono protokolarnie podczas kontroli przeprowadzonej przez upoważnionego pracownika Urzędu Ochrony Zabytków w dn. 12.05.2005 r., jak również w dn. 22.10.2009 r. Obiekty te na pewno w kościele były w 1965 r. Brak w karcie odnotowano po raz pierwszy w 1979 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RG00070

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z 26.02.2010 r., l.dz. ZR-K-4168/11/DR/2010.

*Kociołek na wodę święconą w kościele w Boleszewie,
1965*

Nazwa: Lichtarz

Autor: nn

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: koniec XVII w.

Wysokość: 52 cm

Opis: Późnorenesansowy, jednoświecowy lichtarz stanowił wyposażenie kościoła w Boleszewie. Okrągła stopa wsparta na 3 figurkach siedzącego psa. Trzon prosty z silnie spłaszczonym nodusem, ozdobiony na przemian wklęsłymi i wypukłymi opaskami. Talerz duży, głęboki, profilowany, z wywiniętym kołnierzem.

Rejestr zabytków: 115/B, wpisane decyzją nr Kl.IV-660/6/74 z dn. 16.02.1974 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Boleszewo, pow. Sławno, Kościół filialny pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Boleszewie, Parafia Rzymskokatolicka pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Słownie

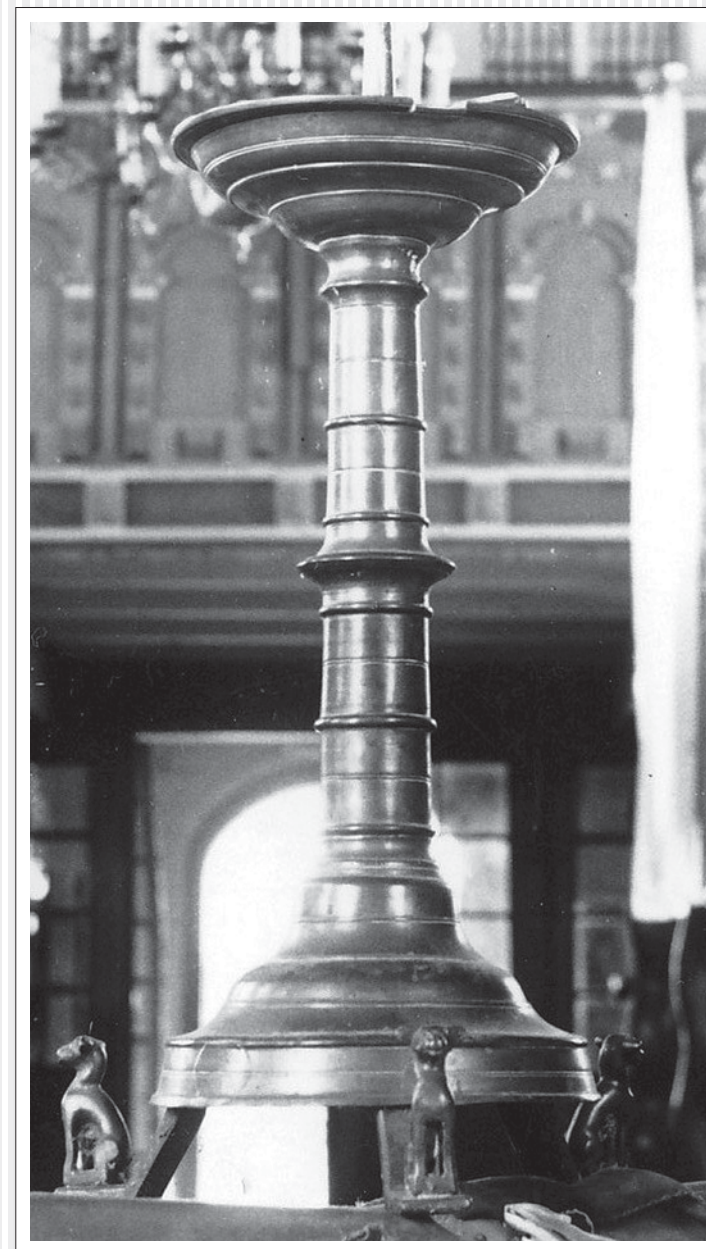
Data kradzieży/zaginięcia: 1965-01.07.2003 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Brak lichtarza potwierdzono protokołarnie podczas kontroli przeprowadzonej przez upoważnionego pracownika Urzędu Ochrony Zabytków w dn. 12.05.2005 r., jak również w dn. 22.10.2009 r. Obiekty te na pewno w kościele były w 1965 oraz w 1974 roku kiedy wpisywano je do rejestru, nie było ich na Parafii w dniu jej przyjęcia przez obecnego Proboszcza, tj. od 01.07.2003 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00344

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z 26.02.2010 r., l.dz. ZR-K-4168/11/DR/2010.

Lichtarz w kościele w Boleszewie, 1965

Nazwa: Świecznik wiszący

Autor: nn

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: ok. XIX w.

Wysokość: 120 cm

Opis: Neobarokowy, kilkunastoświecowy, jednopoziomowy (przypuszczalnie po 2 świece na 1 ramieniu), z esowato wygiętymi ramionami, z tralkowym trzonem zdobionym u dołu dużą kulą, a na górze talerzykiem z motywem stylizowanych kwiatków poniżej.

Rejestr zabytków: 115/B, wpisane decyzją nr Kl.IV-660/6/74 z dn. 16.02.1974 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Boleszewo, pow. Sławno, Kościół filialny pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Boleszewie, Parafia Rzymskokatolicka pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Słownie

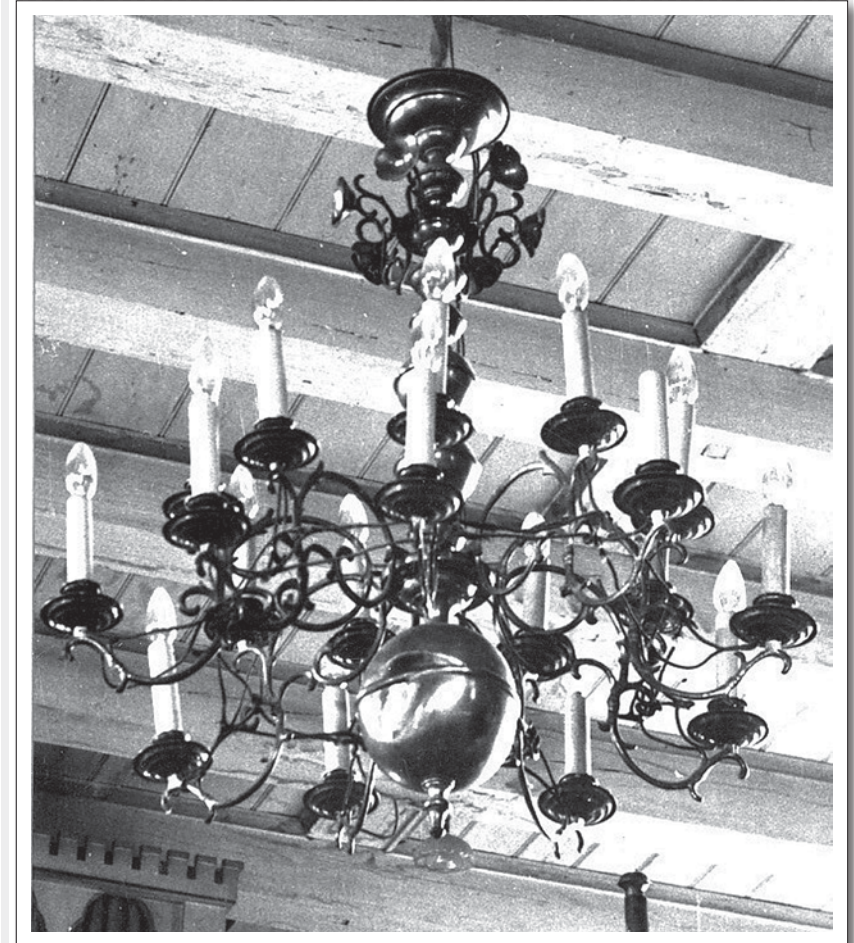
Data kradzieży/zaginięcia: 1965-01.07.2003 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Brak świecznika potwierdzono protokolarnie podczas kontroli przeprowadzonej przez upoważnionego pracownika Urzędu Ochrony Zabytków w dn. 12.05.2005 r., jak również w dn. 22.10.2009 r. Obiekty te na pewno w kościele były w 1965 oraz w 1974 roku kiedy wpisywano je do rejestru, nie było ich na Parafii w dniu jej przyjęcia przez obecnego Proboszcza, tj. od 01.07.2003 r. Przypuszczalnie zdjęty podczas remontu kościoła w 1979 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00343

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z 26.02.2010 r., l.dz. ZR-K-4168/11/DR/2010.

Świecznik wiszący w kościele w Boleszewie, 1965

Nazwa: Ławy

Autor: nn

Materiał: drewno

Wiek powstania: XVII w.

Wysokość: 1 m

Długość: 14 m

Szerokość: 2 m

Opis: Renesansowe ławy, stanowiły wyposażenie kościoła w Darłowie.

Rejestr zabytków: Obiekt objęty jest ewidencją, nie figuruje w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1964-1976 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obiekt znajdował się w kościele w momencie zakładania karty w 1964 r. Jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 1976 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00278

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

Ławy w kościele w Darłowie, 1964

Nazwa: Płyta nagrobna Anny Ludwiki Kolbia

Autor: nn

Materiał: marmur

Wiek powstania: ok. 1756 r.

Brak wymiarów

Opis: Marmurowa płyta nagrobna Anny Ludwiki Kolbia spoczywała przy ścianie kościoła w Darłowie.

Rejestr zabytków: Obiekt objęty jest ewidencją, nie figuruje w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1964-1976 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obiekt znajdował się w kościele w momencie zakładania karty w 1964 r. Jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 1976 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

Płyty nagrobne przy kościele w Darłowie, 1964

Nazwa: nn

Autor: nn

Materiał: drewno polichromowane

Wiek powstania: 1727 r.

Wysokość: 60 cm

Szerokość: 60 cm

Opis: Barokowy kartusz herbowy z wpisanymi w okrąg stylizowanymi literami „F”, „R” i „W”. Pod okręgiem w dolnej części znajduje się wypisana data: 1727. Kartusz posiada pęknięcie wzdłużne na 2/3 szerokości rzeźby.

Rejestr zabytków: brak

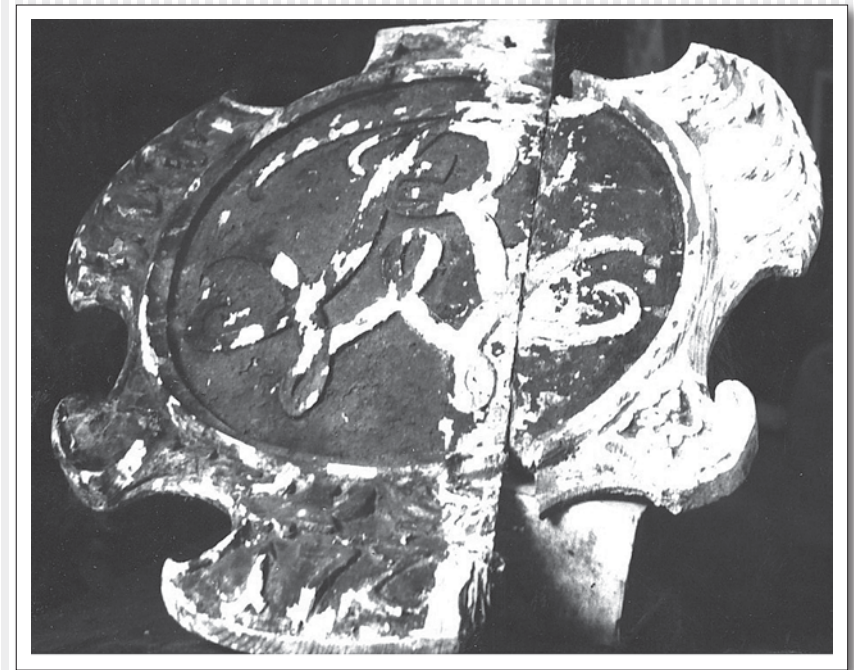
Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1964-1976 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Kartusz był w kościele w Darłowie na pewno w chwili zakładania karty ewidencyjnej. Jego brak stwierdzono podczas kontroli WUOZ w 1976 r. Parafia w piśmie z 21 września 2009 r. skierowanym na Policję zgłosiła jego zaginięcie oraz kilkunastu innych przedmiotów.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00277

Kartusz herbowy w kościele w Darłowie, 1964

Nazwa: Krucyfiks ołtarzowy

Autor: nn

Materiał: stop żelaza

Wiek powstania: XIX w.

Wysokość: 63 cm

Szerokość: 23 cm

Głębokość: 13,5 cm

Opis: Neobarokowy krucyfiks wolnostojący, wsparty na 4 rozbudowanych nogach o dekoracji floralnej połączonych motywem palmety, ramiona łacińskiego krzyża proste ze wstęgą z napisem INRI w zwieńczeniu, postać Chrystusa z lewą stopą przybitą do krzyża ponad prawą, z głową pochyloną na prawe ramię, z zaciśniętymi dłońmi i z rozwianym przy prawym boku perizonium.

Rejestr zabytków: Obiekt objęty jest ewidencją, nie figuruje w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

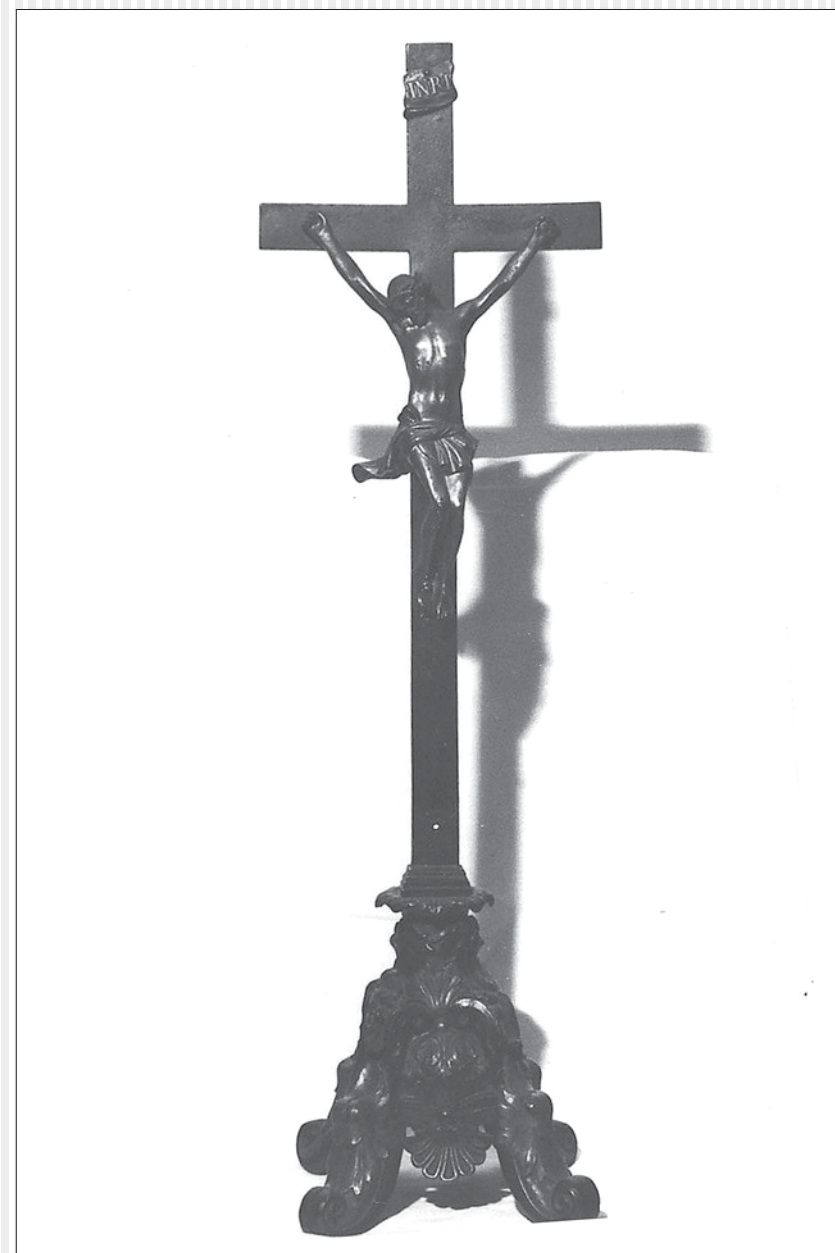
Data kradzieży/zaginięcia: 1993-2007 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obiekt znajdował się w kościele w momencie zakładania karty w 1993 r. Jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 2007 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00330

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

Krucyfiks ołtarzowy w kościele w Darłowie, 1993

Nazwa: Krucyfiks

Autor: nn

Materiał: drewno, metal

Wiek powstania: XIX w.

Wysokość: 77 cm

Szerokość: 23,5 cm

Głębokość: 13,5 cm

Opis: Neobarokowy krucyfiks wolnostojący obsadzony na prostopadłościennym, gładkiej podstawie wspartej i zakończonej profilowaniami, ramiona łacińskiego krzyża proste, postać Chrystusa z obiema stopami przybitymi obok siebie na podnóżku do krzyża, z głową pochyloną na prawe ramię, z zaciśniętymi dłońmi i swobodnie zwisającym przy prawym boku perizonium.

Rejestr zabytków: Obiekt objęty jest ewidencją, nie figuruje w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

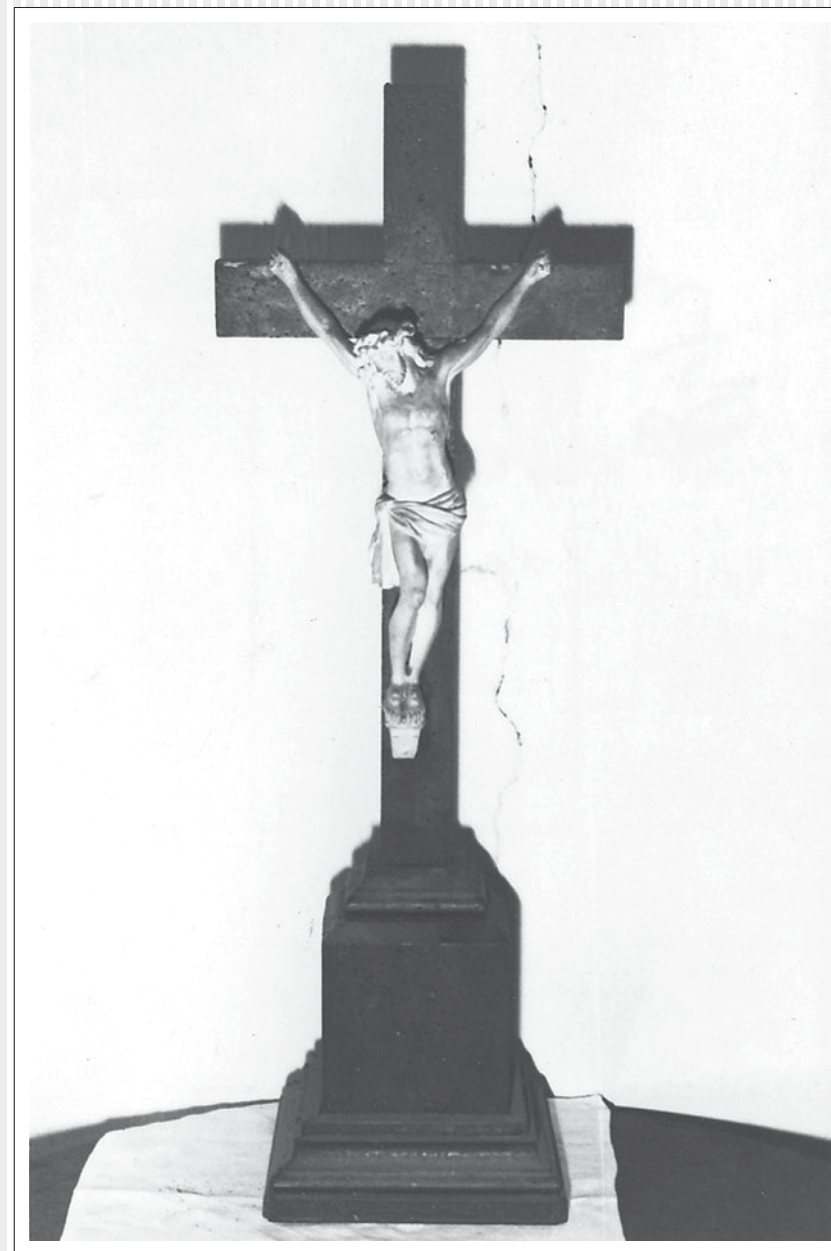
Data kradzieży/zaginięcia: 1993-2007 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obiekt znajdował się w kościele w momencie zakładania karty w 1993 r. Jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 2007 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00331

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

Krucyfiks w kościele w Darłowie, 1993

Nazwa: Świeczniki eklektyczne (2 szt.)

Autor: nn

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: XIX w.

Wysokość: 72,5 cm

Szerokość: 27,5 cm

Średnica: 22,5 cm

Opis: Eklektyczny świecznik wolnostojący, jednoświecowy, o trójkątnej stopie, zdobionej na krawędziach motywem nagiej, uskrzydłonej, klęczącej kobiety, tralkowym trzonie z nodusem w formie wazonika i dużej, okrągłej profitce.

Rejestr zabytków: Obiekty objęte są ewidencją, nie figurują w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1993-2007 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Dwa eklektyczne świeczniki znajdowały się w kościele w momencie zakładania karty w 1993 r. Ich brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 2007 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00333

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

Świecznik eklektyczny w kościele w Darłowie, 1993

Nazwa: Świeczniki alabastrowe (2 szt.)

Autor: nn

Materiał: stop metali, alabaster

Wiek powstania: 2 poł. XIX w.

Wysokość: 45 cm

Opis: Dwa stojące, pięcioramienne świeczniki o ażurowej stopie ustawionej na alabastrowej kwadratowej podstawie, z alabastrowym trzonem i 5 wybrzuszonymi tulejkami na świece obsadzonymi na esowato wygiętych i bogato dekorowanych ramionach.

Rejestr zabytków: Obiekty objęte są ewidencją, nie figurują w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1977-2007 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Dwa alabastrowe świeczniki znajdowały się w kościele w momencie zakładania karty w 1977 r. Ich brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 2007 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00332

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

Świeczniki alabastrowe w kościele w Darłowie, 1977

Nazwa: Świeczniki wiszący

Autor: nn

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: pocz. XVII w.

Wysokość: ok. 50 cm

Opis: Barokowy świecznik korpusowy, 1-poziomowy, 6-ramienny zwieńczony otoczoną promieniami figurą MB z Dzieciątkiem, w połowie ramion dekoracja roślinna.

Rejestr zabytków: Obiekt objęty jest ewidencją, nie figuruje w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1976-1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Barokowy świecznik z początku XVII w. znajdował się w kościele w momencie zakładania karty w 1976 r. Jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 1993 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00334

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

*Świecznik wiszący z pocz. XVII w.
w kościele w Darłowie, 1976*

Nazwa: Świecznik wiszący

Autor: nn

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: 1770 r.

Wysokość: ok. 60 cm

Opis: Barokowy świecznik korpusowy, 1-poziomowy, 8-płomieniowy, z trzonem w formie drzewa palmowego.

Rejestr zabytków: Obiekt objęty jest ewidencją, nie figuruje w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

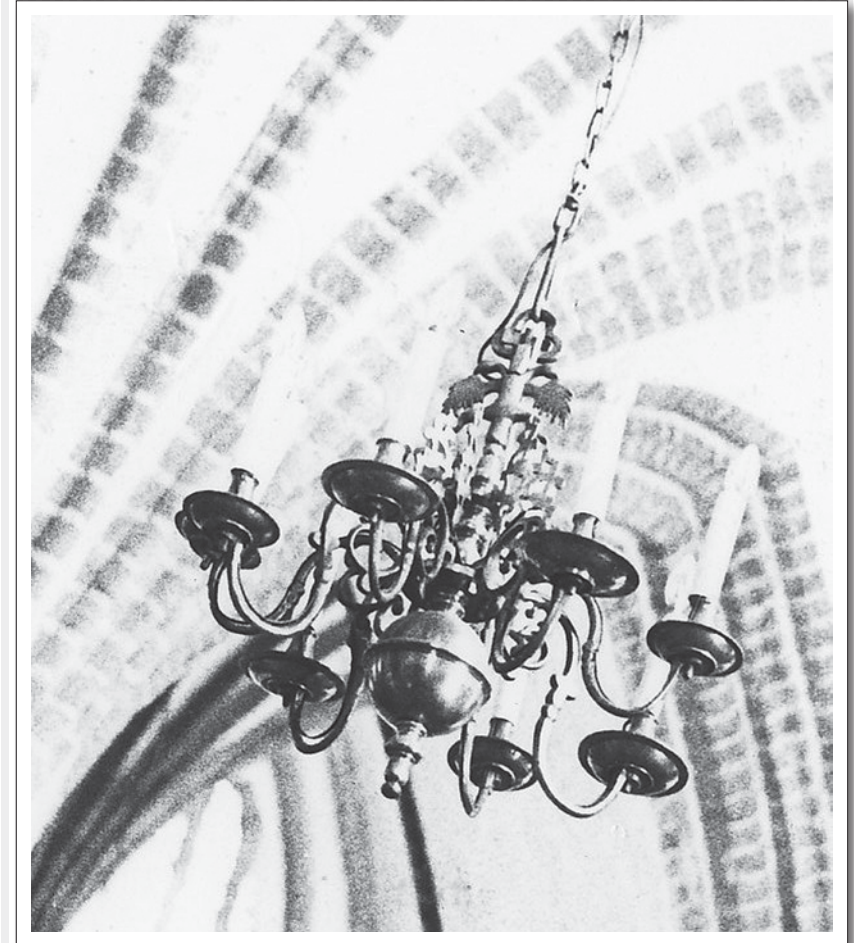
Data kradzieży/zaginięcia: 1977-1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Barokowy świecznik z 1770 r. znajdował się w kościele w momencie zakładania karty w 1977 r. Jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 1993 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00335

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

*Świecznik wiszący z 1770 roku
w kościele w Darłowie, 1977*

Nazwa: Świecznik wiszący

Autor: nn

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: XVIII w.

Wysokość: ok. 60 cm

Opis: Barokowy świecznik korpusowy, 2-poziomowy, u dołu pod kulą z uchwytem ozdobionym motywem 2 ludzkich głów i z orłem dwugłowym w zwieńczeniu.

Rejestr zabytków: Obiekt objęty jest ewidencją, nie figuruje w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

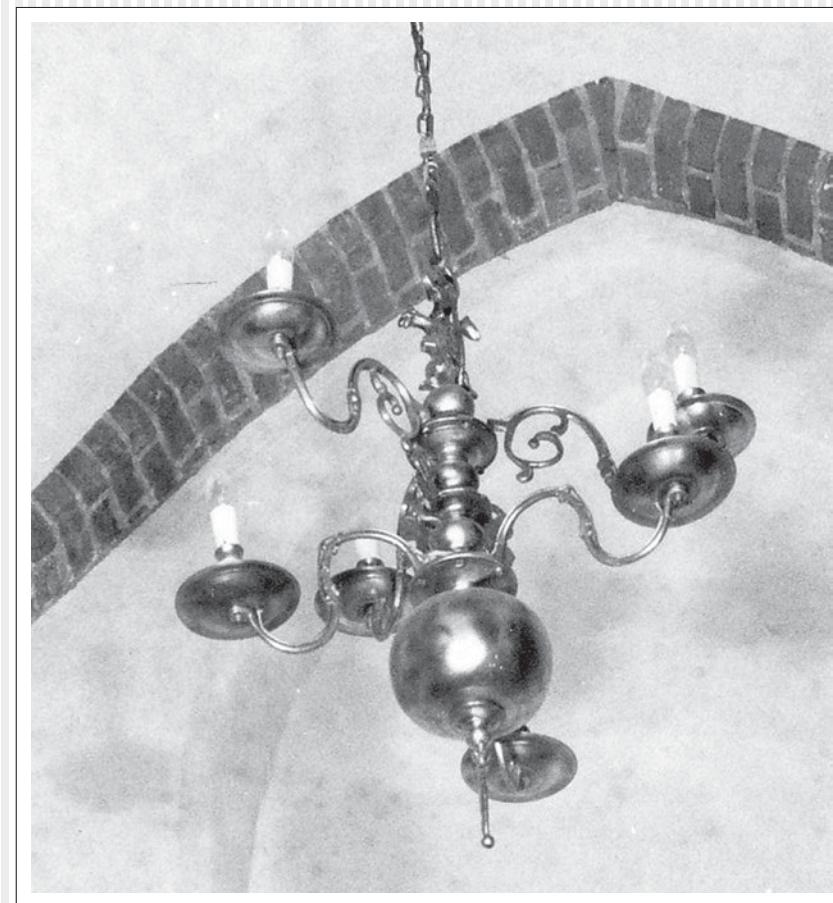
Data kradzieży/zaginięcia: 1976-1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Barokowy świecznik z XVIII w. znajdował się w kościele w momencie zakładania karty w 1976 r. Jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 1993 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00337

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

*Świecznik wiszący z XVIII w.
w kościele w Darłowie, 1976*

Nazwa: Świecznik wiszący

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: XVIII/XIX w.

Wysokość: ok. 100 cm

Opis: Barokowy świecznik korpusowy, 2-poziomowy, w każdym poziomie po 8 dwupłomieniowych ramion (tj. 32-płomieniowy), z dużą kulą z profilowanym pasem – szwem po środku, z 2-głowym orłem o nieproporcjonalnie małych skrzydłach w zwieńczeniu, z ramionami esowato wygiętymi, z ozdobnymi wywinięciami pod profitkami. Przewieszony w 1976 r. z kościoła franciszkańskiego w Lęborku.

Rejestr zabytków: Obiekt objęty jest ewidencją, nie figuruje w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1976–2007 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Barokowy świecznik z XVIII/XIX w. znajdował się w kościele w momencie zakładania karty w 1976 r. Jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 2007 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00336

Bibliografia: E. Kowalska, Karta ewidencyjna zabytku: Świecznik wiszący VIII, Kościół pw. MB Częstochowskiej w Darłowie, mps, Koszalin 1976; Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

Świecznik wiszący z XVIII/XIX w.
w kościele w Darłowie, 1976

Nazwa: Świecznik wiszący

Autor: nn

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: XVIII-XIX w.

Wysokość: ok. 80 cm

Opis: Barokowy świecznik korpusowy, 1-poziomowy, 8-ramienny, 16-płomie-niowy, zwieńczony ząbkowanym talerzykiem, z profitkami w formie małych talerzyków oraz gładkimi, okrągłymi lusterkami w górnej części trzonu.

Rejestr zabytków: Obiekt objęty jest ewidencją, nie figuruje w rejestrze zabytków.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1976-1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Barokowy świecznik z XVIII-XIX w. znajdował się w kościele w momencie zakładania karty w 1976 r. Jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 1993 r. Losu przedmiotu nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektu.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00338

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

*Świecznik wiszący z XVIII-XIX w.
w kościele w Darłowie, 1976*

Nazwa: Kolumna chóru muzycznego

Autor: nn

Materiał: drewno rzeźbione

Wiek powstania: XVII w.

Wymiary nieznane

Opis: Cztery renesansowe zachowane kolumny chóru muzycznego (obecnie w Muzeum w Darłowie) mają płaskorzeźbione dolne części trzonów (ornament roślinno-kwiatowy oraz muzykujące putta). Dwie zaginione nie posiadały płaskorzeźb. Wszystkie miały kompozytowe kapitele.

Rejestr zabytków: 62/B, wpisane decyzją nr Kl.IV-660/20/70 z dn. 21.12.1970 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1970-1976 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obiekty istniały w kościele w Darłowie na pewno w dn. 21.12.1970 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Ich brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 24.11.1976 r., przy czym dla kolumn uczyniono adnotację, iż zostały przejęte do zbiorów Muzeum w Darłowie w 1975 r. Obecność 4 kolumn w darłowskim Muzeum potwierdzono 18.09.2008 r. adnotacją w karcie ewidencyjnej. Losu dwóch pozostałych nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z września 2009 r., l.dz. ZR-K-4168/7/DR/2009.

*Kolumna chóru muzycznego
w kościele w Darłowie, 1976*

Nazwa: Kolumna chóru muzycznego

Autor: nn

Materiał: drewno rzeźbione

Wiek powstania: XVII w.

Wymiary nieznane

Opis: Cztery renesansowe zachowane kolumny chóru muzycznego (obecnie w Muzeum w Darłowie) mają płaskorzeźbione dolne części trzonów (ornament roślinno-kwiatowy oraz muzykujące putta). Dwie zaginione nie posiadały płaskorzeźb. Wszystkie miały kompozytowe kapitele.

Rejestr zabytków: 62/B, wpisane decyzją nr Kl.IV-660/20/70 z dn. 21.12.1970 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1970-1976 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obiekty istniały w kościele w Darłowie na pewno w dn. 21.12.1970 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Ich brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 24.11.1976 r., przy czym dla kolumn uczyniono adnotację, iż zostały przejęte do zbiorów Muzeum w Darłowie w 1975 r. Obecność 4 kolumn w darłowskim Muzeum potwierdzono 18.09.2008 r. adnotacją w karcie ewidencyjnej. Losu dwóch pozostałych nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektów.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z września 2009 r., l.dz. ZR-K-4168/7/DR/2009.

*Kolumna chóru muzycznego w kościele w Darłowie,
1976*

Nazwa: Patera

Autor: nn

Materiał: plater

Wiek powstania: 1880-1920 r.

Wysokość: 5 cm

Długość: 35 cm

Szerokość: 23 cm

Opis: Secesyjna patera o kształcie prostokątnym, o zaokrąglonych narożach i lekko wklęsłym dnie, z czterema zaokrąglonymi wgłębieniami na krótszych bokach i z centralnym rytym ornamentem liniowym. Patera posiada obrzeże o ozdobnie wyciętej linii zewnętrznej, tworzącej na dłuższej osi uchwyty bogato dekorowane ornamentem roślinnym.

Rejestr zabytków: 156/B Kl.IV-5330/10/76 z dn. 20.12.1976 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Gudowo, pow. Drawsko Pomorskie. Kościół filialny pw. św. Barbary. Rzymskokatolicka parafia p.w. Chrystusa Króla w Suliszewie.

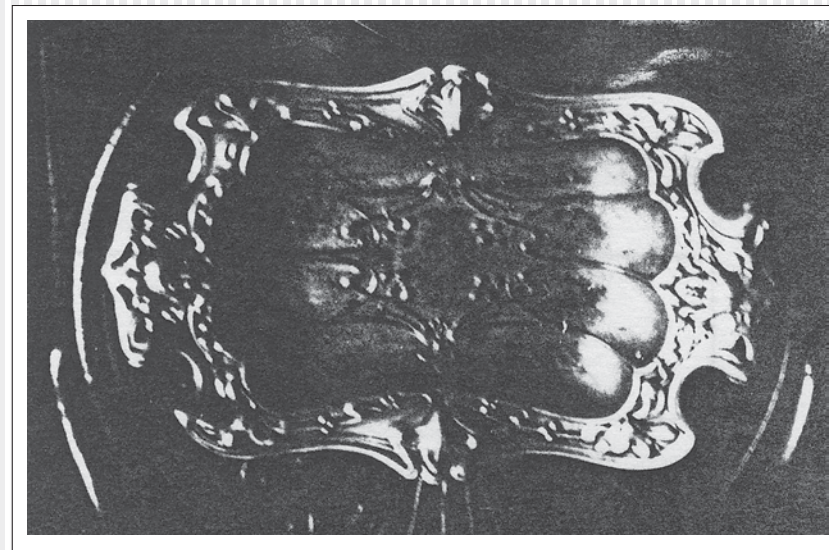
Data kradzieży/zaginięcia: 1977-29 maja 2003 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obiekt istniał w kościele w Gudowie na pewno w 1977 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Brak stwierdzono podczas kontroli 29.05.2003 r. i następnie 28.04.2009 r.

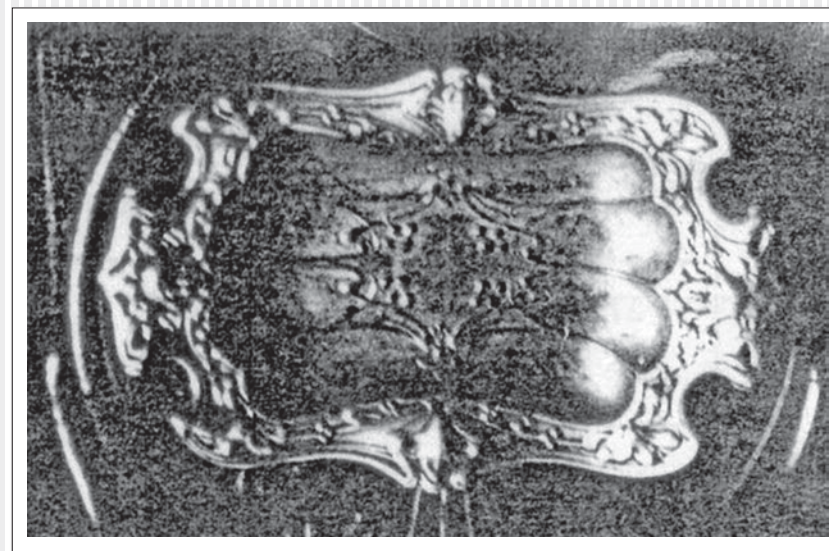
Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00327

Bibliografia: brak

Patera w kościele w Gudowie, 1976

Patera w kościele w Gudowie, 1976

Nazwa: Świecznik wiszący

Autor: nn

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: XVIII w.

Wysokość: ok. 65 cm

Opis: Barokowy świecznik korpusowy, dwupoziomowy (dolny poziom ośmioramienny, górny sześćo – w tym trzy ramiona bezpłomieniowe).

Rejestr zabytków: 165/B z dn. 10.11.1977 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Lipie, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Lipiu.

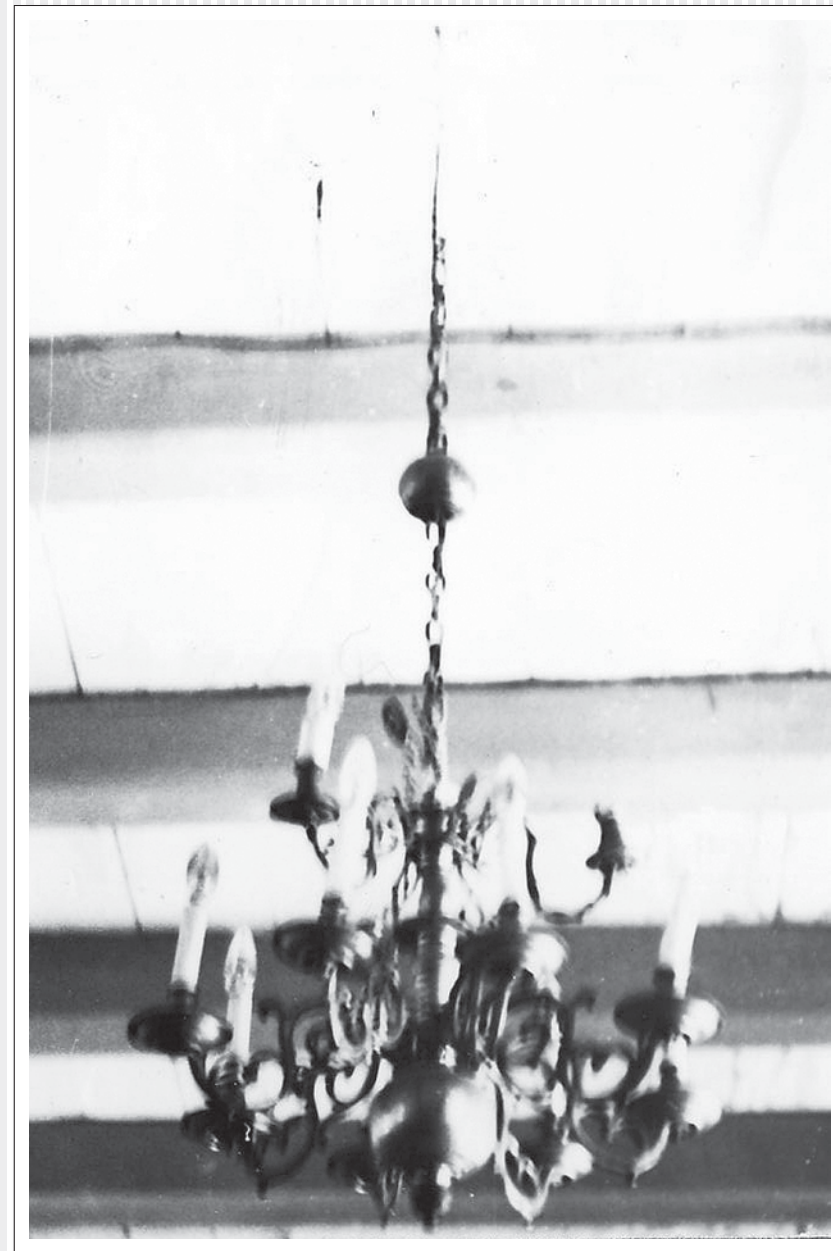
Data kradzieży/zaginięcia: 1977-2004 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Świecznik w kościele był na pewno do roku 1977, a jego brak po raz pierwszy odnotowano w karcie ewidencyjnej dnia 20.05.2004 r. Dalsze jego losy nie są znane.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00305

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2007 r., ZR/K/4000/20(3)/DR/2007, ZR/K/4000/26(4)/DR/2007.

Świecznik wiszący z XVIII w. w kościele w Lipiu,
1977

Nazwa: Chrzcielnica

Autor: nn

Materiał: drewno

Wiek powstania: koniec XVI w.

Wymiarów brak

Opis: Renesansowa chrzcielnica, dekorowana perełkowaniem oraz napisem na obwodzie, a także prawdopodobnie znakiem krzyża w lustrze.

Rejestr zabytków: 48-B, wpisane decyzją nr Kl.IV-660/6/70 z dn. 11.07.1970 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Łęczno pow. Białogard, Kościół filialnego pw. NMP Królowej Korony Polskiej w Łęcznie. Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Jadwigi w Białogardzie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1992-2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Chrzcielnica istniała w kościele w Łęcznie na pewno 11.07.1970 r., tj. w chwili wpisu do rejestru a następnie podczas kontroli w 1992 roku. Jej brak odnotowano po raz pierwszy w karcie 09.12.2002 r. i ponownie podczas kontroli 10.04.2008 r. Chrzcielnica zaginęła więc pomiędzy 1992 a 2002 r. Jej losów nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 02.06.2008 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektu.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00271

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z września 2009 r., ZR-K-4168/4(2)/DR/2009.

Chrzcielnica w kościele w Łęcznie, 1970

Nazwa: Misa chrzcielna

Autor: nn

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: XVI w.

Wymiarów brak

Opis: Renesansowa chrzcielnica, dekorowana perełkowaniem oraz napisem na obwodzie, a także prawdopodobnie znakiem krzyża w lustrze.

Rejestr zabytków: 48-B, wpisane decyzją nr Kl.IV-660/6/70 z dn. 11.07.1970 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Łęczno pow. Białogard, Kościół filialnego pw. NMP Królowej Korony Polskiej w Łęcznie. Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Jadwigi w Białogardzie.

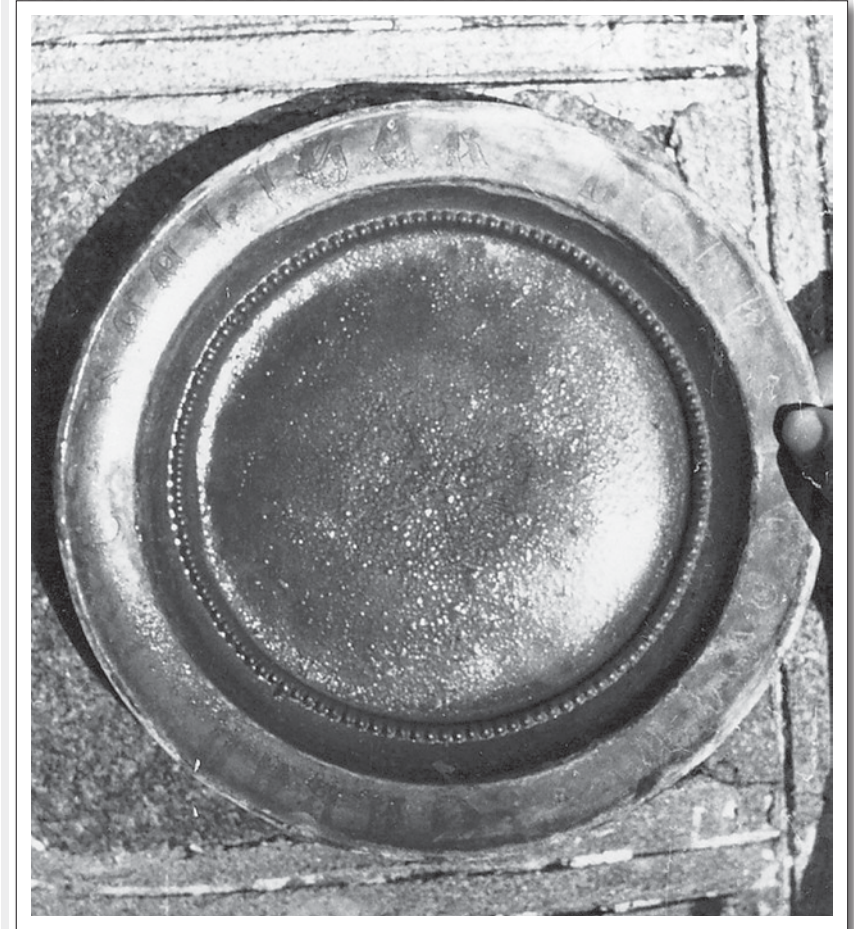
Data kradzieży/zaginięcia: 1970-2002 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Misa chrzcielna istniała w kościele w Łęcznie na pewno 11.07.1970 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Jej brak odnotowano po raz pierwszy w karcie 09.12.2002 r. i ponownie podczas kontroli 10.04.2008 r. Misa zaginęła więc pomiędzy 1970 a 2002 r. Jej losów nie udało się właścicielowi ustalić. Wobec powyższego Parafia pismem z dn. 02.06.2008 r. zgłosiła na Policję zaginięcie obiektu.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00271

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z września 2009 r., ZR-K-4168/4(2)/DR/2009 .

Misa chrzcielna w kościele w Łęcznie, 1970

Nazwa: Świeczniki (2 szt.)

Autor: nn

Materiał: blacha mosiężna

Wiek powstania: XVIII w.

Wysokość: 35 cm

Średnica stopy: 17 cm

Opis: Barokowe świeczniki jednoświecowe, stojące, z wypukłą okrągłą profilowaną podstawą, trzonem ozdobionym środkowym spłaszczonym dużym nodusem oraz mniejszymi przewiązkami (dwie okrągłe i dwie w kształcie spłaszczonych talerzyków), z głęboką talerzykową profilowaną profitką i z kolcem na świecę o długości 9 cm, przy czym pomiędzy świecznikami widoczne są nieznaczne różnice (jeden ma nieco grubszy trzon i masywniejszą stopę).

Rejestr zabytków: 117/B z dn. 23.02.1974 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Łącznie pow. Biesiekierz, Kościół filialnego pw. Świętej Rodziny w Parnowie. Parafia Rzymskokatolicka pw. Chrystusa Króla w Biesiekierzu.

Data kradzieży/zaginięcia: 1992-2004 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Brak świeczników potwierdzono protokolarnie podczas kontroli WUOZ w dn. 05.03.2009 r., a po raz pierwszy odnotowano ich brak w karcie dn. 20.02.2004 r. Świeczniki te na pewno w kościele były w VI.1965 r., w 1974 r. oraz w 1992 r. (gdy zakładano im nową kartę ewidencyjną). Udało się ustalić, że nie było ich na Parafii w dniu jej przyjęcia przez obecnego Proboszcza, tj. 23.08.2008 r., czyli zaginęły prawdopodobnie pomiędzy 1992 a 2004 rokiem. Parafia podjęła próbę ich odnalezienia, korespondując z Proboszczem urzędującym w Parafii do 1999 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00349

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z października 2010 r., ZR-K-4168/14(2)/DR/2010.

Świeczniki w kościele w Parnowie, 1992

Nazwa: Ławy z przedpiersiami

Autor: nn

Materiał: blacha mosiężna

Wiek powstania: 2 poł. XVI w.

Wymiary pierwszej ławy: wys. 103 cm, szer. 155 zm, gł. 15 cm

Wymiary drugiej ławy: wys. 103 cm, szer. 172 zm, gł. 13 cm

Opis: Renesansowe ławy stanowiły wyposażenie kościoła w Rarwinie. Przedpiersia pełne, zdobione od lica półkolistymi arkadami wspartymi na kanelowanych pilastrach, zwieńczone profilowanym parapetem (wg. kart jedno z przedpiersi w 1983 r. w szczytkowej formie funkcjonowało jako balustrada i określone zostało na barok, po 1735 r.).

Rejestr zabytków: 52/B, wpisany decyzją nr Kl.IV-660/10/70 dn. 13.07.1970 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Rarwino pow. Białogard, Kościół filialny pw. Narodzenia NMP w Rarwinie. Rzymskokatolicka Parafia pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Stanominie.

Data kradzieży/zaginięcia: 1970-2008 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: W/w obiekty istniały w kościele w Rarwinie na pewno 13.07.1970 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Ich brak odnotowano w kartach podczas kontroli w dn. 04.03.2008 r. Parafii nie udało się ustalić precyzyjnie momentu zdemontowania ław, nie ma też żadnych dokumentów, które mówiłyby o jego przyczynach. Według pozyskanych ustnych informacji wiadomo, iż do demontażu doszło z pewnością pomiędzy 1970, a 1983 r., a ostatecznie przed 2008 r. z uwagi na zły stan tych elementów. Dowodem tego jest fakt, iż właśnie w 1983 r. fragment jednego z przedpiersi zafunkcjonował już jako balustrada składająca się zaledwie z 2 arkadowych płyt dawnego przedpiersia.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00349

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z września 2009 r., ZR-K-4168/ 10 /DR/2009.

Ławy z przedpiersiami w kościele w Rarwinie, 1965

Ławy z przedpiersiami w kościele w Rarwinie, 1965

Nazwa: Lichtarze (4 szt.)

Autor: nn

Materiał: odlew cynowy

Wiek powstania: 1641 r.

Wysokość: 38 cm

Średnica stopy: 18 cm

Opis: Późnorenesansowe lichtarze jednoświecowe, stojące, tralkowe z okrągłą, wypukłą stopą ozdobioną trzema podwójnymi żłobkami; trzon gładki przewiązany w środku nodusem w formie spłaszczonej kuli z półką po środku; profitki duże, głębokie, talerzykowate, ozdobione rytymi paskami; bolce na świece duże, o prostokątnym przekroju; na stopie napis: „1641 DEN 24 DECEMBER” „4”.

Rejestr zabytków: 144/B, decyzja z dn. 12 maja 1975 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Serbia, gm. Kołobrzeg, Kościół parafialny pw. św. Jana Chrzciciela w Sarbii.

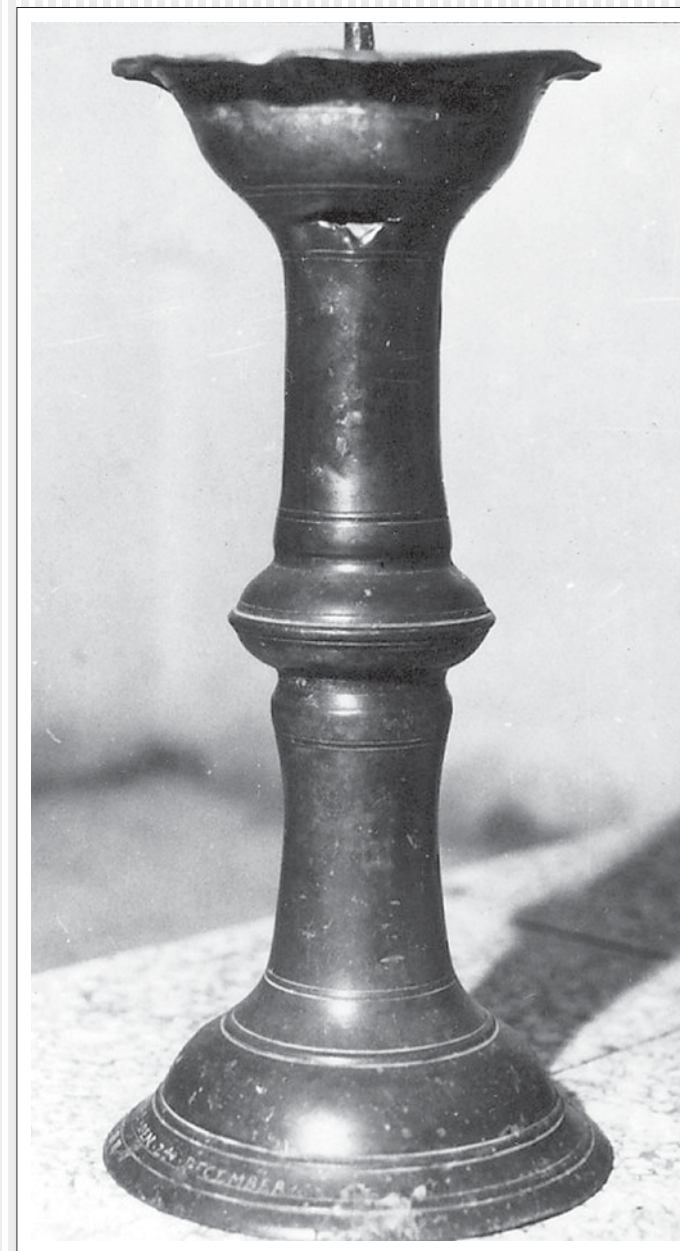
Data kradzieży/zaginięcia: 1985-1994 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Cztery lichtarze były w kościele w chwili zakładania pierwszej karty w sierpniu 1962 r., w chwili wpisu do rejestru w maju 1975 r. oraz podczas kontroli w maju 1978 r., 2 szt. były jeszcze w kościele w chwili zakładania nowej karty w sierpniu 1985 r., gdy lichtarze nosiły już ślady uszkodzeń mechanicznych (powyginane profitki, wgłębienia na trzonach); całkowity brak odnotowano w karcie w sierpniu 1994 r., marcu 2004 r. oraz sierpniu 2010 r.; zaginęły więc prawdopodobnie pomiędzy 1985 a 1994 rokiem.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RG00071

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z października 2010 r., ZR-K-4168/15(2)/DR/2010.

Lichtarz w kościele w Sarbii, 1962

Nazwa: Misa chrzcielna

Autor: nn

Materiał: odlew cynowy

Wiek powstania: I ćw. XVII w.

Średnica: 45 cm

Opis: Renesansowa misa chrzcielna stanowiła wyposażenie kościoła w Sianowie. Brzeg misy dekorowany ornamentem geometrycznym, a dno wypukłą sceną Zwiastowania otoczoną dwoma wypukłymi okręgami z zatartym napisem pomiędzy nimi.

Rejestr zabytków: 78/B wpisany decyzją nr Kl.IV-660/17/71 z dnia 15.06.1971 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Sianów, pow. Koszalin, Kościół parafialny pw. św. Stanisława Kostki w Sianowie.

Data kradzieży/zaginięcia: 5/6 czerwca 1983 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Misa istniała w kościele w Sianowie na pewno 15.06.1971 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie podczas kontroli w dn. 01.03.2007 r. Natomiast z pisma kierowanego przez Parafię do Kurii Biskupiej, a przekazanego do wiadomości Delegatury w dn. 02.09.2009 r. wynika, iż w nocy z 5 na 6 czerwca 1983 r. miało miejsce włamanie do kościoła w Sianowie i wówczas skradziono przedmiotową misę. Ten dokument jest jedynym jaki udało się obecnemu Księdzu Proboszczowi w tej sprawie odnaleźć. W archiwum Delegatury również nie ma żadnych innych dokumentów. Fakt zaginięcia misy Parafia zgłosiła na Policję w dn. 02.09.2009 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00341

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z lutego 2010 r., ZR-K-4168/6/DR/2010.

Misa chrzcielna w kościele w Sianowie, 1971

Nazwa: Lichtarze (2 szt.)

Autor: nn

Materiał: odlew cynowy

Wiek powstania: 1652 r.

Wysokość: 32,5 cm

Średnica stopy: 16,5 cm

Opis: Dwa renesansowe lichtarze jednoświecowe o trzonie w formie tralki wspartym na profilowanej stopie, z talerzykową profitką z kolcem stanowiły wyposażenie kościoła w Sławie. Ofiarowane kościołowi w Sławie przez Kersten Recchau i Michaela Thurbey w 1652 r. o czym informują napisy na stopach – na jednym: „KERSTEN RECCHAV .KIRCHEN .WORSTEHER .IVNIS”; na drugim: „MICHAEL THURBEY .DEN .1652”.

Rejestr zabytków: 169/B decyzja z dn. 18.11.1977 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Sława gm. Świdwin, Kościół filialny pw. pw. Matki Bożej Różańcowej w Sławie. Parafia Rzymskokatolicka pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Cieszeniu.

Data kradzieży/zaginięcia: grudzień 1987 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Dwa lichtarze były na miejscu jeszcze w latach 80-tych XX w. W karcie odnotowano fakt kradzieży w grudniu 1987 r. oraz fakt umorzenia postępowania w tej sprawie. Brak lichtarzy potwierdzano podczas kontroli w dn. 22.07.2003 r., 13.05.2004 r. i 12.04.2011 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RG00072

Bibliografia: L. Böttger, Die Bau und Kunst...B.I. H.II, Stettin 1892, s. 40; D. Urban, Karta ewidencyjna zabytku: Lichtarz, Kościół w Sławie, mps 1964; K. Loose, Karta ewidencyjna zabytku: Lichtarz, Kościół w Sławie, mps 1964; Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z kwietnia 2010 r., ZR.K.5145.6.2011.DR.

Lichtarz w kościele w Sławie, 1980

Lichtarze w kościele w Slawie, 1964

Stopa lichtarza w kościele w Slawie, 1980

Stopa lichtarza w kościele w Slawie, 1980

Nazwa: Empory

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno snycerowane, polichromowane

Wiek powstania: 2 poł. XVI w. i XVII w.

Brak wymiarów

Opis: Renesansowe i barokowe empory stanowiły wyposażenie kościoła w Stonominiu. Lica empor zawierają płyciny dekorowane stolarsko i snycersko (rauty, ornament okuciowy, ornament roślinny).

Rejestr zabytków: 53/B wpisane decyzją nr Kl.IV-660/11/70 z dn. 13.07.1970 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stonomino, gm. Białogard, Kościół parafialny pw. Podwyższenia Krzyża Świętego, Stonomino, gm. Białogard.

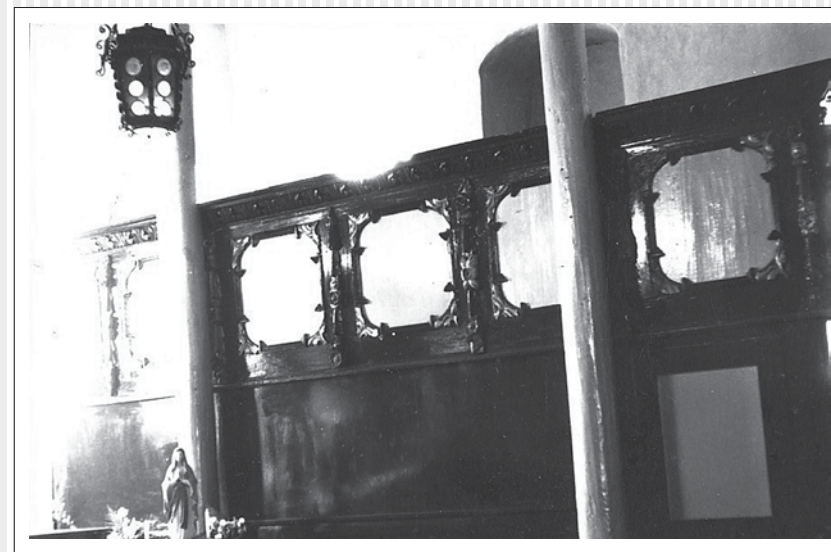
Data kradzieży/zaginięcia: 1970-2008 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Empory istniały w kościele w Stonominiu na pewno 13.07.1970 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Ich brak odnotowano w kartach podczas kontroli w dn. 04.03.2008 r. Parafii nie udało się ustalić precyzyjnie momentu zdemontowania ambony, empor i uszaków, nie ma też żadnych dokumentów, które mówiłyby o jego przyczynach. Według adnotacji zawartych w kartach ewidencyjnych wiadomo, iż do demontażu doszło z pewnością pomiędzy 1970, a 1986 r., a jego przyczyną według ustnych informacji był zły stan tych elementów oraz zmiana organizacji przestrzeni świątyni.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00273

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z IX 2009 r., l.dz. ZR-K-4168/9/DR/2009.

Empora w kościele w Stonominiu, 1965

Empora w kościele w Stonominiu, 1965

Nazwa: Świeczniki (3 szt.)

Autor: nn

Materiał: szkło kryształowe

Wiek powstania: XIX w.

Brak wymiarów

Opis: Świeczniki stojące o tralkowym trzonie, wieloświecowe ze szkła kryształowego utrzymane w stylu biedermeier stanowiły wyposażenie kościoła w Stanominie.

Rejestr zabytków: 53/B wpisane decyzją nr Kl.IV-660/11/70 z dn. 13.07.1970 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stonomino, gm. Białogard, Kościół parafialny pw. Podwyższenia Krzyża Świętego, Stonomino, gm. Białogard.

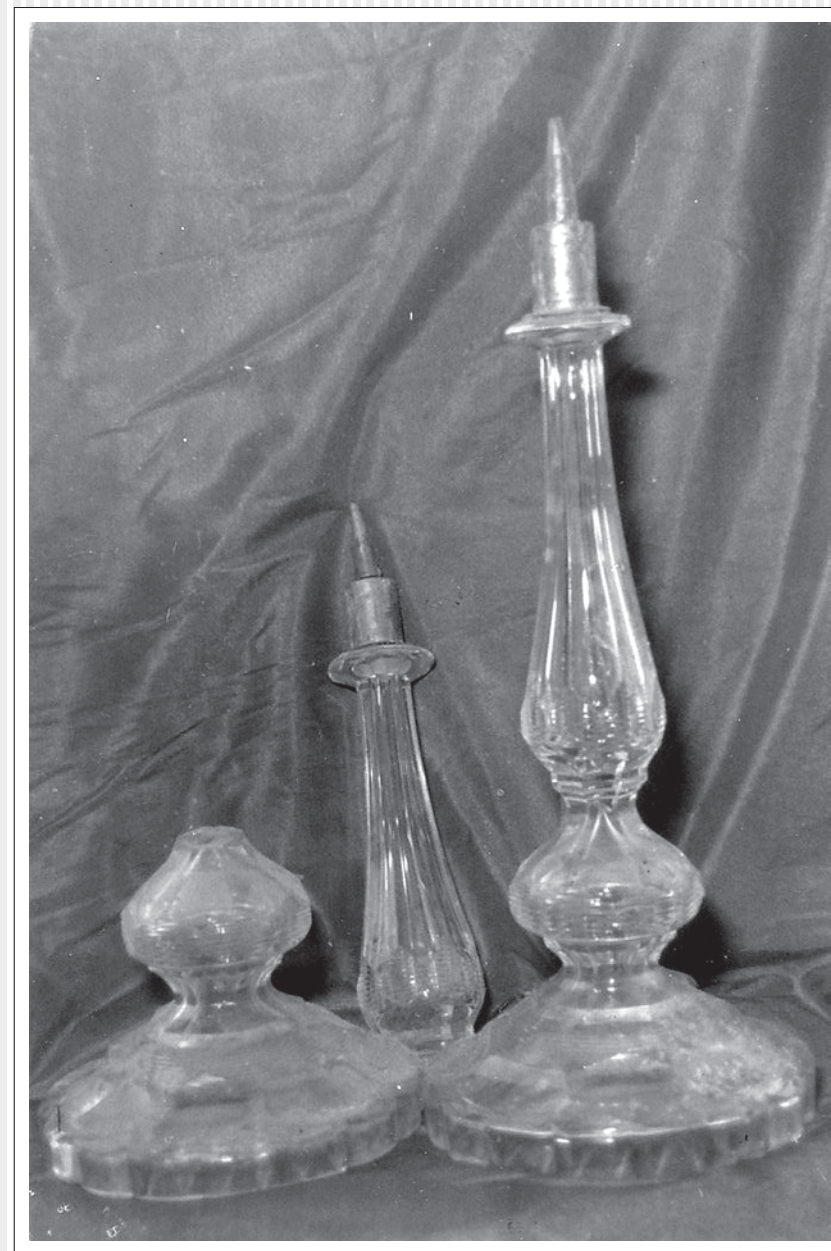
Data kradzieży/zaginięcia: 1992-2008 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Świeczniki istniały w kościele w Stanominie na pewno 13.07.1970 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Uszkodzenie i braki w świecznikach odnotowano w karcie po raz pierwszy w 1992 r. – dokładna data oraz przyczyny uszkodzenia i braków nie są znane. Pomimo, iż opisane sytuacje świadczą raczej o zniszczeniu niż o zaginięciu w/w elementów, Parafia jednak, chcąc wypełnić wszelkie możliwe drogi wyjaśnienia losów obiektów, pisemnie wniosowała o ich poszukiwanie w jednostkach muzealnych.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RF00100

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z IX 2009 r., l.dz. ZR-K-4168/9/DR/2009.

Świeczniki w kościele w Stanominie, 1985

Nazwa: Ambona

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno snycerowane, polichromowane

Wiek powstania: XVIII w.

Wysokość: ok. 2,7 m

Szerokość: ok. 80 cm

Opis: Barokowa przyścienna ambona na planie sześcioboku, składająca się z kosza, balustrady, schodów, zaplecka z uszakami i baldachimu; kosz dekorowany snycersko motywem campanulli; roślinne girlandy dekorują dolne krawędzie kosza i baldachimu; uszaki oraz zwieńczenie balustrady tworzy ażurowy ornament roślinny; górną krawędź kosza i baldachimu wieńczy profilowane gzymsy.

Rejestr zabytków: 53/B wpisane decyzją nr Kl.IV-660/11/70 z dn. 13.07.1970 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stonomino, gm. Białogard, Kościół parafialny pw. Podwyższenia Krzyża Świętego.

Data kradzieży/zaginięcia: 1970–2008 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Ambona istniała w kościele w Stanominie na pewno 13.07.1970 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Ich brak odnotowano w kartach podczas kontroli w dn. 04.03.2008 r. Parafii nie udało się ustalić precyzyjnie momentu zdemontowania ambony, empor i uszaków, nie ma też żadnych dokumentów, które mówiłyby o jego przyczynach. Według adnotacji zawartych w kartach ewidencyjnych wiadomo, iż do demontażu doszło z pewnością pomiędzy 1970, a 1986 r., a jego przyczyną według ustnych informacji był zły stan tych elementów oraz zmiana organizacji przestrzeni świątyni.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00272

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z IX 2009 r., l.dz. ZR-K-4168/9/DR/2009.

Ambona w kościele w Stanominie, 1965

Nazwa: Uszaki ołtarza

Autor: nn warsztat pomorski

Materiał: drewno snycerowane, polichromowane

Wiek powstania: XVII w.

Wysokość: ok. 89 cm

Szerokość: ok. 26 cm

Głębokość: ok. 6 cm

Opis: Renesansowe uszaki tworzyły ornament okuciowy z elementami rollwerku i guzami o kształcie metalowych ćwieków, w części środkowej dekorowały lwią głowę trzymającą w paszczy róg obfitości wypełniony bukietem róż, a w zwieńczeniu profilem baraniego łba.

Rejestr zabytków: 53/B wpisane decyzją nr Kl.IV-660/11/70 z dn. 13.07.1970 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stonomino, gm. Białogard, Kościół parafialny pw. Podwyższenia Krzyża Świętego.

Data kradzieży/zaginięcia: 1992-2008 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Uszaki ołtarza znajdowały się w kościele w Stonominie na pewno 13.07.1970 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Ich brak odnotowano w kartach podczas kontroli w dn. 04.03.2008 r. Parafii nie udało się ustalić precyzyjnie momentu zdemontowania ambony, empor i uszaków, nie ma też żadnych dokumentów, które mówiłyby o jego przyczynach. Według adnotacji zawartych w kartach ewidencyjnych wiadomo, iż do demontażu doszło z pewnością po 1992 r., a jego przyczyną według ustnych informacji był zły stan tych elementów oraz zmiana organizacji przestrzeni świątyni.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00274

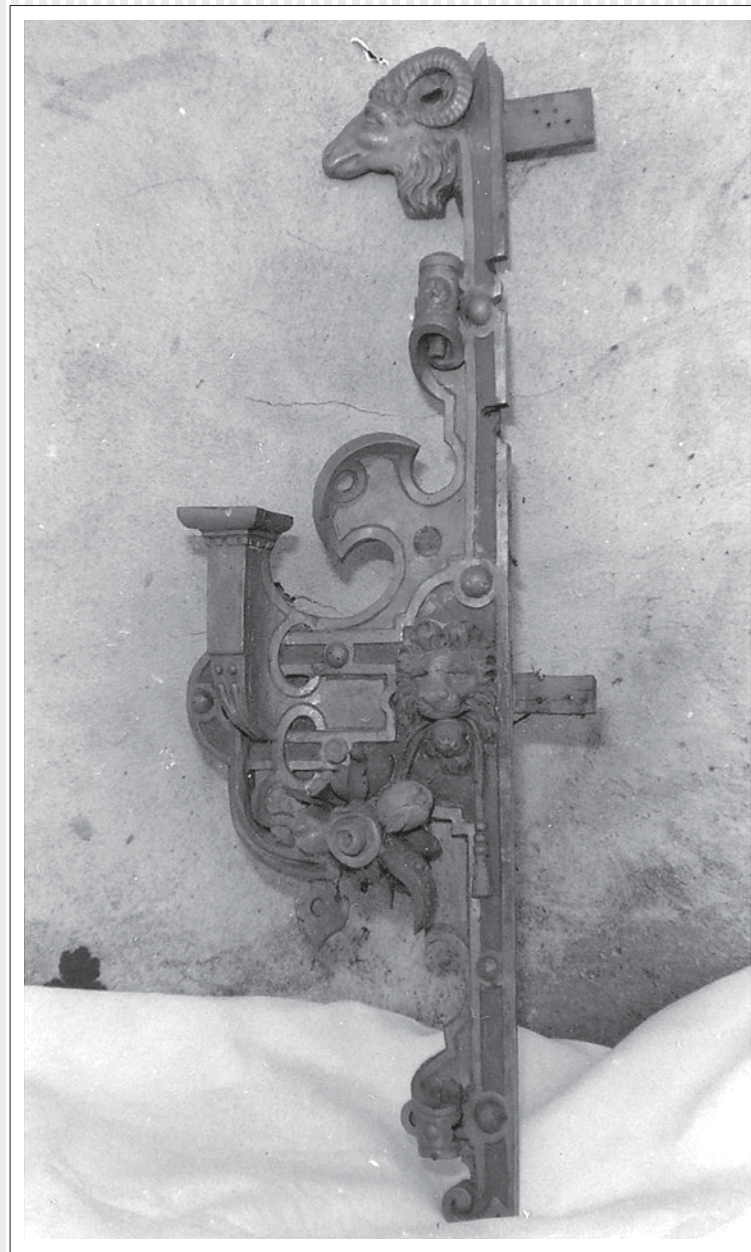
Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z IX 2009 r., l.dz. ZR-K-4168/9/DR/2009.

Uszaki ołtarza w kościele w Stonominie, 1992

*Widok na ołtarz z uszakmi
w kościele w Stanominie, 1965*

*Uszaki ołtarza
w kościele w Stanominie, 1992*

Nazwa: Główka putta

Autor: nn

Materiał: drewno

Wiek powstania: 1701-1725 r.

Wysokość: 33 cm

Szerokość: 22,5 cm

Opis: Uskrzydłona główka aniołka – putta, była to płaskorzeźba stanowiąca element wystroju XVIII w. ambony.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Kościół p.w. Najświętszej Marii Panny Królowej Świata w Stargardzie Szczecińskim.

Data kradzieży/zaginięcia: 15-16 listopada 2001 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Główkę putta skradziono z ambony kościoła Najświętszej Marii Panny Królowej Świata w Stargardzie Szczecińskim w dn. 15-16.11.2001 r. Kościół nie był zamknięty.

Jednostka prowadząca sprawę: KP Stargard Szczeciński, L.dz. 22008/01, RSD-4258/01

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00879

*Główka putta na ambonie kościoła NMP
w Stargardzie Szczecińskim, 1995*

Nazwa: Główka putta

Autor: nn

Materiał: drewno

Wiek powstania: 1701-1725 r.

Wysokość: 22,5 cm

Szerokość: 69 cm

Opis: Uskrzydłona główka aniołka – putta, była to płaskorzeźba stanowiąca element wystroju XVIII w. ambony.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Kościół p.w. Najświętszej Marii Panny Królowej Świata w Stargardzie Szczecińskim.

Data kradzieży/zaginięcia: 1-31 stycznia 1998 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Główkę putta skradziono z ambony kościoła Najświętszej Marii Panny Królowej Świata w Stargardzie Szczecińskim w dn. 01-31.01.1998 r. Kościół nie był zamknięty.

Jednostka prowadząca sprawę: KP Stargard Szczeciński, L.dz. 22008/01, RSD-4258/01

Rejestracja w bazie NIMOZ: PC00880

*Główka putta na ambonie kościoła NMP
w Stargardzie Szczecińskim, 1995*

Nazwa: Świeczniki (2 szt.)

Autor: nn

Materiał: plater

Wiek powstania: XIX w.

Wysokość: 28 cm

Opis rzeźby: Świeczniki stojące jednoświecowe, z dużą, okrągłą, podwójnie wypukłą profilowaną stopą, dekorowaną na obrzeżu perlkowaniem. Trzon tralkowy z czterema wydłużonymi pionowymi polami wypełnionymi na przemian akantem z kratką i kwiatami z liśćmi akantu. Tulejka kielichowata, oddzielona od trzonu dekorowanym perlkowaniem talerzykiem. Powyżej talerzykowata profitka z perlkowaniem na brzegu, ujmująca centralny kołec na świecę. Na stopie litery: „T.E.C.”.

Rejestr zabytków: 161/B, wpisany decyzją nr Kl.IV-5330/5/77 z dn. 16.09.1977 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Żółte, gm. Drawsko Pomorskie, Kościół filialny pw. Niepokalanego Poczęcia NMP w miejscowości Żółte. Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Stanisława BiM, Zarańsko.

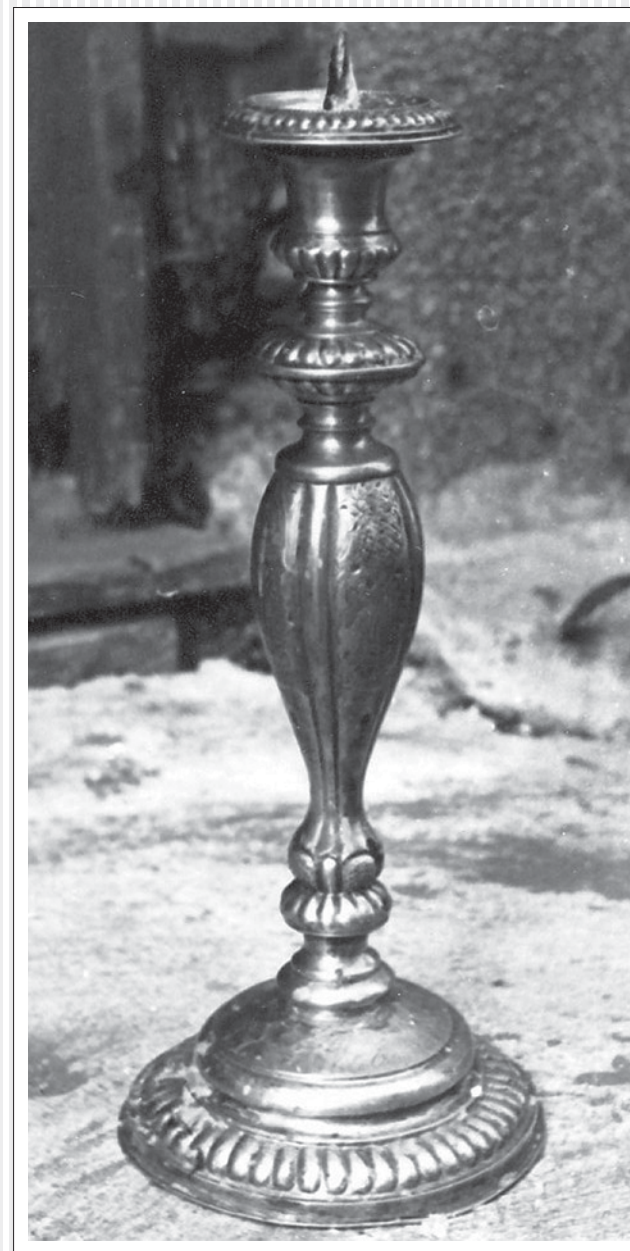
Data kradzieży/zaginięcia: 1977-2003 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Świeczniki istniały w kościele w miejscowości Żółte na pewno 16.09.1977 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Ich brak odnotowano po raz pierwszy w karcie 22.05.2003 r. oraz podczas kontroli w dn. 09.07.2009 r. Parafia nie przekazywała żadnych archiwalnych dokumentów w sprawie zaginięcia świeczników. Parafia zgłosiła zaginięcie w lipcu 2009 r. na Policję, jednocześnie o zgłoszeniu zawiadamiając w dn. 14.07.2009 r. Delegaturę WUOZ w Koszalinie.

Jednostka prowadząca sprawę: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RF00100

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z marca 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/5/DR/2010.

Świeczniki w kościele w miejscowości Żółte, 1977

Pomniki

Nazwa: Anioł

Autor: prawdopodobnie nn warsztat włoski

Materiał: marmur

Wiek powstania: ok. 1882-1883

Wysokość: ok. 150 cm

Opis: Antykizująca rzeźba anioła ustawiona była na pomniku nagrobnym rodziny von Keudell na cmentarzu w Lubiechowie Górnym. Wykonano ją z białego marmuru, pochodzącego z Włoch. Rzeźbę ustawiono na cokole, przedstawiała ona anioła z twarzą zmarłej Hedwig von Keudell (1842-1882).

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Lubiechów Górny, pow. Gryfino, cmentarz

Data kradzieży/zaginięcia: 1995 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę skradziono w nn okolicznościach na początku 1995 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: PP w Cedyni, L.dz. 45/95, RSD 23/95, PR Gryfino DS 380/95

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

*Rzeźba na pomniki nagrobnych
w Lubiechowie Górnym, 1960*

Nazwa: nn

Autor: nn

Materiał: odlew z brązu

Wiek powstania: XIX w.

Wysokość: ok. 150 cm

Opis: Antykizująca rzeźba kobiety z dzbanem wieńczyła fontannę przed pałacem w Margowie, ustawiona była na betonowym postumencie i cokole z kamieni polnych zespolonych betonem. W latach 90-tych XX cokół został pomalowany zieloną olejną farbą a sama rzeźba – niebieską.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Margowo, pow. kamieński, pałac w Margowie

Data kradzieży/zaginięcia: ok. 1995 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę skradziono w nn okolicznościach ok. 1995 roku

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOSZ: brak

Bibliografia: L. Madejska, Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba ogrodowa, Margowo, mps, Szczecin 1964; Foto WKZ Szczecin 15/472.

Rzeźba przed pałacem w Margowie, 1977

Nazwa: nn

Autor: Ludwig Manzel

Materiał: piaskowiec lub sztuczny kamień

Wiek powstania: 1900-1904 r.

Wysokość: ok. 150 cm

Opis: Rzeźba przedstawiająca mężczyznę i dziecko wsparte o jego kolano wieńczyła zachodni kraniec tarasu wieży widokowej wzniesionej w latach 1900-1904 przez syna Martina Quistorpa dla upamiętnienia ojca Johanna Quistorpa. Po wysadzeniu wieży w 1945 roku, rzeźba spadła z cokołu i leżała przy arkadowym ganku wieży od strony południowej.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Szczecin, pow. Szczecin, okolice ul. Chopina w Lesie Arkońskim

Data kradzieży/zaginięcia: 1996 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę skradziono w nn okolicznościach ok. 1996 roku

Jednostka prowadząca poszukiwania: brak

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

Bibliografia: M. Łuczak, Szczecin Niebuszewo, Niemierzyn, Szczecin 2010, s. 224-230.

Rzeźba przy wieży Quistorpa w Szczecinie, 1936

Nazwa: Wenus

Autor: Carl Philipp Glume

Materiał: piaskowiec

Wiek powstania: XVIII w.

Wysokość: ok. 150 cm

Waga: ok. 400 kg

Opis: Rzeźba przedstawiająca Wenus (lokalnie określana jako Ewa) wieńczyła fontannę w parku Dolina Miłości w Zatonii Dolnej. Park założony został przez Annę von Humbert ok. 1850 r., lecz rzeźbę ustawiono tam w 1897 roku z inicjatywy René von Humberta, który kupił ją od właściciela restauracji w Schwedt. Restaurator nabył ją rok wcześniej od zarządu domeny państwowej. Rzeźba pochodziła z zamku w Schwedt, gdzie zdobiła jego attykę. Jej twórcą był Carl Philipp Glume, nadworny rzeźbiarz króla pruskiego.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Zatoń Dolna, pow. Chojna, Park krajobrazowy-Dolina Miłości

Data kradzieży/zaginięcia: 21-23 luty 2003

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Rzeźbę Wenus skradziono w nn okolicznościach w dniach 21-23 luty 2003 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KPP Chojna, L.dz. KR-870/03, RSD 148/03, PR Gryfino DS 567/03

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

Rzeźba Wenus w Zatonii Dolnej, 1940

Malarstwo

Nazwa: Narodziny św. Jana Chrzciciela

Autor: nn

Materiał: olej, płótno

Wiek powstania: l. 30 XX w.

Wysokość: 135 cm

Szerokość: 96 cm

Opis: Obraz o kształcie prostokąta stojącego, zwieńczonego dwoma trójkątami, zawierającego realistyczną scenę przedstawiającą leżącą we wnętrzu na łożu kobietę z nagim niemowlęciem na rękach, kłęczącą przy misce przed łożem na dywanie z pieluszką w dłoniach kobietę oraz lekko pochylonego i stojącego za łożem starca.

Rejestr zabytków: brak, obiekt objęty ewidencją

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie

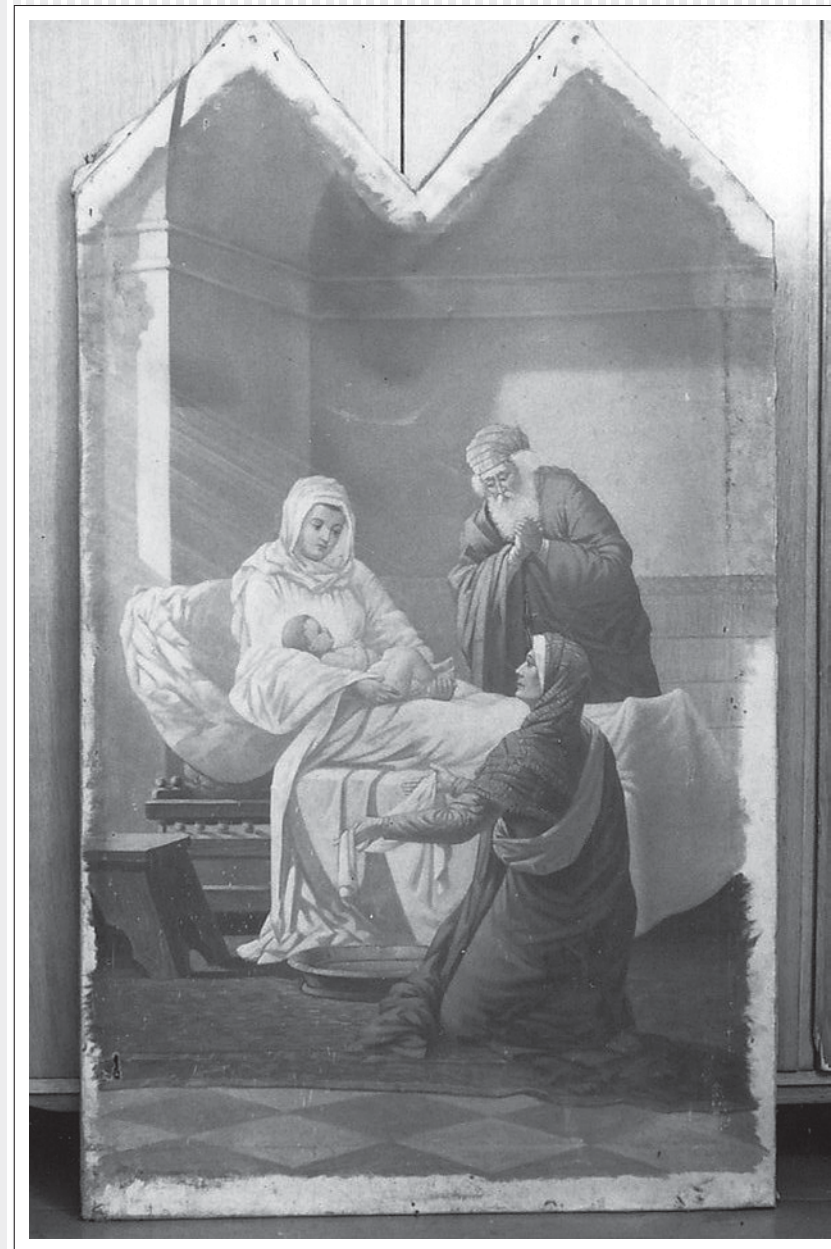
Data kradzieży/zaginięcia: 1984-1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obraz znajdował się w kościele w 1984 r. podczas zakładania karty zabytku. Jego brak odnotowano podczas kontroli WUOZ w 1993 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PA03124

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z XI 2009 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009.

Obraz "Narodziny Jana Chrzciciela"
w kościele w Darłowie, 1984

Nazwa: Matka Boska z Dzieciątkiem

Autor: nn

Materiał: olej na desce

Wiek powstania: XVIII w.

Wysokość: 23 cm

Szerokość: 19 cm

Opis: Ikona z XVIII w. z wizerunkiem Matki Boskiej z Dzieciątkiem. Hodigotria. Koszulka złożona. Postacie MB i Dzieciątka w nieregularnym owalu. Wokół głów nimby promieniste. W narożach koszulki ornament kwiatowy. Rama gruba, profilowana, złożona. Wymiary określone na podstawie skali widocznej na zdjęciu.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Gryfice, Kościół prawosławny p.w. Wniebowzięcia w Gryficach przy ul. Nowy Świat.

Data kradzieży/zaginięcia: 17 marca 1994 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obraz utracono podczas kradzieży z włamaniem w dn. 17.03.1934 r. z kościoła prawosławnego p.w. Wniebowzięcia w Gryficach.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PA00507

Bibliografia: brak

*Ikona "Matki Boskiej z Dzieciątkiem"
w cerkwi w Gryficach, 1990*

Nazwa: św. Pitrim

Autor: nn

Materiał: olej na desce

Wiek powstania: XVIII w.

Wysokość: 27 cm

Szerokość: 24 cm

Opis: Ikona z XVIII w. przedstawia Św. Pitirima, biskupa Tambowskiego, w szacie liturgicznej prawosławnej, w ujęciu do pasa, en face. Prawa dłoń uniesiona, w lewej pastorał. Na głowie ciemnobrązowy kołpak, zielony habit płaszcz niebieski z czerwonymi naszyciami. Pastorał żółtawy, medalion żółtawo-biały z czerwonymi i niebieskimi elementami. Broda długa brązowo-szara. Wokół głowy nimb z rytymi wewnątrz promieniami, na zewnątrz koronkowy. Tło złote, sztancowane. Bordiura: stylizowany złoty łańcuch z ogniwami wypełnionymi czerwonym, turkusowym i białym kolorem (emalia(?)), na ciemnogrnatowym tle. W narożach złote kwiaty na niebieskim tle. W dolnej części bordiury napis cyrylicą: „СВ. ПИТИРИМЪ ЕПИСКОПЪ ТАМБОВСКЪ”. Rama gruba, złocona, profilowana. Wymiary określone w przybliżeniu na podstawie skali widocznej na zdjęciu.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Gryfice, Kościół prawosławny p.w. Wniebowzięcia w Gryficach przy ul. Nowy Świat.

Data kradzieży/zaginięcia: 17 marca 1994 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obraz utracono podczas kradzieży z włamaniem w dn. 17.03.1934 r. z kościoła prawosławnego p.w. Wniebowzięcia w Gryficach.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PA00508

Bibliografia: Spotkania z Zabytkami, nr 1/95, Katalog Strat.

Ikona "Św. Pitrim" w cerkwi w Gryficach, 1990

Nazwa: Chrystus w Emaus

Autor: nn

Materiał: olej deska

Wiek powstania: XVII w.

Wysokość: 53 cm

Szerokość: 37 cm

Głębokość: 2 cm

Opis: Na pierwszym planie przedstawieni dwaj siedzący mężczyźni. Po prawej stronie postać starca z pociągniętą twarzą, okoloną długą brodą i wąsami. Lewa ręka starca spoczywa na kolanie, prawa zgięta, palcem wskazującym pokazuje Chrystusa siedzącego naprzeciwko starca. Chrystus przedstawiony frontalnie po lewej stronie kompozycji. Prawa ręka wyprostowana, lewa zgięta spoczywa na piersiach. Wokół głowy Chrystusa znajduje się nimb. Na drugim planie pomiędzy postaciami stół nakryty białym obrusem, a na nim paląca się świeca w świeczniku.

Rejestr zabytków: 120/B z dn. 12.03.1974 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Iwięcino, gm. Sianów, Kościół filialny pw. Matki Boskiej Królowej Polski w Iwięcinie.

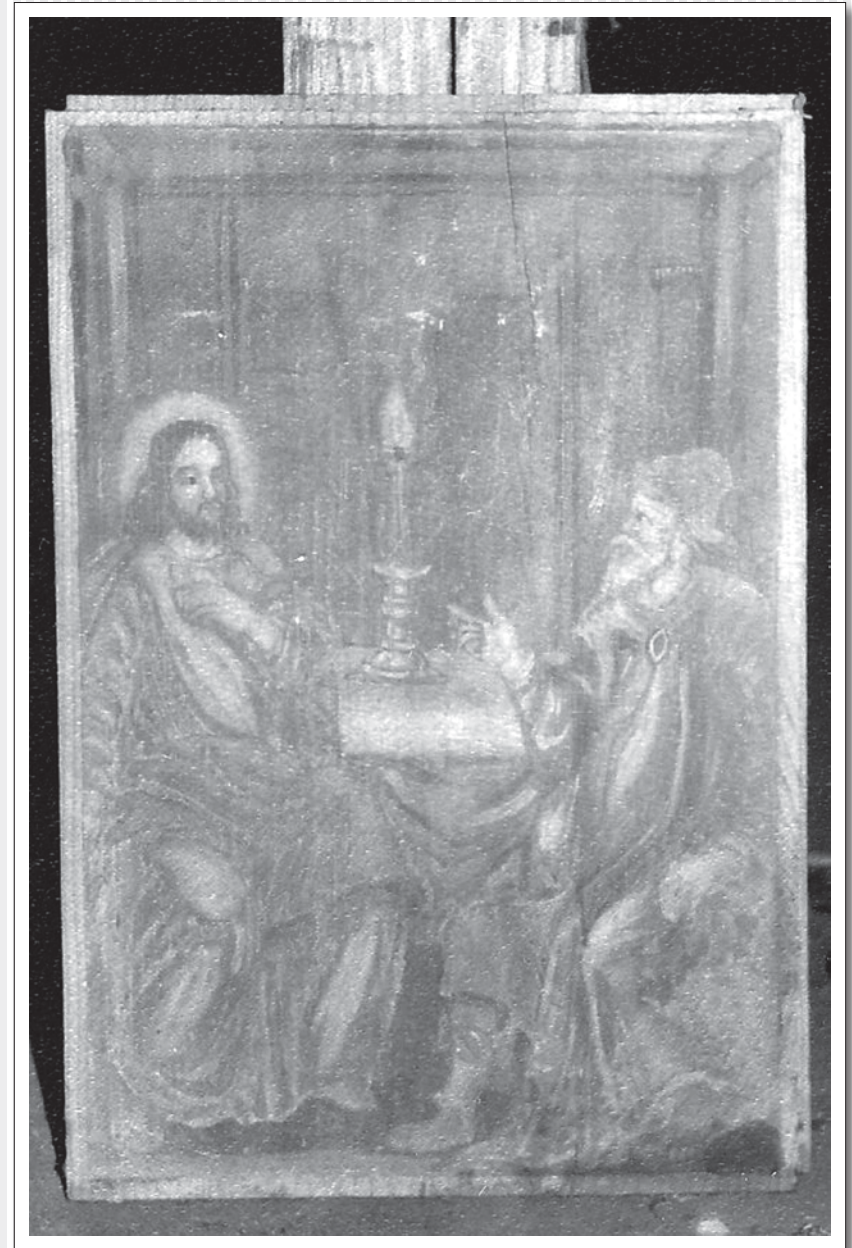
Data kradzieży/zaginięcia: 1993-24.08.2006 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obraz znajdował się w kościele w 1993 r. podczas zakładania karty zabytku. Jego brak odnotowano podczas kontroli WUOZ w dn. 24.08.2006 r. Parafia podjęła poszukiwania i ponieważ nie przyniosły one rezultatu – w 2006 roku dokonała zgłoszenia o zaginięciu.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PA02748

Bibliografia: L. Bottger, Die Bau und Kunstdenkmaler....., t.I.z.3, Stettin 1892, s. 28; Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z 28.IX.2006 r., l.dz. ZR/K/462/4(4)/DR/2006.

Obraz "Chrystus w Emaus" w kościele w Iwięcinie,
1974

Nazwa: Matka Boska z Dzieciątkiem

Autor: nn

Materiał: olej na desce

Wiek powstania: XIX w.

Wymiarów brak

Opis: Ikona z XIX w. z wizerunkiem Matki Boskiej z Dzieciątkiem. Drewno pokryte koszulką z blachy koloru złotego.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Koszalin, Kościół Autokefaliczno-Pravosławny. Parafia prawosławna, Koszalin, ul. Młyńska 2.

Data kradzieży/zaginięcia: 26 listopada 1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obraz utracono podczas kradzieży z włamaniem w dn. 26.11.1993 r. z Kościoła Autokefaliczno-Pravosławnego w Koszalinie.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PA00438

Bibliografia: brak

*Ikona "Matka Boska z Dzieciątkiem"
w cerkwi w Koszalinie, 1990*

Nazwa: Chrystus Pantokrator

Autor: nn

Materiał: olej na desce

Wiek powstania: XIX w.

Wymiarów brak

Opis: Ikona z XIX w. z wizerunkiem Chrystusa Pantokratora. Drewno pokryte koszulką z blachy koloru złotego.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Koszalin, Kościół Autokefaliczno-Pravosławny. Parafia prawosławna, Koszalin, ul. Młyńska 2.

Data kradzieży/zaginięcia: 26 listopada 1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obraz utracono podczas kradzieży z włamaniem w dn. 26.11.1993 r. z Kościoła Autokefaliczno-Pravosławnego w Koszalinie.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PA00439

Bibliografia: brak

*Ikona "Chrystusa Pantokratora"
w cerkwi w Koszalinie, 1990*

Nazwa: Ukrzyżowanie

Autor: nn

Materiał: olej płótno

Wiek powstania: ok. 1850 r.

Wysokość: 53 cm

Szerokość: 37 cm

Głębokość: 2 cm

Opis: Obraz przedstawiający Ukrzyżowanie. Ciało Chrystusa na krzyżu w kolorze kości słoniowej, przedstawione jest na ciemnym tle. W dali widoczne trzy korony drzew, w różnych od siebie odległościach. Na płótnie z tyłu napis gotycki w języku niemieckim, co najmniej kilka słów, w 2 lub 3 wersach.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Niemica, Kościół w Niemicy

Data kradzieży/zaginięcia: 19-20.04.2007 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Obraz utracono podczas kradzieży z włamaniem w dn. 19-20.04.2007 r. z kościoła w Niemicy.

Jednostka prowadząca poszukiwania: Kamień Pomorski, KR-2562/07, RSD-333/07

Rejestracja w bazie NIMOZ: PA02903

Bibliografia: brak

Obraz "Ukrzyżowanie" w kościele w Niemicy, 1990

Nazwa: Matka Boska Włodzimierska

Autor: nn

Materiał: olej na desce

Wiek powstania: 1850-1851 r.

Wysokość: 70 cm

Szerokość: 60 cm

Opis: Ikona na desce przedstawiająca Matkę Boską Włodzimierską, Blacheriotissa. W dolnej części malowidła znajduje się fragment pieśni cerkiewnej, pisany stylizowaną cyrylicą. Madonna, ukazana do pasa, ze zgiętymi w łokciach rękoma. Dłonie rozchylone, uniesione ku górze, na piersi błogosławiące Dzieciątko Jezus. Kompozycja wpisana w okrąg. Okrąg wpisany w prostokąt, w narożach bogaty ornament.

Rejestr zabytków: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Cerkiew prawosławna.

Data kradzieży/zaginięcia: 1 listopada 1993 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Ikonę utracono podczas kradzieży z włamaniem do cerkwi w Stargardzie Szczecińskim w dniu 01.11.1993 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: PA00417

Bibliografia: brak

Ikona przedstawiająca Matkę Boską Włodzimierską, 1990

Inne

Nazwa: Butelka Kleista

Autor: nn

Materiał: szkło metal

Wiek powstania: 1745 rok

Wymiary nieznane

Opis: Najstarszy na świecie kondensator, wynaleziony przez Ewalda Jürgena Georga von Kleista z Kamienia Pomorskiego. Było to naczynie ze szkła wypełnione wodą i zatkane korkiem, który był przebity na wylot miedzianym drutem. Butelkę można było naładować elektrycznie stykając pręt z naładowanym ciałem. Poprzez drut i wodę prąd dostawał się do środka naczynia i ładował dodatnio lub ujemnie jego wewnętrzne ścianki. Pojemność elektryczną można było znacznie zwiększyć, pokrywając szkło od zewnątrz i wewnątrz folią przewodzącą prąd. Po połączeniu obu folii przewodnikiem można było uzyskać wyraźne efekty rozładowania butelki lejdejskiej.

Rejestr muzeum: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Kamień Pomorski, Konkatedra św. Jana Chrzciciela w Kamieniu Pomorskim.

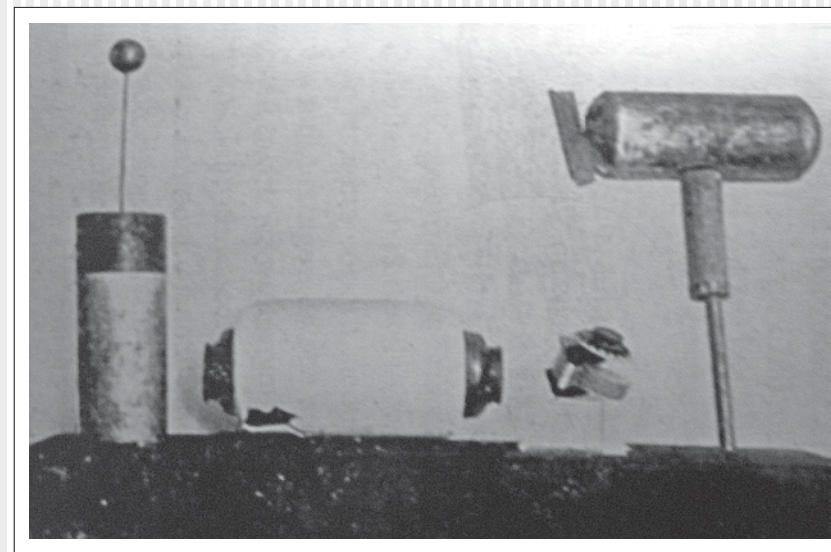
Data kradzieży/zaginięcia: 2008 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Butelka spoczywająca w specjalnej walizce w końcu lat 70-tych XX w została zabrana przez ks. infułata Romana Kostynowicza do Szczecina. Widywana była jeszcze w latach 2004-2008 w jego mieszkaniu na plebanii przy katedrze św. Jakuba w Szczecinie, po jego śmierci w 2008 r. zaginęła.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

Bibliografia: A. Januszajtis, Scientists In Old Gdańsk: 17th And 18th Centuries, TASK Quarterly, 5 No 3 (2001).

Butelka Kleista 1930

Nazwa: Kinkiety (2 szt.)

Autor: nn

Materiał: mosiężna blacha trybowana

Wiek powstania: ok. 1700 r.

Wysokość: 62 cm

Szerokość: 62 cm

Opis: Barokowe dwa kinkiety z ok. 1700 rok stanowiły wyposażenie ratusza w Kołobrzegu

Rejestr zabytków: 39, wpisane decyzją K1.IV-Oa/R/5/69 z dn. 15.07.1969 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Kołobrzeg, Ratusz w Kołobrzegu.

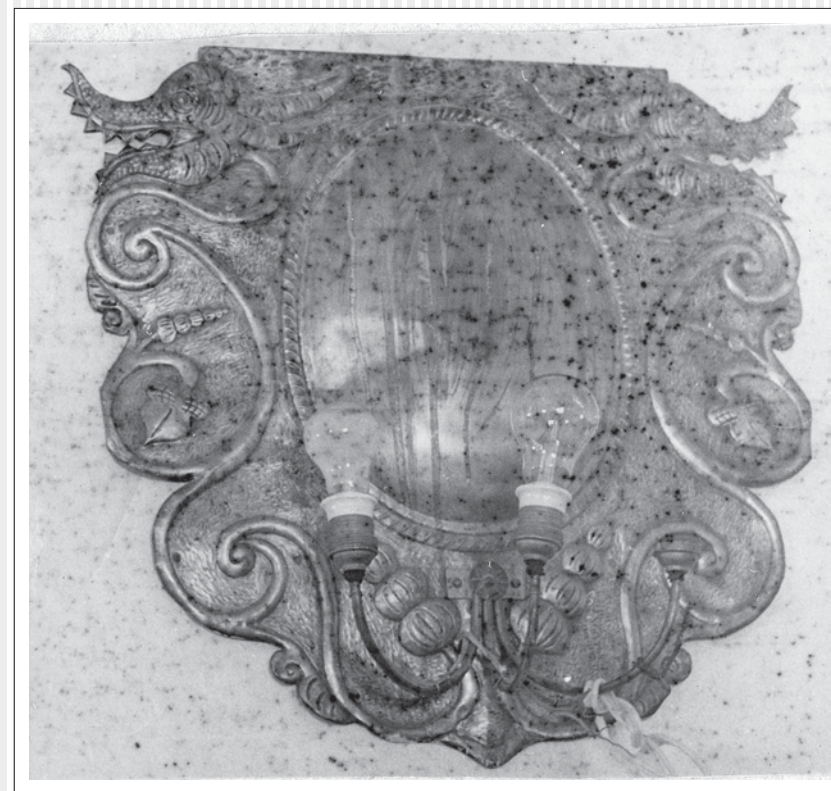
Data kradzieży/zaginięcia: 1976-1988 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Kinkiety istniały w Ratuszu na pewno do listopada 1976 r. (fakt ten potwierdzają dokonane w tym miesiącu adnotacje w kartach ewidencyjnych). Natomiast ich brak odnotowano po raz pierwszy w kartach w lipcu 1994 r., a pośrednio wynika on również z protokołu spisującego stan ilościowy obiektów w Ratuszu w dn. 20.04.1988 r. Prawdopodobnie więc zaginęły w okresie pomiędzy 1976, a 1988 r. Ich losów nie udało się właścicielowi ustalić. Minister Kultury na wniosek z 28.09.2006 r. Prezydenta Miasta Kołobrzeg reprezentującego Urząd Miasta Kołobrzeg jako właściciela zabytków, dot. wykreślenia w/w zabytków z rejestru, wydał decyzję odmowną, w uzasadnieniu podając konieczność podjęcia kroków w kierunku odnalezienia zabytków (zgłoszenie do OZZP). Wobec powyższego właściciel zgłosił zaginięcie tych obiektów na Policję pismem z dn. 10.03.2008 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00314

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z marca 2008 r., l.dz. ZR/K/462/11/DR/2008.

Kinkiet w ratuszu w Kołobrzegu, 1969

Nazwa: Świecznik wiszący

Autor: nn

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: XVIII w.

Wysokość: 70 cm

Średnica: 65 cm

Opis: Barokowy świecznik korpusowy, 2-poziomowy, z profitkami w formie małych talerzyków.

Rejestr zabytków: 39, wpisany decyzją K1.IV-Oa/R/5/69 z dn. 15.07.1969 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Kołobrzeg, Ratusz w Kołobrzegu.

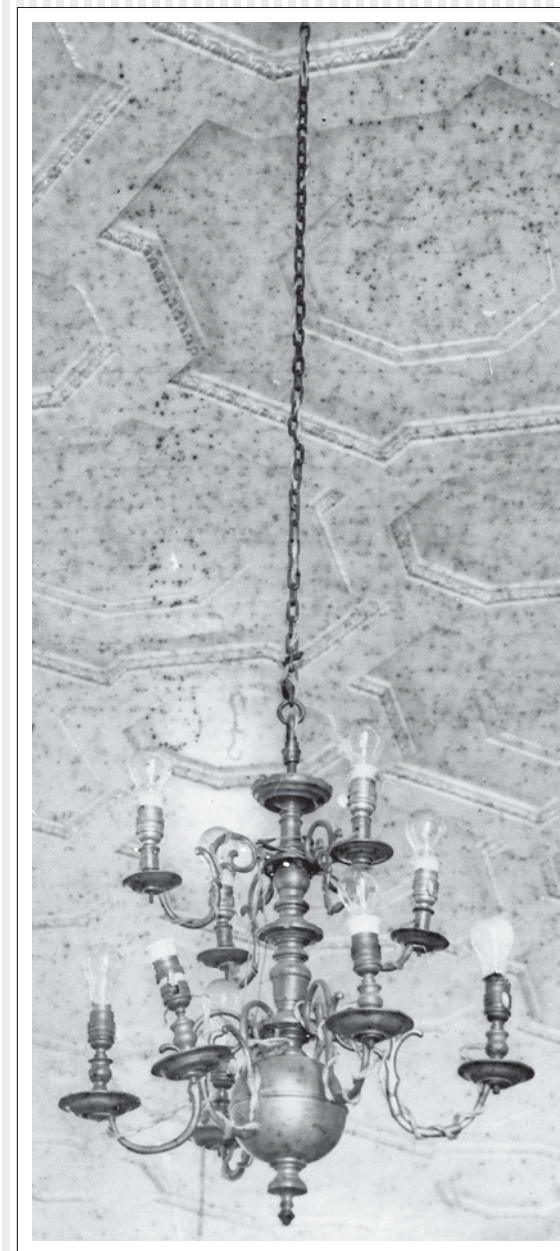
Data kradzieży/zaginięcia: 1976-1988 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Świecznik istniał w Ratuszu na pewno do listopada 1976 r. (fakt ten potwierdzają dokonane w tym miesiącu adnotacje w kartach ewidencyjnych). Natomiast jego brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w lipcu 1994 r., a pośrednio wynika on również z protokołu spisującego stan ilościowy obiektów w Ratuszu w dn. 20.04.1988 r. Prawdopodobnie więc zaginął w okresie pomiędzy 1976, a 1988 r. Jego losów nie udało się właścicielowi ustalić. Minister Kultury na wniosek z 28.09.2006 r. Prezydenta Miasta Kołobrzeg reprezentującego Urząd Miasta Kołobrzeg jako właściciela zabytku, dot. wykreślenia w/w zabytku z rejestru, wydał decyzję odmowną, w uzasadnieniu podając konieczność podjęcia kroków w kierunku odnalezienia zabytku (zgłoszenie do OOZP). Wobec powyższego właściciel zgłosił zaginięcie tego obiektu na Policję pismem z dn. 10.03.2008 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00315

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z marca 2008 r., l.dz. ZR/K/462/11/DR/2008.

Świecznik wiszący w ratuszu w Kołobrzegu, 1969

Nazwa: Piec neobarokowy

Autor: nn

Materiał: kafle ceramiczne

Wiek powstania: 2 poł. XIX w.

Wysokość: ok. 4 m

Opis: Neobarokowy piec kaflowy z 2 poł. XIX w. stanowił wyposażenie sali na parterze pałacu w Margowiu. Palenisko zamykała ozdobna, odlewana z żeliwa krata kominkowa.

Rejestr zabytków: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Margowo, pow. kamieński, pałac w Margowie.

Data kradzieży/zaginięcia: ok. 2000 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Piec rozebrano i skradziono w nn okolicznościach ok. 2000 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: brak

Bibliografia: Margowo, Katalog dworów pow. kamieńskiego, dokumentacja fotograficzna WKZ do dworu w Margowie, Szczecin 1977.

Neobarokowy piec w pałacu w Margowie, 1977

Nazwa: 4 płaskorzeźby putt oraz 4 kule z balustrady klatki schodowej

Autor: nn

Materiał: drewno dębowe rzeźbione

Wiek powstania: 1927 r.

Wysokość: 22 cm

Średnica: 11 cm

Opis: Eklektyczne rzeźbione, bejcowane i lakierowane płaskorzeźby putt oraz kule znajdujące się na balustradzie stanowiły elementy wystroju budynku administracyjnego przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie.

Rejestr zabytków: A-199, decyzja z dn. 18.01.2005 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Sławno, Budynek administracyjny przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie. Firma „Golpasz” S.A., ul. PTTK 50, 87-400 Golub-Dobrzyń.

Data kradzieży/zaginięcia: 10-11.05.2006 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Cztery płaskorzeźby putt oraz cztery kule z balustrady klatki schodowej zostały skradzione w dniach 10-11.05.2006 r. Fakt ten został przez właściciela zgłoszony na Policję w dn. 11.05.2006 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00260

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z 14 lutego 2008 r., l.dz. ZR/K/462/6/DR/2008.

Płaskorzeźba z puttem w budynku przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie, 1995

*Balustrada w budynku
przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie, 1995*

*Kula wieniąca balustradę w budynku
przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie, 1995*

Nazwa: 2 skrzydła drzwiowe oraz naczółek drzwi głównych wewnętrznych

Autor: nn

Materiał: drewno dębowe rzeźbione

Wiek powstania: 1927 r.

Wysokość: ok. 300 cm

Szerokość skrzydła: ok. 100 cm

Opis: Eklektyczne rzeźbione, bejcowane i lakierowane skrzydła drzwi oraz naczółek drzwi głównych stanowiły elementy wystroju budynku administracyjnego przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie.

Rejestr zabytków: A-199, decyzja z dn. 18.01.2005 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Sławno, Budynek administracyjny przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie. Firma „Golpasz” S.A., ul. PTTK 50, 87-400 Golub-Dobrzyń.

Data kradzieży/zaginięcia: 10-11.05.2006 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Dwa skrzydła drzwiowe oraz naczółek drzwi głównych wewnętrznych zostały skradzione w dniach 10-11.05.2006 r. Fakt ten został przez właściciela zgłoszony na Policję w dn. 11.05.2006 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00261

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z 14 lutego 2008 r., l.dz. ZR/K/462/6/DR/2008.

*Drzwi w budynku
przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie, 1995*

Nazwa: Żyrandol

Autor: nn

Materiał: drewno dębowe toczone

Wiek powstania: 1927 r.

Wysokość: 179 cm

Szerokość: 120 cm

Opis: Eklektyczny bejcowany i lakierowany żyrandol stanowił element wystroju klatki schodowej budynku administracyjnego przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie.

Rejestr zabytków: A-199, decyzja z dn. 18.01.2005 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Sławno, Budynek administracyjny przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie. Firma „Golpasz” S.A., ul. PTTK 50, 87-400 Golub-Dobrzyń.

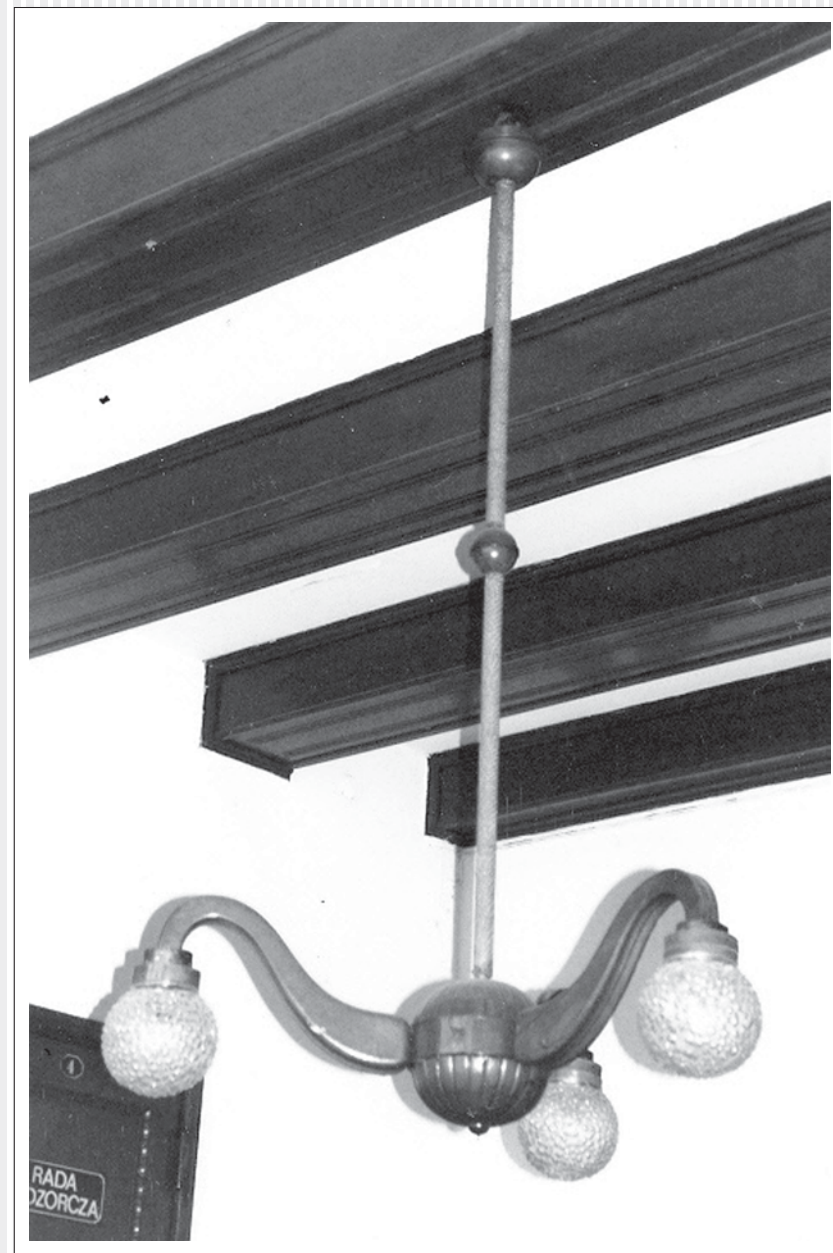
Data kradzieży/zaginięcia: 29.04-01.05.2006 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Żyrandol wiszący na klatce schodowej został skradziony w dniach 29.04-01.05.2006 r. Fakt ten został przez właściciela zgłoszony na Policję w dn. 02.05.2006 r. Postępowanie umorzono 08.05.2006 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00262

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z 14 lutego 2008 r., l.dz. ZR/K/462/6/DR/2008.

*Żyrandol w budynku
przy ul. Koszalińskiej 49 w Sławnie, 1995*

Nazwa: Waga

Autor: nn

Materiał: stal

Wiek powstania: 1905-1915 r.

Wysokość: 43 cm

Opis: Waga przesuwnikowa, prosta z jednym przesuwnikiem w postaci drążka-płaskownika suwanego ręcznie w otworze prowadnicy, stnowiącej równocześnie dźwignię główną wagi. Drążek-płaskownik przesuwnika zakończony jest przeciwwagą w postaci nieprzewodzącej kuli (śr. 5,3). Na drążku wryta jest podziałka od 0 do 10 kg z działką elementarną co 100 g. Na kuli liczba „99”. Prowadnica, oprócz otworu prowadzącego ze sprężyną dociskową ma z lewej strony wskaźnik odczytowy w formie ściętego skośnie boku.

Rejestr muzeum: MS/H/98

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie Szczecińskim, Rynek Staromiejski 3.

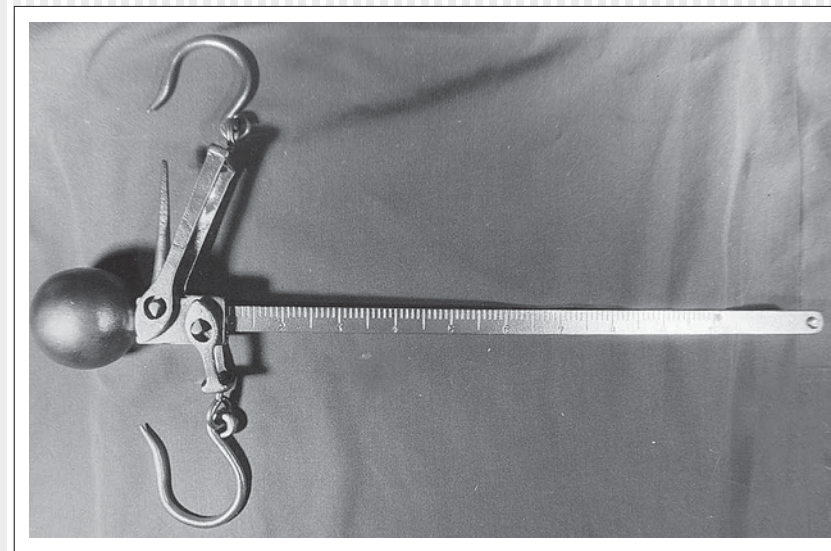
Data kradzieży/zaginięcia: 7 września 1984 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Waga znajdowała się w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim, skąd skradziono ją w dn. 07.09.1984 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RL00055

Bibliografia: brak

*Waga przesuwnikowa
w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim, 1980*

Nazwa: Dzwon okrętowy

Autor: nn

Materiał: mosiądz, żelazo

Wiek powstania: XX w.

Wysokość: 18,5 cm

Średnica: 19,7 cm

Opis: Dzwon okrętowy, sygnałowy wykonany z mosiądzu znajdował się na sali ekspozycyjnej Działu Morskiego Muzeum Narodowego w Szczecinie. Posiadał kute zawiesie w formie prostopadłoscianu oraz zamianst serca, fragment skręconego drutu. Dzwon zakupiony w 1982 roku.

Rejestr muzeum: MNS 685M

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Szczecin, Budynek Działu Morskiego Muzeum Narodowego w Szczecinie.

Data kradzieży/zaginięcia: 28-29.09.2007 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Dzwony sygnałowy skradziono w dniach 28-29.09.2007 r. z sali ekspozycyjnej Działu Morskiego Muzeum Narodowego w Szczecinie.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Niebuszewo, L.dz. 14660/07

Rejestracja w bazie NIMOZ: RJ00262

Bibliografia: Karta muzealna MNS 685M, Dzwon okrętowy, msp 1982

Dzwon sygnałowy w muzeum w Szczecinie, 1982

Nazwa: Zegarek kieszonkowy

Autor: nn

Materiał: srebro

Wiek powstania: 1914 r.

Wymiarów brak

Opis: Zegarek kieszonkowy wykonany przed 1914 r. (brak dokładnej daty). Okrągły, w podwójnej kopercie, po brzegach obu stron połączony. Na górze białej tarczy napis: „System Glashutte Wunderwerk”. Strona rewersowa graferowana: myśliwy, obok pies i ustrzelony ptak. Na wewnętrznej kopercie w półkolu sześć medali, pod nim napis: „Ancre”, „15 Steine, Wunderwerk, System Glashutte”. Od środka próba „800”, półksiężyc i korona, nr fabryczny 1199243, w prostokącie zatarty napis: „FS.CiF”.

Rejestr muzeum: MRS M-19

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Szczecinek, Muzeum Regionalne w Szczecinku.

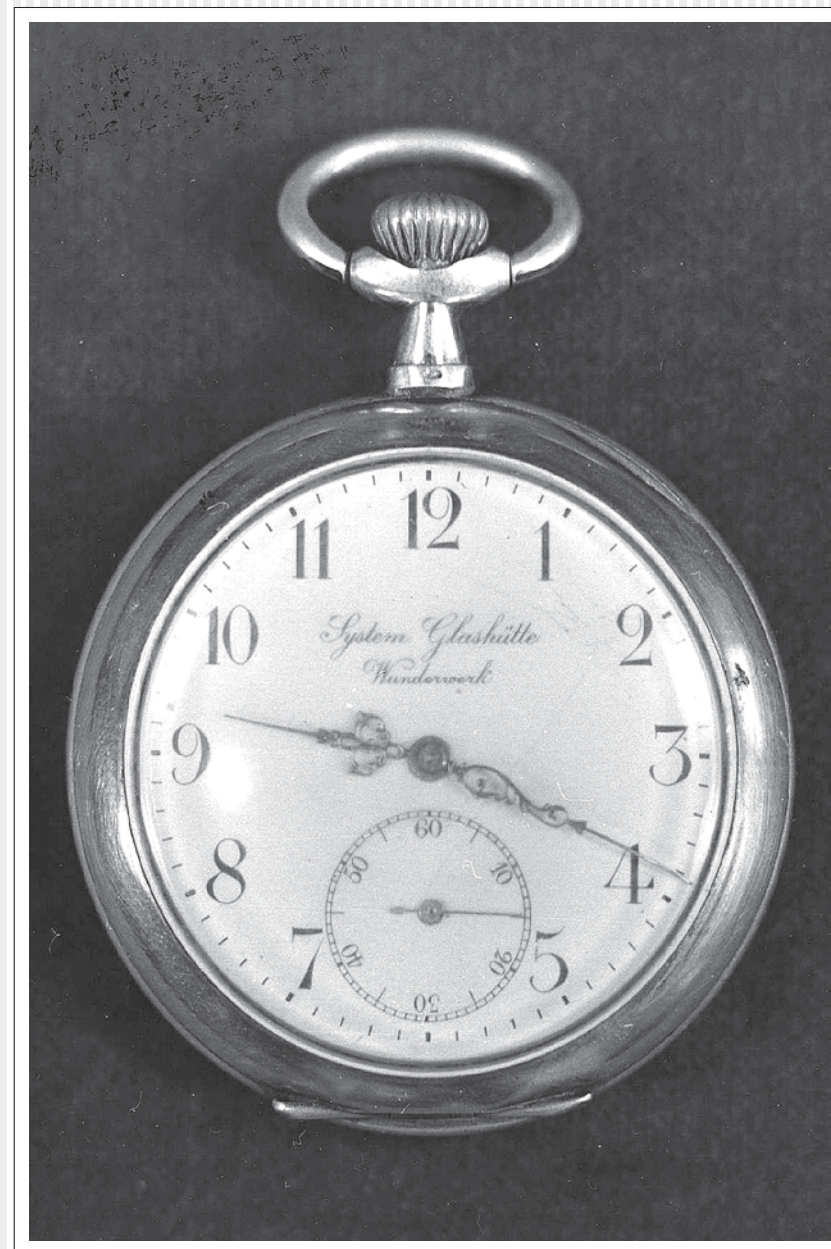
Data kradzieży/zaginięcia: 1 grudnia 1981 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Zegarek kieszonkowy skradziono 01.12.1981 r. z Muzeum Regionalnego w Szczecinku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RP00003

Bibliografia: brak

Zegarek kieszonkowy w muzeum w Szczecinku, 1970

Nazwa: Fajka myśliwska

Autor: nn warsztat z Niemiec

Materiał: drewno, róg

Wiek powstania: 1901-1915 r.

Wysokość: 16 cm

Szerokość: 6,2 cm

Opis: Fajka myśliwska, prawdopodobnie pochodząca z Niemiec. Cybuch z rogu jelenia, ustnik z szylkretu, główka z drewna z wyrzeźbioną płaskorzeźbą od frontu – głowa jelenia zwieńczona liśćmi dębu. Od góry metalowa klapka zamykająca żar. Przy ustniku biały skręcony sznurek zakończony drewnianymi koralikami. Typ tyrolski.

Rejestr muzeum: MRS M-31

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Szczecinek, Muzeum Regionalne w Szczecinku.

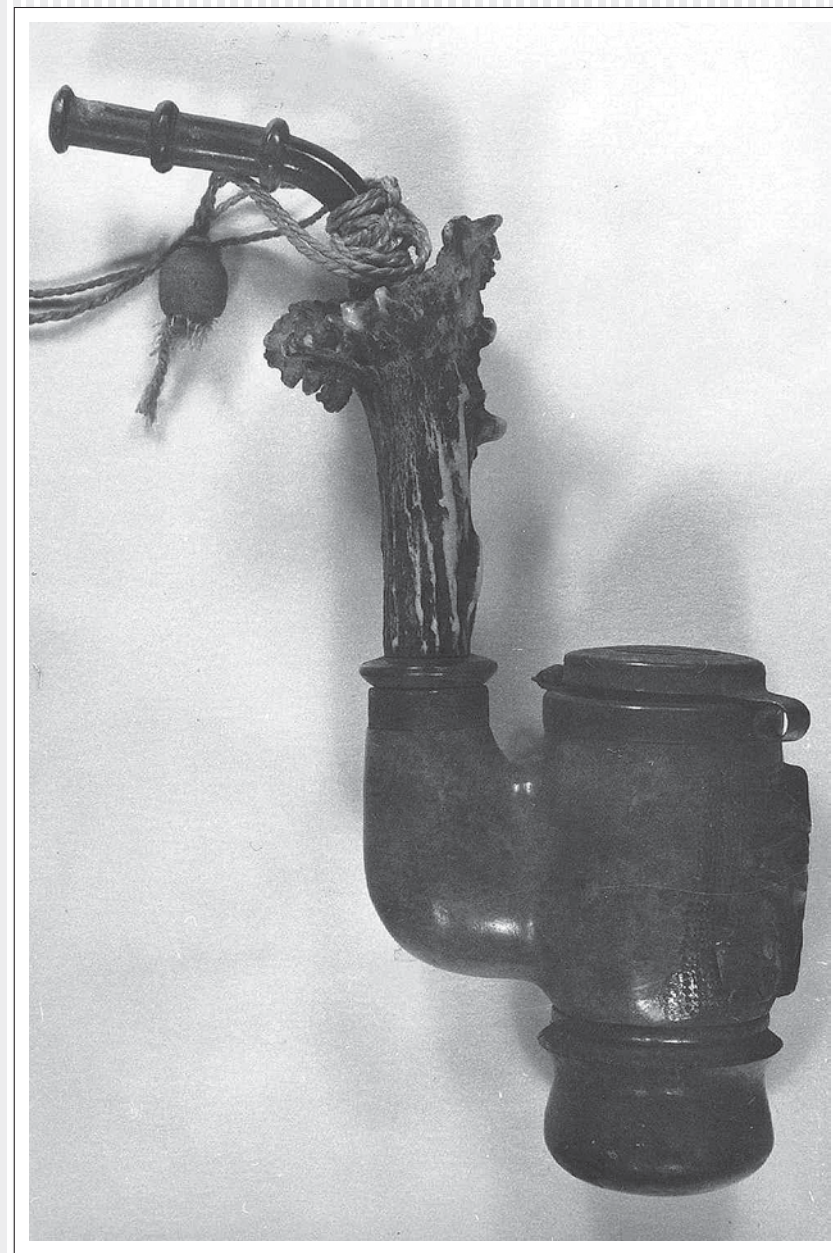
Data kradzieży/zaginięcia: 1 grudnia 1981 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Fajkę myśliwską skradziono 01.12.1981 r. z Muzeum Regionalnego w Szczecinku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RT00043

Bibliografia: brak

Fajka myśliwska w muzeum w Szczecinku, 1970

Bizuteria i odznaczenia

Nazwa: Bransoleta

Autor: nn warsztat, Austro-Węgry, Wiedeń

Materiał: srebro, odlew

Wiek powstania: 1901-1925 r.

Długość: 22,3 cm

Szerokość: 1,9 cm

Opis: Srebrna bransoleta z grandlami o motywie roślinnym stanowiła wyposażenie Muzeum Regionalnego w Szczecinku. Sześć ogniów w kształcie żołądździ i liści dębu. Trzy ogniwa podwójne. Żołądździe wykonane z zębów jelwnia.

Rejestr muzeum: MRS AH-2021

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Szczecinek, Muzeum Regionalne w Szczecinku, ul. Księżnej Elżbiety 6

Data kradzieży/zaginięcia: 1 grudnia 1981 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Bransoleta znajdowała się w Muzeum Regionalnym w Szczecinku, skąd skradziono ją wraz z innymi przedmiotami w dn. 01.12.1981 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RI00004

Bibliografia: brak

*Srebrna bransoleta
w Muzeum Regionalnym w Szczecinku, 1980*

Nazwa: Klamra

Autor: nn warsztat niemiecki

Materiał: srebro, odlew

Wiek powstania: 1914-1915 r.

Długość: 6,6 cm

Szerokość: 4,7 cm

Opis: Srebrna klamra z grandlami. Spodnia strona w postaci wygiętej, podwójnej litery „S”. Po stronie wierzchniej, w środku liść dębu. W zaokrąglonych rogach po jednym liście, między nimi symetrycznie położone sześć żołądzi z zębów jeleni.

Rejestr muzeum: MRS AH-203

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Szczecinek, Muzeum Regionalne w Szczecinku, ul. Księżnej Elżbiety 6

Data kradzieży/zaginięcia: 1 grudnia 1981 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Klamra znajdowała się w Muzeum Regionalnym w Szczecinku, skąd skradziono ją wraz z innymi przedmiotami w dn. 01.12.1981 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RI00003

Bibliografia: brak

*Srebrna klamra
w Muzeum Regionalnym w Szczecinku, 1980*

Nazwa: Odznaka myśliwska

Autor: nn warsztat polski z Galicji

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: 1876-1877 r.

Wysokość: 5,5 cm

Szerokość: 4,2 cm

Opis: Odznaka myśliwska wykonana techniką odlewu. Kształt zbliżony do owalu. W środku ukosnie tarcza z herbem: ptak nad trzema koronami. Nad herbem korona. Całość na wieńcu, wokół wstęga z napisem: „Galicyjskie Towarzystwo Łowieckie”. Nad całością głowa jelenia. na odznace widoczne były ślady przetarc.

Rejestr muzeum: MRS M-10

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Szczecinek, Muzeum Regionalne w Szczecinku, ul. Księżnej Elżbiety 6

Data kradzieży/zaginięcia: 1 grudnia 1981 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Odznaka znajdowała się w Muzeum Regionalnym w Szczecinku, skąd skradziono ją wraz z innymi przedmiotami w dn. 01.12.1981 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RI00003

Bibliografia: *Katalog skradzionych i zaginionych dóbr kultury, poz. R.N.-4.*

Odznaka myśliwska
w Muzeum Regionalnym w Szczecinku, 1980

Broń i umundurowanie

Nazwa: Pistolet kawaleryjski

Autor: warsztat z Charlrville w Francji

Materiał: stal

Wiek powstania: 1816 r.

Wysokość: 35 cm

Opis: Pistolet kawaleryjski nr 2736. Lufa stalowa dł. 20 cm, przy wylocie okrągła śr. 20 mm, śr. otworu 17 mm. Z tyłu z lewej strony wybity numer „2736”, z prawej słabo czytelny rok „1816”. Zamek skałkowy stalowy, panewka mosiężna. Na zamku napis: „Manuf. Natio...de Charlrville”, powyżej litera „F”. Moździerze: skuwka przednia, haczyk, kabłąk i okucie kolby. Pozostałe części stalowe lub żelazne. Na okuciu kolby wybite „F” z trójpałkową koroną. Brak pobożczyka i kółka przy okuciu kolby.

Rejestr muzeum: MOPK/B/47

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Kołobrzeg, Muzeum Oręża Polskiego w Kołobrzegu.

Data kradzieży/zaginięcia: 1 października 1983 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Pistolet kawaleryjski znajdował się na wystawie w Muzeum Oręża Polskiego w Kołobrzegu, skąd skradziono go w dn. 01.10.1983 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00010

Bibliografia: brak

*Pistolet kawaleryjski
w Muzeum Narodowym w Szczecinie, 1985*

Nazwa: Pistolet skałkowy

Autor: warsztat z Charlrville w Francji

Materiał: stal, drewno

Wiek powstania: XVIII w.

Długość: 52 cm

Opis: Pistolet skałkowy z wygiętą, zakończoną kuliście kolbą i gładką lufą. Cały osprzęt stalowy, grawerowany. Elementy drewniane inkrustowane miedzią, bądź zdobione rzeźbionym ornamentem roślinnym. Na płytce zamka charakterystyczne znaki.

Rejestr muzeum: MS/S/19

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie Szczecińskim.

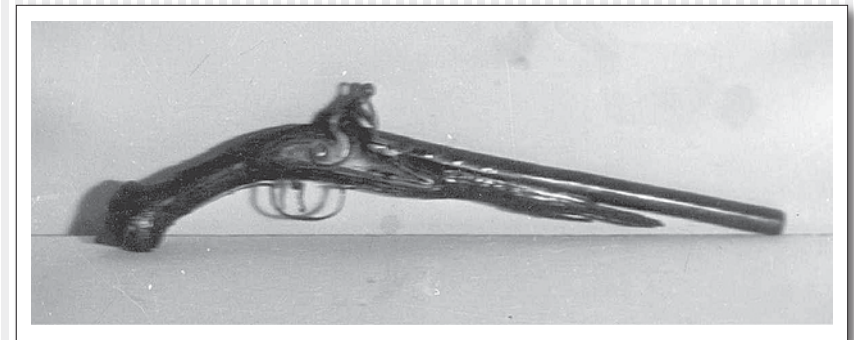
Data kradzieży/zaginięcia: 30 marca 1975 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Pistolet kawaleryjski znajdował się w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim. Utracono go podczas kradzieży z włamaniem w dn. 30.03.1975 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00134

Bibliografia: brak

*Pistolet skałkowy
w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim, 1970*

Nazwa: Pistolet skalkowy

Autor: nn warsztat z Francji

Materiał: stal, drewno

Wiek powstania: XIX w.

Długość: 35 cm

Opis: Pistolet perkusyjny. Lekko wygięta kolba. Lufa okrągła, gładka z celownikiem. Zamek kapiszonowy. Osprzęt mosiężny. Na długości 1/3 lufa i łożo objęte mosiężną opaską o szer. 2,4 cm. Na ochronie spustu i okuciach mosiężnych stemple „P” i „G” oraz „M” z koroną. Na lufie: „Mle 18226”. Wymiary: dł. 35 cm, dł. lufy 20 cm, kaliber 1,8 cm.

Rejestr muzeum: MS/S/20

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie Szczecińskim.

Data kradzieży/zaginięcia: 30 marca 1975 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Pistolet znajdował się w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim. Utracono go podczas kradzieży z włamaniem w dn. 30.03.1975 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00135

Bibliografia: brak

*Pistolet w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim,
1970*

Nazwa: Pistolet kapiszonowy

Autor: nn warsztat

Materiał: stal, drewno, mosiądz

Wiek powstania: XIX w.

Długość: 50 cm

Opis: Pistolet kapiszonowy. Kolba lekko wygięta, zakończona półkoliście. Osprzęt miedziany, grawerowany ornamentem roślinnym i zoomorficznym. Elementy drewniane zdobione rzeźbionym ornamentem roślinnym. Lufa okrągła, gładka z celownikiem. Wymiary: dł. 50 cm, dł. lufy 32 cm, kaliber 1,7 cm.

Rejestr muzeum: MS/S/117

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie Szczecińskim.

Data kradzieży/zaginięcia: 30 marca 1975 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Pistolet kapiszonowy znajdował się w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim. Utracono go podczas kradzieży z włamaniem w dn. 30.03.1975 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00136

Bibliografia: brak

*Pistolet kapiszonowy
w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim, 1970*

Nazwa: Sztucer myśliwski

Autor: nn warsztat

Materiał: stal, drewno

Wiek powstania: 1590-1610 r.

Długość: 105,5 cm

Opis: Sztucer myśliwski. Kaliber 15,5 cm, wewn. 6, zewn. 8 (boczne), dł. lufy bez wark. 73,7 cm, odległość zapłonu od wylotu 72 cm. Arkebuz z zamkiem kołowym (koło zewn.). Spust z przyspieszenikiem. Osprzęt stalowy, grawerowany ornamentem roślinnym i zoomorficznym. Kolba drewniana, miejscami zdobiona rzeźbionym stylizowanym ornamentem roślinno-zoomorficznym. Ochrona spustu czterokrotnie profilowana. Na warkoczku liczba „40”.

Rejestr muzeum: MS/S/118

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie Szczecińskim.

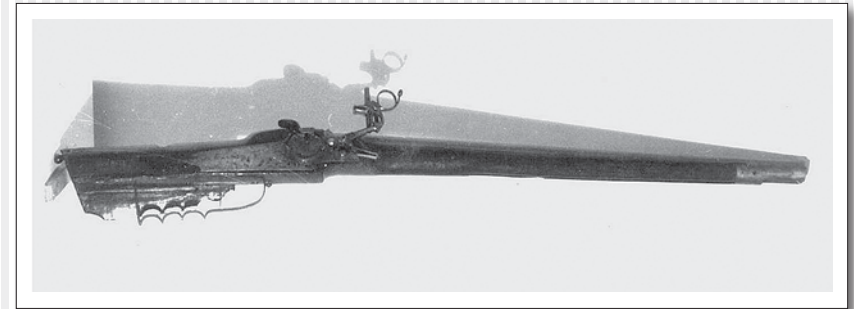
Data kradzieży/zaginięcia: 30 marca 1975 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Sztucer myśliwski znajdował się w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim. Utracono go podczas kradzieży z włamaniem w dn. 30.03.1975 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00137

Bibliografia: brak

*Sztucer myśliwski
w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim, 1970*

Nazwa: Bagnet

Autor: nn warsztat z Francji

Materiał: stal, mosiądz

Wiek powstania: 1869 r.

Długość: 70 cm

Szerokość: 3 cm

Opis: Bagnet z pochwą. Głownia stalowa lekko esowato wygięta. Pióro dwusieczne, szeroka, płaska strudżina. Jelec z tuleją na lufę z jednej strony, z drugiej dekoracyjnie odgięty w dół, zakończony kulką. Rękojeść mosiężna, poprzecznie żłobkowana. Pochwa metalowa, malowana na czarno, z uchwytem. Na jelcu wybity nr: „14.L.I,2.176”.

Rejestr muzeum: MS/S/210

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie Szczecińskim.

Data kradzieży/zaginięcia: 30 marca 1975 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Bagnet znajdował się w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim. Utracono go podczas kradzieży z włamaniem w dn. 30.03.1975 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00138

Bibliografia: brak

*Bagnet w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim,
1970*

Nazwa: Bagnet

Autor: nn warsztat z Niemiec

Materiał: stal, mosiądz, drewno

Wiek powstania: XIX w.

Długość: 65,5 cm

Szerokość: 2 cm

Opis: Bagnet z pochwą. Głownia długa, wąska ze strudziną pośrodku. Pióro obosieczne, u góry napis „ERFURT” i korona. Rękojeść zakrzywiona u góry, kryta drewnem, żłobkowana ukośnie. Jelec zagięty ku górze. Pochwa skórzana z okuciem mosiężnym.

Rejestr muzeum: MS/S/211

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie Szczecińskim.

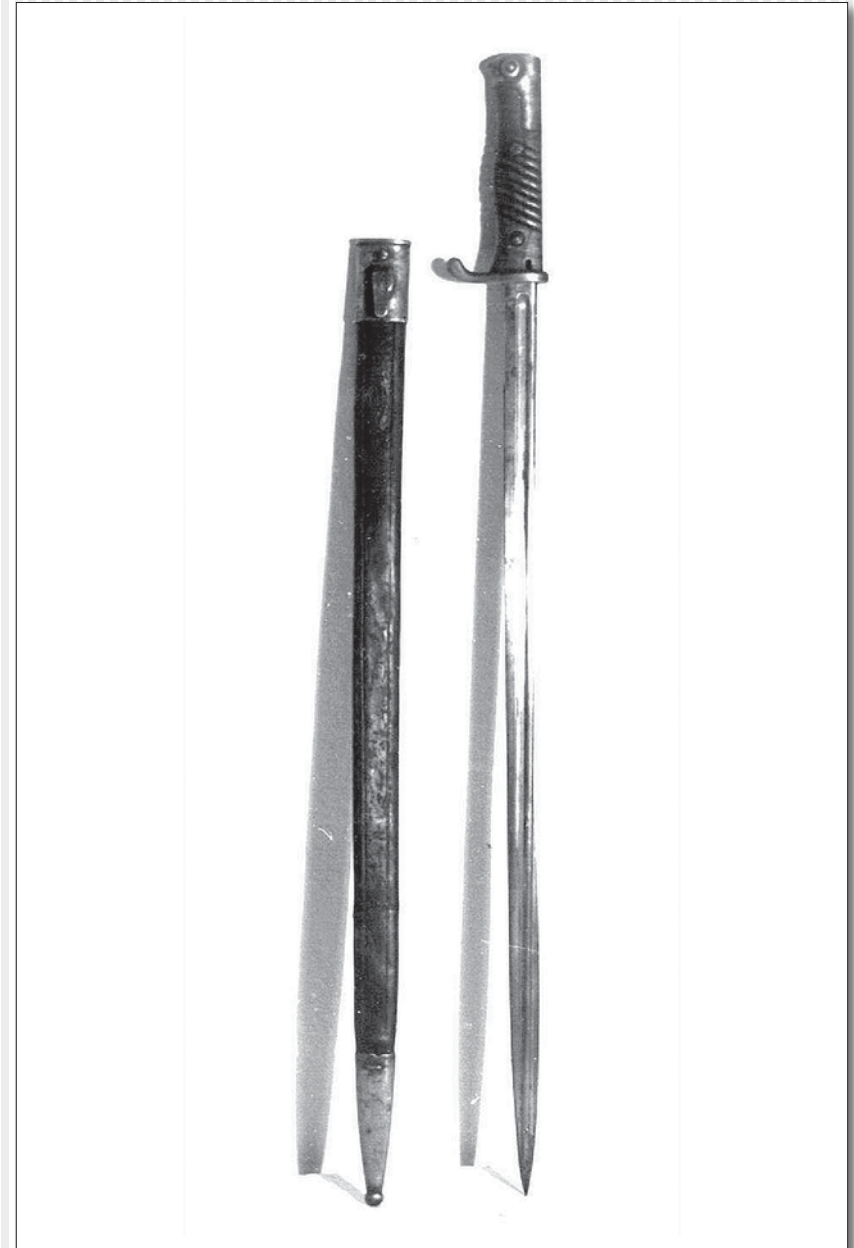
Data kradzieży/zaginięcia: 30 marca 1975 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Bagnet znajdował się w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim. Utracono go podczas kradzieży z włamaniem w dn. 30.03.1975 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00139

Bibliografia: brak

Bagnet w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim,
1970

Nazwa: Bagnet

Autor: nn warsztat z Niemiec

Materiał: stal

Wiek powstania: 1930-1946 r.

Długość: 38 cm

Opis: Bagnet z pochwą. Głownia krótka, gruba, jednosieczna z płytką strudzi-
ną. Rękojeść z okładziną drewnianą. Pochwa z blachy malowanej, w pokrowcu
skórzanym, zapinanym.

Rejestr muzeum: MS/S/214

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie
Szczecińskim.

Data kradzieży/zaginięcia: 30 marca 1975 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Bagnet znajdował się w Muzeum w Star-
gardzie Szczecińskim. Utracono go podczas kradzieży z włamaniem w dn.
30.03.1975 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00140

Bibliografia: brak

*Bagnet w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim,
1970*

Nazwa: Strzelba myśliwska z zamkiem kapiszonowym

Autor: nn warsztat z Niemiec

Materiał: stal, drewno, mosiądz

Wiek powstania: XIX w.

Długość: 118 cm

Opis: Strzelba myśliwska z zamkiem kapiszonowym. Przyrządy celownicze nastawne. Kolba gładka, łożyskowa, z poduszką i trzewikiem. Osprzęt mosiężny, osłona spustu ozdobnie wygięta.

Rejestr muzeum: MS/S/263

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie Szczecińskim.

Data kradzieży/zaginięcia: 30 marca 1975 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Bagnet znajdował się w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim. Utracono go podczas kradzieży z włamaniem w dn. 30.03.1975 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00141

Bibliografia: brak

*Strzelba myśliwska z zamkiem kapiszonowym
w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim, 1970*

Nazwa: Bagnet

Autor: nn warsztat z Rosji

Materiał: stal

Wiek powstania: 1901-1945 r.

Długość: 50 cm

Szerokość: 2 cm

Opis: Bagnet. Głownia długa w formie czwórgraniastego ostrosłupa z rowkami. Na nasadzie numer: „7696” i niezidentyfikowane litery. Tuleja w formie walca z dwoma pierścieniami i otworem wewnątrz.

Rejestr muzeum: MS/S/212

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie Szczecińskim.

Data kradzieży/zaginięcia: 27 luty 1982 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Bagnet znajdował się w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim. Utracono go podczas kradzieży w dn. 27.02.1982 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00143

Bibliografia: brak

*Bagnet w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim,
1970*

Nazwa: Bagnet

Autor: nn warsztat z Polski

Materiał: stal

Wiek powstania: od 1901 r., XX w.

Długość: 38,5 cm

Szerokość: 2,2 cm

Opis: Bagnet. Głownia prosta ze strudziną przy grzbiecie. Pióro obosieczne, poprzeczka prosta. Pod nią na głowni z jednej strony orzeł pod nim litery „W.P.”, z drugiej strony: Z br 4, poniżej cyfry 30045. Rękojeść z okładziną drewnianą.

Rejestr muzeum: MS/S/365

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Stargard Szczeciński, Muzeum w Stargardzie Szczecińskim.

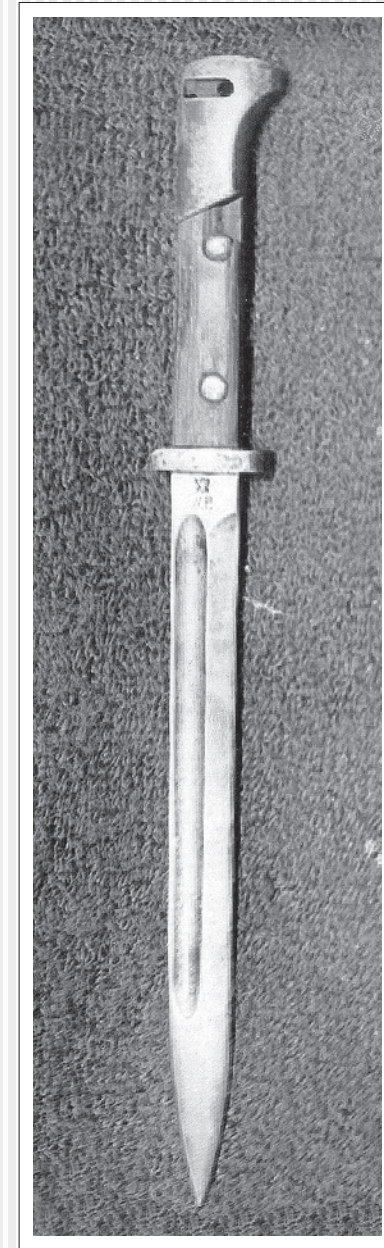
Data kradzieży/zaginięcia: 26 października 1978 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Bagnet znajdował się w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim. Utracono go podczas kradzieży w dn. 26.10.1978 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00144

Bibliografia: brak

*Bagnet w Muzeum w Stargardzie Szczecińskim,
1970*

Nazwa: Czapka rogatywka

Autor: nn warsztat, Polska, Poznań

Materiał: mosiądz

Wiek powstania: 1919 r.

Wysokość: 14 cm

Opis: Czapka-rogatywka ułana 1 Pułku Ułanów Wielkopolskich. Uszyta z szarego sukna i szarej podszewki bawełnianej. Przy jej górnym brzegu oraz na przekątnych denka, biała wypustka sukienna. Daszek czarny, fibrowy obszty paskiem skóry. Podpinka czarna, skórzana, spinana żelazną sprzączką, mocowana dwoma guzikami z orłem wg wzoru z 1919 r. Z przodu nad otokiem przypięty orzeł. Na lewej kwaterze denka naszyty trefl z zielonego sznurka (z dwoma czerwonymi pierścieniami). Orzeł i guziki mosiężne, srebrzone.

Rejestr muzeum: bd

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Szczecin, Muzeum Narodowe w Szczecinie

Data kradzieży/zaginięcia: 1 stycznia 1985 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Czapka rogatywka, będąca własnością Muzeum Narodowego w Poznaniu, znajdowała się na wystawie w Muzeum Narodowym w Szczecinie, skąd skradziono ją w dn. 01.01.1985 r.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RO00008

Bibliografia: brak

*Czapka-rogatywka
w Muzeum Narodowym w Szczecinie, 1985*

Zbiory biblioteczne

Nazwa: Acta Eruditorum

Autor: nn

Materiał: papier, pergamin

Wiek powstania: 1697 rok

Wymiary: nieznane

Opis: Książka Acta Eruditorum, w pergaminowej oprawie, w postaci kilku tomów wydawanych od 1697 roku znajdowała się w kościele w Darłowie.

Rejestr zabytków: 48-B kl.IV-660/6/70 z dn. 11.07.1970 r.

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Darłowo, pow. Sławno, Kościół parafialny pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Darłowie

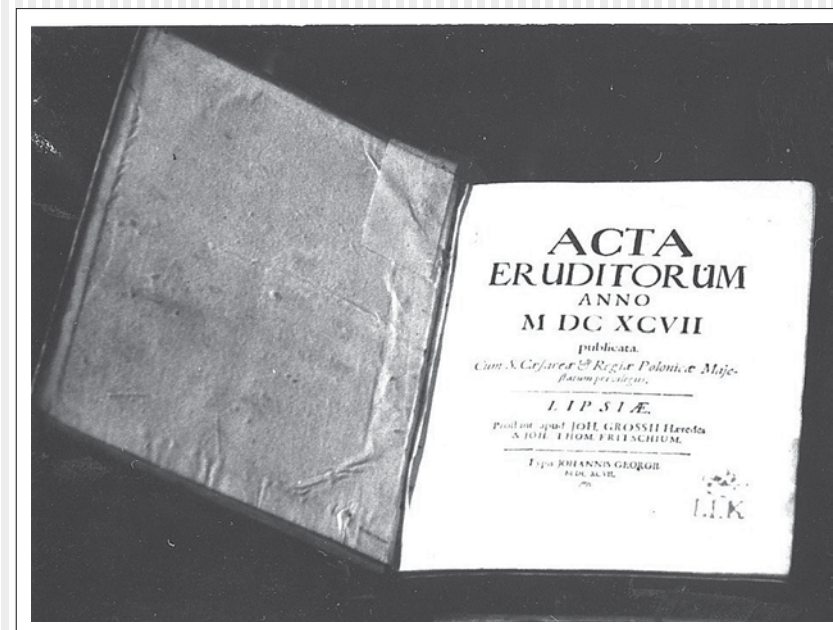
Data kradzieży/zaginięcia: 1970-1976 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książka znajdowała się w kościele w Darłowie na pewno w dn. 21.12.1970 r., tj. w chwili wpisu do rejestru. Ich brak odnotowano po raz pierwszy w karcie w 5.10.1976 r. Parafia pismem z dn. 21.09.2009 r. zgłosiła na Policję zaginięcie książki.

Jednostka prowadząca poszukiwania: bd

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00817

Bibliografia: Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z XI 2009 r., l.dz. ZR-K-4168/7/DR/2009.

Starodruk "Acta Eruditorum" w kościele w Darłowie,
1970

Nazwa: Agonisma IX. Logicum De Syllgismo topico Quod... Praeside... defensurus est Heinricus Ruelis

Autor: Magirus Tobias

Materiał: papier

Wiek powstania: 1542 r.

Opis: Książka Magirusa Tobiasa, wydana w Frankfurcie w wydawnictwie Typis Hartmannianis znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: XVII.1335.I

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00736

Nazwa: De perenni philosophia libri X... Idem de Eugubii, urbis suae, nomine

Autor: Steuchus Augustinus Eugubinus

Materiał: papier, pergamin

Wiek powstania: 1542 r.

Opis: Książka Steuchusa Augustinusa Eugubinusa, wydana w Bazylei w wydawnictwie dr. Nic. Berlinger, Seb. Francke znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci (prawdopodobnie na str. 725): pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: brak

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00737

Nazwa: Actiones duae secretarii Pauli Papae, huius nominis III. Quorum altera disputat an Concilium Tridentinum sit instaurandum

Autor: Vergerius Petrus Paulus

Materiał: papier, skóra

Wiek powstania: 1559 r.

Opis: Książka Vergeriusa Petrusa Paulusa, wydana w wydawnictwie Pfortheimiae znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Dotyczyła przedmowy sekretarza paieża Pawła III skierowanej do zgromadzonych na soborze w Trydencie..Książka zawierała odcisk pieczęci o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”. Był to egzemplarz współoprawny z książką „Acta Romanorum Pontificum...” z 1560 r.

Inwentarz książnicy: XVI.465.I

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00738

Nazwa: Acta Romanorum Pontificum, a dispersione Discipulorum Christi, usq[ue] ad tempora Paulii quarti, qui nunc in Ecclesia tyrannizat

Autor: Balaeus Joannes

Materiał: papier, skóra

Wiek powstania: 1560 r.

Opis: Książka Balaeusa Joannesa, wydana w wydawnictwie EX Joanis Balei Sudouolgii... maiore Catalogo Anglicorum scriptorum desupta. Znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Dotyczyła przedmowy sekretarza paieża Pawła III skierowanej do zgromadzonych na soborze w Trydencie.. Książka zawierała odcisk pieczęci o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”. Był to egzemplarz współoprawny z książką „Actiones duae secretarii Pauli Papae...” z 1559 r.

Inwentarz książnicy: XVI.464.I

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00739

Nazwa: Dem ach Seine Chufurstliche Durchlauchtigkeit zu Branddenburg etc. ...in Erfahrung gebracht... [Stargard]

Autor: nn

Materiał: papier

Wiek powstania: 1699 r.

Opis: Książka „Dem ach Seine Chufurstliche...”, wydana w Stargardzie znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała zarządzenia władz szwedzkich i brandenburskich dla Pomorza. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 3424.II

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00740

Nazwa: Nachden sie Churfurstliche Hinter – Pomr. und... Camminische Regierung missfallig...[Stargard]

Autor: nn

Materiał: papier

Wiek powstania: 1666 r.

Opis: Książka „Nachden sie Churfurstliche Hinter – Pomr...”, wydana w Stargardzie znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała zarządzenia władz szwedzkich i brandenburskich dla Pomorza. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 3423.II

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00741

Nazwa: Wir Friedrich Wilhelm... geben allen ...Unsern Unterthanen...
in gnaden zu Vaernehrnen...[Koln]

Autor: nn

Materiał: papier

Wiek powstania: 1687 r.

Opis: Książka „Wir Friedrich Wilhelm...”, wydana w Kolonii znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała zarządzenia władz szwedzkich i brandenburskich dla Pomorza. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WO-JEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 3422.II

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00742

Nazwa: Von Ihr Konigl. Maytt. Zu Schweden; etc. zum Pommerschen Estat
verordnete General-Stathalter und Regierung...[Stettin]

Autor: nn

Materiał: papier

Wiek powstania: 1687 r.

Opis: Książka „Von Ihr Konigl. Maytt...”, wydana w Szczecinie znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała zarządzenia władz szwedzkich i brandenburskich dla Pomorza. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WO-JEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 3421.II

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00743

Nazwa: Von Ihr Konigl. Maytt. Zu Schweden; etc. zum Pommerschen Estat verordnete General- Stathalter und Regierung...[Stettin]

Autor: nn

Materiał: papier

Wiek powstania: 1685 r.

Opis: Książka „Von Ihr Konigl. Maytt...” wydana w Szczecinie znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała zarządzenia władz szwedzkich i brandenburskich dla Pomorza. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WO-JEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 3420.II

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00744

Nazwa: Von Ihrer Konigl. Majest. Zu Schweden; etc. Zum Pommerschen Estat verordnete General - Stathalter und Regierung...[Stettin]

Autor: nn

Materiał: papier

Wiek powstania: 1681 r.

Opis: Książka „Von Ihrer Konigl. Majest...” wydana w Szczecinie znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała zarządzenia władz szwedzkich i brandenburskich dla Pomorza. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WO-JEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 3419.II

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00745

Nazwa: Carmina. Nova editio, prioribus longe auctior et emendatior Paris

Autor: Sarbiewski Maciej Kazimierz

Materiał: papier, skóra

Wiek powstania: 1759 r.

Opis: Książka „Carmina...”, wydana w Paryżu znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała zarządzenia władz szwedzkich i brandenburskich dla Pomorza. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 23520.I

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00746

Nazwa: Virgilie travesti, en vers burlesques, de[Paul] Scarron

Autor: Wergiliusz (Publius Vergilius Maro)

Materiał: papier, skóra

Wiek powstania: 1752 r.

Opis: Książka „Virgilie travesti...”, wydana w 1752 znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała zarządzenia władz szwedzkich i brandenburskich dla Pomorza. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 23742/1-3.I

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00747

Nazwa: Betrage zu der Verfaertigung, der wissenschaftlichen Kenntniss und dem Hebrauche meteorolgischer Werkzeuge

Autor: Rosenthal Gottfried Erich

Materiał: papier, skóra

Wiek powstania: 1782-1784 r.

Opis: Książka „Virgilie travesti...”, wydana w 1782-1784 przez Carla Wilhelma Ettingera z Gothy znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała informacje o instrumentach meteorologicznych. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 23503/1-2.I

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00748

Nazwa: Purae et impurae Latinitatis Collectanea variis accessionibus et indice... adaucta... His praemissa est cum Tanaquili Fabri de ratione studiorum... epistola, tum Isaaci Valckenaeri de vera ratione informandae pueritiae ad elegantiam et castitatem latini sermonis disputatio

Autor: Jensius Joannes

Materiał: papier

Wiek powstania: 1728 r.

Opis: Książka „Purae et impurae...”, wydana w 1728 r. przez Wolfganga Deerii z Lipska znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 23378.I

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00749

Nazwa: Wenn kan Seinen vaterlichen Glauben mit gutem Gewissen verlasen? Bei der Taufe des Herrn ferdinand Wilhelm Fliess beantwortet von...

Autor: Krause Christian Wilhelm

Materiał: papier

Wiek powstania: 1787 r.

Opis: Książka „Wenn kan Seinen...”, wydana w 1787 r. przez Bey Friedr. Maurer z Berlina znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”. Książka współoprawna z książką Krause Christian Wilhelm „Versuch einer Agende Prediger von allen christlichen Kirchenparteien” z 1788.

Inwentarz książnicy: 23325.I.adl

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00750

Nazwa: Versuch einer Agende Prediger von allen christlichen Kirchenparteien

Autor: Krause Christian Wilhelm

Materiał: papier, skóra

Wiek powstania: 1788 r.

Opis: Książka „Versuch einer Agende...”, wydana w 1788 r. przez Carla Ludw. Ernst. Hartmanna z Berlina znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”. Książka współoprawna z książką Krause Christian Wilhelm „Wenn kan Seinen” z 1787.

Inwentarz książnicy: 23325.I.adl

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00751

Nazwa: Histoire amoureuse des Gaules. T.1-3,5

Autor: Bussy-Rabutin Roger

Materiał: papier, skóra

Wiek powstania: 1789 r.

Opis: Książki „Histoire amoureuse des Gaules” tomy 1-3 oraz 5, wydane w 1789 r. w Londynie znajdowały się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książki zawierały odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 21929/1-4.1

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książki zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książek stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00752

Nazwa: Historiarum ex Trogo Pompeio libri XLIV

Autor: Marcus Iunianus Iustinus

Materiał: papier, skóra

Wiek powstania: 1770 r.

Opis: Książka „Historiarum ex Trogo Pompeio libri XLIV”, wydana w 1770 r. przez Jos. Barbou z Paryża znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 18752.I

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00753

Nazwa: Trwałość szczęśliwa królestw albo smutny upadek wolnym narodom przed oczy stawiona

Autor: Majchrowicz Szymon

Materiał: papier, tektura

Wiek powstania: 1764 r.

Opis: Książka „Trwałość szczęśliwa królestw albo smutny upadek wolnym narodom przed oczy stawiona”, wydana w dwóch woluminach w 1764 r. we Lwowie, w Drukarni Akademii S.J. znajdowała się w zbiorach Książnicy Pomorskiej w Szczecinie. Książka zawierała odciski dwóch pieczęci: pierwsza o śr. 1,5 cm z napisem na obwodzie „W. i M.B.P. Szczecin”, w środku gwiazdka. Druga o śr. 2 cm z napisem na obwodzie „WOJEW. I MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBL.” w środku „W SZCZECINIE”.

Inwentarz książnicy: 17105/1-2.I

Miejsce kradzieży/zaginięcia: Książnica Pomorska im. Stanisława Staszica w Szczecinie, ul. Podgórna 15-16

Data kradzieży/zaginięcia: 1959 r. – 8 grudnia 1999 r.

Okoliczności kradzieży/zaginięcia: Książkę zinwentaryzowano w 1959 roku. Brak książki stwierdzono podczas inwentaryzacji 8.12.1999. Dokładna data zaginięcia nie jest znana. Brak potwierdzono dodatkowo podczas kolejnych inwentaryzacji w 2002 i 2005 roku.

Jednostka prowadząca poszukiwania: KP Szczecin Śródmieście KR-VI-5563/05, RSD-3141/05, 1 Ds-3239/05

Rejestracja w bazie NIMOZ: RR00754

Dane teleadresowe

**Zespół ds. zabytków
Komendy Wojewódzkiej Policji w Szczecinie**

70-515 Szczecin, ul. Małopolska 47

tel.: +48 91 8211780

+48 91 8211725

faks: +48 91 8211723

e-mail: zabytki@szczecin.policja.gov.pl

Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Szczecinie

70-536 Szczecin, ul. Kuśnierska 14A

tel.: +48 91 4337066

+48 91 4337082

+48 505224344

faks: +48 91 4337066

e-mail: sekretariat@wkz.szczecin.pl

Delegatura Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Koszalinie

75-602 Koszalin, ul. Zwycięstwa 125

tel.: +48 94 3426147

faks: +48 94 3427038

e-mail: koszalin@wkz.szczecin.pl

**Zakład Medycyny Sądowej
Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie**

70-111 Szczecin, al. Powstańców Wlkp. 72

tel.: +48 91 4661566

faks: +48 91 4661568

e-mail: forensic@zms.szczecin.pl

Wykaz źródeł i literatury

Źródła niepublikowane

Muzeum Narodowe w Szczecinie

Karta muzealna MNS 685M, Dzwon okrętowy, msp 1982

Komenda Wojewódzka Policji w Szczecinie

- Łuczak M., Projekt „Rejestracja zabytków oraz ochrona dziedzictwa kulturowego województwa zachodniopomorskiego”. Program pilotażowy „Rejestracja obiektów zabytkowych na terenie miasta Szczecina”, mps., KWP Szczecin 2008
- Decyzja Komendanta Wojewódzkiego Policji w Szczecinie nr 329/08 z dn. 20.11.2008 r. w spr. powołania nieetatowego zespołu koordynującego działania dotyczące zagadnienia zwalczania przestępczości przeciwko zabytkom

Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Szczecinie

- Bartosz D., Karta ewidencyjna zabytku: Skrzydła tryptyku, Kościół w Letninie, mps, Szczecin 1996
- Bartosz D., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźby – Apostołowie, Kościół w Letninie, mps, Szczecin 1996
- Galicka, Sygietyńska, Katalog zabytków pow. Koszalin, Koszalin 1959
- Jankowski B., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Jan Ewangelista/ambona, Kościół w Klaninie, mps, Koszalin 1979
- Jankowski B., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Łukasz Ewangelista/ambona, Kościół w Klaninie, mps, Koszalin 1979.
- Jankowski B., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Marek Ewangelista/ambona, Kościół w Klaninie, mps, Koszalin 1979
- Jankowski B., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Mateusz Ewangelista/ambona, Kościół w Klaninie, mps, Koszalin 1979
- Kowalska E., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba- Wiara/ołtarz, Kościół w Suchej Koszalińskiej, mps, Szczecin 1983
- Kowalska E., Karta ewidencyjna zabytku: Świecznik wiszący VIII, Kościół pw. MB Częstochowskiej w Darłowie, mps, Koszalin 1976
- Lisińska H., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Marek Ewangelista/ambona, Kościół w Krosinie, mps, Warszawa 1987
- Lisińska H., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Marek Ewangelista/ambona, Kościół w Krosinie, mps, Warszawa 1987.
- Łopuch M., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Chrystus, Kościół w Mostach, mps, Szczecin 1999
- Łopuch M., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Marek Ewangelista, Kościół w Mostach, mps, Szczecin 1999
- Loose K., Karta ewidencyjna zabytku: Lichtarz, Kościół w Sławie, mps 1964
- Madejska L., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Biskup ogrodowa, Margowo, mps, Szczecin 1964
- Madejska L., Siuchińska A., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Biskup św. Mikołaj, Kościół w Bobrownikach, mps, Szczecin 1962
- Madejska L., Siuchińska A., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – św. Jan Chrzyciel, Kościół w Bobrownikach, mps, Szczecin 1961
- Sadziak B.T., Dokumentacja z przebiegu prac konserwatorskich WKZ, mps. Koszalin 1985
- Słomiński M., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Madonna z Dzieciątkiem, Kościół w Bobrownikach, mps, Szczecin 1998
- Słomiński M., Karta ewidencyjna zabytku: Rzeźba – Św. Paweł, Kościół w Bobrownikach, mps, Szczecin 1998
- Urban D., Karta ewidencyjna zabytku: Lichtarz, Kościół w Sławie, mps 1964

- Pismo Departamentu Ochrony Zabytków MKiDN z dnia 28 września 2010 r., sygn. 6655/10
- Pismo WUOZ w Szczecinie do NID z dn. 21 września 2011 r., sygn. ZArch. 5143.11.2011.PK.
- Pismo Dyrektora Departamentu Ochrony Zabytków w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego do WUOZ w Szczecinie z dn. 7 maja 2010 r., sygn. DOZ-SK-072/7124/09-ŁC
- Pismo Dyrektora Departamentu Ochrony Zabytków w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego do WUOZ w Szczecinie z dn. 28 września 2010 r., sygn. DOZ-OAiK-05/196/09/10[KS]
- Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z dn. 17 X 2006, l.dz. ZR/K/462/5/DR/2006
- Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2007 r., ZR/K/4000/20(3)/DR/2007, ZR/K/4000/26(4)/DR/2007
- Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z 14 lutego 2008 r., l.dz. ZR/K/462/6/DR/2008
- Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z listopada 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/7(3)/DR/2009
- Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z marca 2010 r., l.dz. ZR-K-4168/5/DR/2010
- Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z 26.02.2010 r., l.dz. ZR-K-4168/11/DR/2010
- Pismo WUOZ w Koszalinie do WUOZ w Szczecinie z kwietnia 2010 r., L.dz. ZR.K.5145.6.2011.DR.

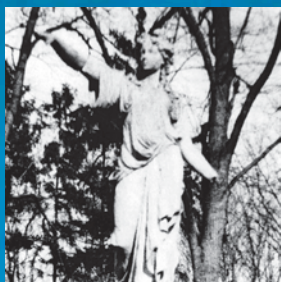
Źródła normatywne

- Ancient Monuments and Archaeological Areas Act 1979
- Common Law of Treasure Trove 2003
- Dealing in Cultural Objects (Offences) Act 2003
- Dyrektywa 93/7/EWG z dnia 15 marca 1993 roku w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego (Dz. Urz. WE L 74 z 27.03.1993)
- Europejska konwencja o ochronie dziedzictwa archeologicznego z dn. 16 stycznia 1992 r.
- Kodeks Prawa Kanonicznego, Poznań 1983
- Kodeks wykroczeń z dn. 20 maja 1971 roku
- Konkordat między Stolicą Apostolską i Rzeczypospolitą Polską z dn. 28 lipca 1993 r.
- Konwencja o ochronie dóbr kulturalnych w razie konfliktu zbrojnego wraz z regulaminem wykonawczym do tej konwencji oraz protokół o ochronie dóbr kulturalnych w razie konfliktu zbrojnego, podpisane w Hadze dnia 14 maja 1954 roku
- Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 14 maja 2004 r.
- Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie wywozu zabytków za granicę
- Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych
- The Treasure Act 1996
- Traktat polsko-niemiecki z 14 listopada 1990 roku o potwierdzeniu istniejącej granicy (Dz.Ū. 1992 nr 14 poz. 54)
- Umowa o końcowej regulacji w sprawie Niemiec z 12 września 1990
- Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej
- Ustawa z dnia 18 marca 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz o zmianie niektórych innych ustaw
- Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji
- Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego

Wydawnictwa źródłowe i opracowania współczesne

- Antoniak P, Cherka M., Elżanowski F.M., Wąsowski A.K., Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Komentarz, Warszawa 2010
- Böttger L., Die Bau und Kunstdenkmäler.....t.I.z.3, Stettin 1892
- Dmowski P, Musiol M., Poszukiwacze „skarbów” vs. obowiązujące prawo [w:] Radca prawny, nr 118, październik 2011
- Flik J., Wydział Sztuk Pięknych [w:] Fides Quaerens Intellectum, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w holdzie Ojcu św. Janowi Pawłowi II, Toruń 2004
- Frycz J., Restauracja i konserwacja zabytków architektury w Polsce w latach 1795-1918, Warszawa 1975
- Gadecki B., Komentarz do art. 109a ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami [w:] „Prokurator” 2009, nr 2 (38)
- Gołat R., Komentarz do art.111 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami [w:] Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami: komentarz, Zakamycze 2004
- Gottlieb M., Meier B., Along the Antiquities Trail; An Illicit Journey Out of Egypt, Only a Few Questions Asked [w:] New York Times, z dn. 23 II 2004 r.
- Gottlieb M., Meier B., Of 2,000 Treasures Stolen in Gulf War of 1991, Only 12 Have Been Recovered [w:] New York Times, z dn. 1 V 2003 r.
- Guthrie W., Principles of the Law of Scotland (10th, rev. and enl. ed.), Edinburgh 1989
- Janczykowski J., Zarys historii badań i konserwacji zabytków architektury obronnej w Polsce [w:] Ochrona Zabytków, nr 3-4, Warszawa 2002
- Karczmarek J., Zeidler K., Karnoprawa ochrona zabytków [w:] „Prokuratura i Prawo” 2004, nr 2
- Kotowski W., Kurzępa B., Przepiękna pozakodeksowa. Komentarz, Warszawa 2007
- Książkowska-Kukulka A., Dobra kultury jako przedmiot ochrony w prawie karnym [w:] „Prokurator” 2007, nr 2
- Kulik M., Komentarz do art.111 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, 2010
- Kwiatkowska L., Maksymiuk M., Pielas M., Instrukcja opracowywania kart ewidencyjnych zabytków ruchomych, Warszawa 2008
- Lemcke H., Die Bau und Kunstdenkmäler des Regierungsbezirks Stettin, H. VII, Der Kreis Pyritz, Stettin 1906
- Leszczyński M., Ochrona Zabytków sztuki sakralnej w świetle aktualnego prawa kanonicznego [w:] Muzealnictwo...
- Lewandowski P., Nielegalne poszukiwania, wydobycie i przemysł militariów [w:] Przegląd Policyjny, numer specjalny:
- Łuczak M., Szczecin Niebuszewo, Niemierzyn, Szczecin 2010
- Michalewicz E., Prawo kanoniczne w służbie ochrony zabytków sakralnych [w:] Ars sacra et restauratio, red. J. Kowalczyk, Warszawa 1992
- Olejniczak D., Zarys problematyki prawnej fałszerstw dzieł malarskich [w:] Prawo muzeów, red. J. Włodarski, K. Zeidler, Warszawa 2008
- Pius VII, Chirografo sulla conservazione dei monumenti e sulla produzione di belle arti, October 1, 1802, contained in the Edict of the Comerlengo of S.R.C. Cardinal Doria Pamphilj; A. Emiliani, Leggi bandi e provvedimenti per la tutela dei beni artistici e culturali negli antichi stati italiani, 1571-1860, Bologna 1978
- Sabaciński M., Dewastacja ruin zamku Golez jako przyczynek do dyskusji o niszczeniu zabytków [w:] Kurier Konserwatorski, 6/2010
- Schöller E., The current situation of forgeries in art market, Materiały z konferencji CEPOL, Rzym 2008
- Siurawska E., Wierzbicka B., Stulecie Towarzystwa Opieki nad Zabytkami Przeszłości 1906-2006, Warszawa 2006
- Sobol L., Zarys głównych kierunków działań Grona Konserwatorów Galicji Zachodniej z lat 1888-1905 [w:] Cenne, Bezcenne, Utracone, Warszawa 2006, nr 1(46)
- Zeidler K., Prawo ochrony dziedzictwa kultury, Warszawa 2007
- Inner House, Court of Session, citing Sands v. Bell & Balfour (22 May 1810), F.C.
- Katalog skradzionych i zaginionych dóbr kultury, poz. R.N.-4.
- Kradzieże w muzeach – przyczyny, skutki, wnioski, Warszawa 2006

- London: Law Society of Scotland; Butterworths
- Lord Hunter in Lord Advocate v. University of Aberdeen
- Lord Patrick in Lord Advocate v. University of Aberdeen 1963 S.C. 533
- Materiały z konferencji naukowej „Prawna ochrona dziedzictwa kulturowego w Polsce – doświadczenia i wyzwania w XXI wieku”, Warszawa, 27 lutego 2009
- Międzynarodowa współpraca służb policyjnych, granicznych i celnych w zwalczaniu przestępczości przeciwko zabytkom, red. M. Karpowicz, P. Ogrodzki, Szczytno 2005
- Międzynarodowe zasady ochrony i konserwacji dziedzictwa archeologicznego (red. Z. Kobyliński), Warszawa 1998
- Ochrona dziedzictwa archeologicznego w Europie, red. Z. Kobyliński, Warszawa 1998
- Ochrona dziedzictwa archeologicznego, Materiał szkoleniowy dla funkcjonariuszy policji, NID
- Ochrona dóbr kultury w świetle aktualnego prawa kościelnego [w:] Otwarcie granic rynku a perspektywa „Być i mieć” człowieka oraz narodu, red. A. Kuś, P. Witkowski, Lublin 2006
- Outer House, Court of Session, citing an earlier edition of George Joseph Bell
- Policja w ochronie zabytków sakralnych, red. Z. Judycki, M. Karpowicz, Lublin 2009
- Praktyczne aspekty zwalczania przestępczości przeciwko zabytkom, nr 3(87), Szczytno 2007
- Prawo muzeów, red. J. Włodarski, K. Zeidler, Warszawa 2008
- Spotkania z Zabytkami, nr 1/95, Katalog Strat, 1995
- The pastoral function of ecclesiastical museums, Watykan 2001
- Wiadomości Konserwatorskie, nr 24/2008

Policja w walce o zabytki

Zbiór zagadnień z przeciwdziałania
przestępczości przeciwko zabytkom.
Katalog zabytków i dzieł sztuki utraconych
z województwa zachodniopomorskiego.

**Miasto
Szczecin**

ISBN 978-83-7518-349-8